

12.220,
99

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1875
Könyvtár

OSZKA

Országos Széchényi Könyvtár

G. LAVERY

12.220/99
Texas Bill
a fenegyerek

12.220/99

A NOVA

Kalandos

regényei

OSZK

GIBSON LAVERY

TEXAS BILL,
A FENEGYEREK

NOVA IRODALMI INTÉZET

A SZERZŐTŐL
KIADÁSUNKBAN EDDIG MEGJELENTEK:

A NEVADA SZELLEME
POKOL A HEGYEK KÖZÖTT

NDV

12.220/99

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló
1940. évi 1993. sz.

R
1965

Minden jog, így különösen fordítás, színpadra alkalmazás,
filmesítés stb. felett a NOVA IRODALMI INTÉZET
rendelkezik.

1939.

I.

— Bulkin, mennyit adsz a revolverért? . . .

— Vidd innen. Bolondnak való az ilyen . . . Gyöngyház markolatú fegyver. Az öregapám sem hallotta még.

A pisztoly csakugyan különös egy portéka volt. Legalább is erre Nyugaton, Pomacban, a Cornet-River-partján, ahol az emberek nem csecsebecsének hordják magukkal a pisztolyt. Gyöngyházzal díszített, kékes-fekete, apró ismétlőpisztoly volt, díszes cirádákkal a csöve körül.

Fred Bulkin igazán szerette kihasználni vendégei gyengéjét, ha ezek egy korty italért, pénz híján, áron alul elkotyavetyélték valamijüket, de ilyen semmirevaló, városi holmit nem tart a házában.

— Szívtelen kutya vagy Bulkin!

— Csak te ne jellemezz engem Austin: több vér szárad a kezeden, mint mocsok.

Bátor ember lehetett Bulkin, a vendéglős, ha így mert beszélni Austin Longgal, mert ez, közel két méter magas, szélesvállú, vasgyúró volt, olyan arccal, amilyent csak álmában lát az ember, amikor so-

kat vacsorázott. A durva, korlátolt, nyers vadság ült minden vonásán.

Bulkin nem volt gyáva, de ezzel az emberrel szemben, mégis szelídebb lett volna, ha nem bízik kivételes helyzetében, amelyet, mint Pomoc városka vendéglőse élvezett a hegyvidék legrettegettebb rablóival szemben is.

— Kár a fáradságért Austin. Hitelt nem kapsz. és ez a vacak sem kell. Pont!

— Te kutya! Tudod, hogy itt vesztettem el minden pénzemet, a Te átkozott ruletteden, egy korty italt csak adhatsz kétszáz dollárért, Te ördögök nagyapja . . .

— Nem adok. Te talán sajnáltál volna ha nyersz?

A helyiségben négy vendég ült, akik közömbösen beszélgettek és a kocsmáros is egykedvűen nézett az óriásra. Ez a flegma, teljesen kihozta Austint a nyugalmából.

— Mi?! — bömbölte, — Ti mulattok rajtam? Hát azt hiszitek, mert pomaci polgárok vagytok, azért már mindent lehet?!!

— Verekedni akarsz? — kérdezte Bulkin.

— Semmi közöd hozzá! . . . — És a vendégekhez fordult, — szétlapíthatnálak benneteket egy kézzel és meg is teszem, ha Austin Long barátságáért nem fizettek egy pár korty italt, ti elhízott, gyáva kutyák.

Az alkohol utáni vágytól, szinte elvesztette az eszét. Vérbeforgott a szeme és félig nyitott szájjal lihegett.

Az egyik vendég, felállt és az ajtó felé tekintett. Többen a lábuk felé pislogtak, mint akik az asztal alá készülnek.

— Csak tessék! — mondta Bulkin. — Verekedhetsz, de kíváncsi vagyok, mit szól majd a *Lord*, ha te megszeged az ígéretét, amely Pomac lakósaival szemben köti . . .

— Ki? . . .

Egy másodpercig ostobán nézett.

— Elég volt ebből, — kiáltotta az egyik vendég, — megmondjuk a *Lord*nak, hogy fütyülsz az ígéretére.

Austin hatalmas vállai közé húzta a nyakát és zavartan mondta:

— Hát . . . tréfálni sem lehet . . . veletek? . . . Kit bántottam én már Pomacban?

Az óriás csodálatos módon megszelidült a *Lord* nevének puszta említésére.

— Te tudod Fred . . . — hebegte.

— Azt tudom, hogy mocskos kötekedő, rabló vagy! — vágott a szavába Bulkin, a megnyugodott emberek, visszatérő erélyével. — Nem tűrjük tovább a durvaságaidat. Mindenki tudja az Államokban, hogy Pomacot a *Lord* kivételes helynek tekinti . . .

— Hát . . . hát . . . — dörmögté, a megjuhászodott óriás, — majd máskor jobban vigyázok . . . Na . . .

— Ajánlom is, — vetette oda hetykén a cingár lótenyésztő, akit Austin egyik tenyerével könnyedén elintézhetett volna. — Nem szeretjük az ilyesmit.

— Csak egy korty italt akartam ezért a piszto-

lyért . . . Vessük ki kockán és ha vesztettem, tied a pisztoly. Ha nyerek, akkor adsz érte, négy pohár whsykit . . .

A kocsmáros köpött.

— Nem foglalkozom ilyen üzletekkel.

— Én tartom!

Új vendég volt a közbeszóló. Csendben jött be és hallotta az óriás utolsó szavait.

— Tartom! Ha nyerek enyém a pisztoly, ha veszitek rendelhet a számlámra három-négy pálinkát. Come one!

Az új vendég nem lehetett több, huszonnégy évesnél. Furcsa, szeplős, gyerekes arca, egy okos fox-terrier kutyára emlékeztette az embert. Cowboy módra öltözött, kissé piperkőcösen. Kockás tarka inge fölé, vörös selyemkendőt kötött és bőr csuklóvédőt, nagy ezüstgombok díszítették, kezében nagykarimájú sombrero-t tartott és revolvertáskájából egy Colt pisztoly agya kandikált ki.

A hatalmas ember mellett úgy hatott, mint valami gyerek.

— Szóval . . . maga . . . játszani akar? . . . kockát? . . .

— Ha fenntartja velem szemben is, igen tisztelt ajánlatát, akkor igen.

Austin megvetően végigmérte a mosolygó suhanót.

— Ki maga?

— Nevem Bill.

— Miféle Bill? . . .

— Texas Bill. Tisztelőim hívnak így. Sok tisztel

telóm van odaát Texaszban, mert kedves és jóindulatú fiú vagyok. Szavamra.

„Ez bolond”, gondolták többen is a jelenlevők közül.

Derús foxi vigyorával, nagy fekete szemével, úgy nézett az állati Austinra, mint, aki elismerést vár. De ez csak morgott valamit rosszkedvűen.

— Magát, hogy hívják? — kérdezte a fiú.

Austin arca, torz vigyorra húzódott. Tudta jól, hogy a nevétől elsápad ez a ficsur.

—Austin Long vagyok.

Az ifjú azonban nem sápadt el a bandita nevétől.

— Igazán, — kérdezte derülten, udvarias elismeréssel. — A híres rabló? Személyesen? . . . Örülök, hogy megismerhettem. Hogy van?

— Hogy az a . . .

De mégsem káromkodott. Az alkoholvágy legyőzte benne a verekedés felgyülemlett szenvedélyét. Pedig valóságos örömmel csapott volna le, erre az emberre, hiszen nem pomaci, tehát a *Lord* ostoba ígérete sem védi. De most első az ital.

— Szóval maga hajlandó kockázni . . . ebbe . . . a pisztolyba . . . ?

— Igen . . . Helyes kis jószág. És én minden hangszert kedvelek. Még az ilyen apró furulyát is.

Valaki nevetett és ez még jobban felingerelte a rablót.

— Hát rajta . . . !

Felkapta a bádogpoharakat, megrázta és kiöntötte a kockákat. Kilencet dobott.

— Ügyes dobás, — dicsérte Texas Bill. — Azért én mégis nyerni fogok.

— Miért?! — horkant rá remegő orrcimpákkal Austin.

A vidám cowboy megnyugtatóan legyintett:

— Én mindig nyerek . . . Na dobjon kedvesem . . .

Hát ezt nem lehet bírni! úgy érezte, hogy megőrül a fiú szemtelenségétől. Másodszorra hatott dobott, végül nyolcat.

Szép végeredmény.

A másik dob. Fütyürészve veszi fel a poharát. Megrázza, gurit és gyors egymásután háromszor dob, *tizenkettőt*. Azután hanyagul zsebreteszi a revolvert és mély részvétellel így szól:

— Még gyakorolnia kell.

Austin szemei összehúzódnak, mint amikor az ugrásrakészülő fenevad a távolságot méregeti, amely áldozatától elválasztja.

Valaki idegesen fészkelődött a helyén és a cingár lótenyésztő gyorsan megnyalta az ajkait.

Texas Bill ártatlan mosollyal nézett az óriásra. Ugy látszik nem sejti a veszélyt.

— Ne vegye a szívére öregem, — mondja. — Majd megtanítom, hogyan kell ügyesen dobni. Nézze, veszi a poharat . . .

— Elég volt! — üvöltötte Austin és kiütötte a kockákat Texas Bill kezéből. — Te piszok! Te csal-tál . . .

— Csakugyan cívódni akar? . . .

— Te!

— Érdemes, ezért a semmiségért?

Erre Austin megragadta a fiú nyakát.

„Vége” Gondolták néhányan megdermedve, mert az új vendég rokonszenves volt nekik és sajnálták.

De mi ez?

A kecses cowboy rúg egyet és a hatalmas ember hátratántorodik . . . Azután egy ökölcsapás és Austin nagy robajjal a földre zuhan. Orrán-száján fröcsköl a vér . . . Hörögve ugrik fel és revolvert ránt.

A vendégek eltűnnek az asztal alatt, a vendég-lős, a bádoggolc mögött . . .

És várnak.

Lövés nem hangzik, csak egy hörgés, egy koppanás és zuhanás . . .

Ámultan felemelik a fejüket. A vendégek az asztal alól, a kocsmáros a pult mögül.

A rabló, bezúzott homlokkal hever a földön, mellette a kis pisztoly, amit Texas Bill az utolsó pillanatban hozzávágott, olyan sikeresen, hogy éppen fejbetalálta Austint.

— Ilyen egy összeférhetetlen, — mondta megbotránkozva. Azután odament az ájulthoz, elvette a pisztolyt és zsebetette.

II.

— Itt egy pohár whisky, — mondta halkan a kocsmáros, — azután igyekezzen az erdőn át Kindlowba jutni, ahol vasútra ülhet és biztonságba helyezheti a bőrét.

A fiú felhajtotta az italt és vállat vont.

— Eszemágában sincs eltávozni olyan városból, ahol pálinkával kínálják az embert.

Az egyik vendég, azok közül, akik Austint az orvoshoz cipelték, hogy bekösse a fejét, visszatért.

— Görény Bob már vágtat a Pokolkő felé . . .

— Mondom, hogy jobb lesz, ha elsiet, — fordult Texas Bill felé a kocsmáros. — Ez az Austin a *Lord* emberei közé tartozik. Azok bizonyára szégyennek tartják, hogy maga elbánt evvel a barommal és keresni fogják.

Vállatvont.

— Ugyan. Egy csomó banditával, még igazán felveszem a harcot.

— Hallott maga már valamit a *Lordról*?

— Igen. Ugy fél füllel . . . Valami csirkefogó. Nem?

A kocsmárosnak elállt a lélekzete.

— Ember! Vigyázzon a nyelvére! A *Lord* ellen senkinek sincs esélye. Én láttam, a két szememmel, amikor az „Acél” Jeffet egyetlen ökölcsapással megölte.

— De az is lehet, hogy véletlenül, az illetővel éppen akkor végzett a tüdőgyulladás! Eh! hiába traktál elbeszélésekkel. Nem érdekelnek a rablók... Akar megajándékozni még egy pohár pálinkával?

— Hm . . . nincs pénze?

— Egy fillérem sincs.

— És . . . mit csinált volna az imént . . . Ha veszít?

— Én mindig nyerek. Rossz szokás a családban. Egy nagybácsim abban halt meg.

— Hogy nyert?

— Igen. Fogadott valakivel, hogy leugrik a vasúti hídról, egy robogó gyorsvonat tetejére. És nyert. Azután legurult a tetőről.

Lassanként valamennyien ott álltak a fiú körül. A vendéglős whiskyt töltött és Texas Bill elmesélte egy másik nagybácsija csodálatos történetét, aki a háború alatt Európában küzdött és egy világhírű festményt hozott magával, amit később vissza kellett adni a Louvre-nak.

Közben a lótenyésztő cigarettáit szívta. Azután elénekelt két spanyol szerenádöt és néhány méter színes pántlikát húzott elő az orrából.

Ezzel a mutatvánnyal nagyon imponált a társaságnak.

— Hová készül? — kérdezte a vendéglős.

— Tolwer-Citybe. Minden évben megnyerem a lovasversenyt. Az is ötszáz dollár.

— Miből él?

— Nem látta?

— Ilyesmivel pénzt keres?

— Hogyne. Tisztességes, derék nyugatiak, ha így elszórakoztatom őket, pénzzel ajándékoznak meg. Még nem akadt olyan zsugori, jellemtelen és piszok emberrel dolgom, akik szórakoztak művészetemen és utána nem adtak volna semmit... Igazán nem célzás.

Kínos szünet következett. Átkozott ez a Bulkin, az örökös kérdezősködésével. A lótenyésztő végül elnevette magát.

— Itt van két dollár, maga szélhámos!

A többiek is összeadtak két dollárt.

Ezután leült, ürücombot rendelt és evett.

Evés közben is beszélt.

— Miért van az, hogy Pomacban szabadon járnak a rablók? Nincs sheriff?

— Sheriff van, csak bizonyíték nincs. A *Lord* kivétel nélkül olyan emberekkel dolgozik, akikről még nem derült ki semmi. Austin Longról mindenki tudja, hogy rabló, de az esküdteknek fel kellene őt menteni.

— Hogy csinálják ezt? — érdeklődött Bill és olyan húsdarabot tett a szájába, hogy a fél arca kidagadt.

— Hát... kevés ember éli túl a támadásukat... Azután egyszer itt, egyszer ott tűnnek fel hirtelen, az arcukat kendővel kötik be... Szóval értik a módját, hogy sötétben maradjanak...

— A *Lordról* sem tudnak semmit? — kérdezte Texas Bill.

— A *Lord* ellen épp elég bizonyíték van. Ő a vörös Brent nevelt fia. Az öreg Brent hordáját vette át. Tudják, hogy kirabolta a Denver-i takarékoszt, kisiklatta a Pacific expreszt, és még néhány világraszóló rablást követett el. Csak később jött ez az ötlete, hogy olyan emberekkel dolgozzon, akik a külvilággal is érintkezhetnek.

— És ezek az emberek nyomban itt lesznek, — szólt közbe Bulkin. — Most már van pénze, evett is; miért akar erőszakkal a vesztébe rohanni? Menjen szépen az útjára.

A fiú felállt.

— Igaza van. Nincs semmi értelme, ok nélkül verekedni. Adjon egy csomó cigarettát, — fordult szigorúan a lótenyésztőhöz és miután megkapta vigyorgott. — Maguk igen kedves emberek. Kissé szelídek, Arizonához viszonyítva. Ezt bizonyára a pomaci éghajlat teszi. Az ilyesmi rányomja mindenkire a bélyegét. Egy unokafivérem, hosszú ideig Salt-Lake-Cityben élt, a mormonok között és övig érő szakállal jött haza.

Az egyik vendég rávigyorgott.

— Azért ez az éghajlat, egész harcias embereket is eredményezett már. Itt született például a *Lord* is. Ezért kíméli Pomacot. Amióta megtudta születése titkát, itt még rablás nem történt.

— Ugy tiszteli a szülőföldjét? — csodálkozott az enyhén szeplős ezermester. — Akkor nem hiába hívják *Lordnak*. Az ilyen természet, csakugyan finom emberre vall.

— Csakugyan *Lord*! Ez nem gúnynév, — mondta Bulkin.

— Micsoda? — hüledezett a fiú.

— Nem ismeri a „*Lord*” esetét? Hiszen még New-Yorkban is írtak róla a lapok!

— Mikor?

— Egy éve.

— Akkor nem juthattam laphoz. Kansas-City-be voltam.

— Hiszen az nagy város! Ott csak van lap?!

— De nem jár a fegyházba.

Bármit mondott nevetni kellett.

— De ember most már menjen ha épp bőrrel akar tovább jutni.

— Azonnal, csak mesélje el a *Lord* históriáját. Sajnos kíváncsi természetem van.

— Lord Elishabeth, a rabló *Lord* nagyapja, Miksa császárral jött Mexikóba. Ilyen angol politikus volt . . . ahogy mondják . . . olyan duplamatta.

— Diplomata öregem, — javította ki Bill.

— Az ördög ismeri ezeket az orvosi kifejezéseket. Szóval Juarez győzelme után elmenekült és itt az Államokban letelepedett. Így kerültek erre a vidékre Lordok, ami ritkaság Amerikában. A fiatal Nisbeth Lordnak volt egy szolgája, Machadó. Ennek az apja, az öreg Lorddal együtt menekült. A szolga fia tovább szolgált, a gazda fiánál. Egyszer Machadó beleszeretett egy Lady Nisbethbe. Az úrnőjébe! Nagy szó . . . A spanyol gazember elrabolta a Ladyt. De egy lovascsapat utolérte, elfogta és a vad, gögös, Lord, véresre korbácsoltatta Machadót. A korbács, minden mexikóinál vért kíván. Véres bosszút! Egy napon Nisbeth Lord négy éves fia eltűnt. Az egyik kis cipőjét megtalálták a Cornet-River örvényes része felett, a sziklán, a ruhájából néhány véres foszlány, egy bokor tetején fennakadt.

Az emberek jól tudták, hogy a gyerek nem véletlenül zuhant le, hanem Machadó bosszújáról van szó. A spanyol, a gáztett után eltűnt és csak huszonöt év múlva hallottunk róla ismét. Tavaly történt, amikor Lord Nisbeth meghalt. Volt egy fogadott fia, az örökölte a birtok nagyrészét. De váratlanul értesítette őket a közjegyző, hogy huszonöt év előtt

egy írást helyeztek letétbe nála, amit Nisbeth Lord halála napján kell nyilvánosságra hozni. Ebben Machadó bebizonyítja, hogy az ifjú Lord, a vagyon örököse, él. Ő a gyermek ruháit úgy helyezte el, hogy azt higgyék a szakadékba zuhant. Aztán a fiatal Lordot elvitte a Vörös Brenthez, a rablóhoz. Ez a sógora volt. Machadó hűgát vette el. Brent rablót nevelt a fiúból. A végrendelet kibontásakor a vörös rablóvezér már nem élt, de a „fia” híresebb volt a hegyvidék legrettegettebb banditájánál is. Ezt akarta Machadó. A büszke Nisbeth Lordok nevét olyan mélyen sárbarántani, hogy még egy megkorbácsolt mexikói is különb legyen náluk. És ez sikerült is.

— Ilyen egy ronda gazember! — kiáltotta a fiú.
— Mit tehetett a szegény gyerek és a többi Nisbeth arról, amit az öregapjuk tett!?

— Még sohasem álltak bosszút gazabb, szörnyű módon.

— De egy rabló nem örökölheti a vagyont . . .

— Ez nem is volt fontos Machadónak. Sikerült igazolnia a bandita azonosságát és így halálos szégyent hozott a Nisbethekre. Ez volt a történet és most már menjen, — küldte idegesen a kocsmáros.

— Igaz. Uraim! Tisztelem, szeretem és csodálom önöket. Good bye, — kiáltotta. Azután meglengette a kalapját és elindult az ajtó felé.

De nyomban visszafordult.

— Különben . . . maradok, — mondta csendesen.

Egy csodálatosan szép nő lépett be az ajtón.

III.

A nő kocsival jött. Látszott a homokfutó a nyitott ajtón át. Fényes gumiköpenyben volt és hasonló fényű viaszosvászon sapkában. Csodálatosan szép arcát sűrű, fekete szemöldökei tették érdekessé. A halovány, síma bőrön egész valószínűtlenül éles ellentét volt ez a két koromfekete félkör. Kezeit ökölbe-szorítva, a zsebébe gyürte.

Egy pillanatig megtorpant és úgy nézett körül, mint akinek szokatlan a környezet.

Kissé elámultak az ivóban tartózkodó emberek. A nő az a fajta volt, amilyen ritkán látható Arizonának ezen a vidékén, ahol a Cornet-River néhány mérföld után eléri Mexikó határán a kaktuszerdőket.

Keleti nagyvárosok idegenszerű légkörét hozta magával. De távolkeletiekét, mert ilyen hölgyek Denver lakosai között sem fordultak elő és bizonyára Kansas Cityben is ritkák.

Általános meglepetésre Texas Bill mintha a helyiség tulajdonosa lenne, udvarias, nem szolgálai, de tiszteletteljes előzékenységgel, a hölgy elé lépett.

— Mivel szolgálhatok?

— Szeretnék egy csendes szobát, ahol pihenhetek néhány óráig, miszter.

— Lesz kérem . . . Csendes, szép szoba, — felelte szakszerű szolgálatkészséggel és a jelenlevők e káprázatos szemtelenségtől elámulva álltak. — Nem parancsol talán előbb valamit enni, Seniorita?!

A nő összerezcent.

— Ho . . . honnan veszi, hogy spanyol vagyok?

— Észre kellett vennem. Azt mondta az imént, hogy „miszter”. Az amerikai ezt a megszólítást csak névvel együtt használja. A spanyol teszi hozzá legtöbbször a mondat végén, hogy „uram”. Tessék helyet foglalni . . . Bulkin! — intézkedett, — a seniorita éhes.

— Kérem . . . én csak . . . szobát . . . — felelte kissé ijedten a nő.

— Ennie kell valamit, — mondta szelíd határozottsággal. — Dél óta jön kocsin.

A nő ijedten lépett hátra.

— Miért . . . gondolja? . . .

— Esőköpenyben jött seniorita és ezen a vidéken ilyenkor szárazság van. Több órányira sehol sem esett.

A nő kutatóan nézte. Mintha nem hinné, hogy mindez pusztá következtetés. A vidám kutyafej azonban némi ravaszságon felül nem mutatott semmit, ami gonosz emberre vallana. Sőt, két nagy, derüs szem fénylett feléje.

— Szóval mit kíván a seniorita? — lépett előre Bulkin, aki szívesen leintette volna Billt, dehát ez végre is nem mondta egy szóval sem, hogy ő a tulajdonos, csak kérdéseket tett fel.

— Enni . . . nem kérek . . . De ha pihenhetnék . . .

— Itt jobbra van egy vendégszoba . . . Dehát egyszerű . . . — felelte Bulkin, végignézve finom vendégén.

— Jó lesz az is . . . Csak ne zavarjanak.

— A lovat ellássuk? — kérdezte Bill.

— Nem . . . köszönöm . . . csak abrakot, esetleg . . . De kifogni nem kell . . .

Nagyon fáradtnak látszott. Bulkint megelőzve, kinyitotta a leány előtt az ajtót. A szoba valóban egyszerű volt, de tiszta és az ablak előtt egy gyümölcsfa lelógó ágai odaszórták nagy, puha virágait a párkányra, amitől barátságos és megnyugtató volt a különben sivár, kis helyiség . . .

— Ez megfelel? — kérdezte Bill.

— Igen. — Nagy sóhajjal levette a kabátját. Bill nehezen lépett vissza az ajtóból.

— Mikor keltsük? — kérdezte.

— Nem fogok aludni . . .

— Helytelen, — felelte hevesen. — Álmunkban a szervezet mindég ujjaépíti önmagát. Aki fiatal és nagy testi, lelki forradalmak után van, mint a senorita, az . . .

— Kérem, hagyjon magamra, — mondta a nő elcsigázva.

Texas Bill nagyon megsajnálta.

— Bocsásson meg senorita, nem akartam tola-kodni, csak figyelmeztettem a túlzott ébrenlét káros következményeire. Az unokafivérem zsábában szenvedett, amíg éjjeliőr volt. Wringfieldben történt, ahol még ma is szokásban van ez az intézmény. Így kevesebb sheriffet lőnek agyon és ez olcsóbb a városkának, ahol különben is takarékosak az emberek. A wringfieldi lovak abszolút soványak, a rossz táplálkozás miatt. Egy nagybátyám, anyai ágon . . .

A nő mosolygott.

— Jó, jó . . . De most már hagyjon pihenni.

— Szolgálatára. Csak azt akartam, hogy mosolyogjon. Adio seniorita . . .

Jól látta? Vagy csak képzelte? A finom külsejű leány hálás pillantással nézett rá. Mintha nem sok része lenne kedvességben. Pedig olyan szép.

Kilépett az ivóba.

— Hallja, — mondta Bulkin, — maga igazán furcsa egy fickó.

— De nem ellenszenves és ez a fő . . .

— Ideje, hogy fusson, mert Austint semmiesetre sem hagyják szégyenben a barátai . . . — mondta a lótenyésztő.

— Ebben állandóan igaza van. Rohanok.

Most már csakugyan rohanni készült. Esélytelen verekedést jobb elkerülni. Meglengette a kalapját és . . .

És lódobogás hallatszott, majd földhöz csapódó talpak, mint amikor lovasok sietve leugrálnak.

Elkésett.

— Vége . . . — motyogta sápadtan a kocsmáros.

A fiú egy másodpercet sem tétovázott. Villanászerű mozdulattal előrántotta a revolverét és lelőtte a lámpát. Az első rabló csizmája dobbant a küszöbön, kezében pisztoly, de tehetetlenül megtorpant a sötétben. A helyiség túlsó végében nyikorgott az ablak, amint kinyitották. Egy lövés dörrent. Ha ég a lámpa, Texas Bill már nem él. Így viszont hallatszott a csörömpölés, zuhanás, amint az ablaktáblát lesodorva, kiugrott.

Több lövés dörrent, lábdobogás. Szitkozódás. A helyiség kiürült. Tudták, hogy valahol a bokrok között lappang. Egy-kettőre meg lesz.

— Hárman menjetek végig az út árkán . . . — kiáltotta valaki.

— Ott lesz a folyónál a gazember, — hallatszott Austin hangja, aki úgy látszik, már lábra állt.

Bulkin vendégei hason feküdtek a földön. A tulajdonos a söntéspolc mögött. Lassan felemelkedtek. Sötét volt és a hold sem világított.

— Szegény kölyök . . . — mondta Bulkin. — Nincs lova. Az eszével nem menekülhet ezen a vidéken.

— Szép kis rend — dörmögte a lótenyésztő. — Este belovagolnak egy városba a rablók és megölnék valakit, aki szemtől szemben harcolt becsületesen. Hol a sheriff ilyenkor . . .

— Képzeld, hogy te vagy a sheriff, — dünnyögte az egyik cowboy, — hol lennél most?

— A húgom férje Hampscourtban volt sheriff és belehalt, — jegyezte meg valaki a sötétben. Azután fellobbant egy gyufa és egy rágyujtásnyi időre meglátták Texas Billt.

A helyiség közepén ült és dohányzott.

IV.

— Ne haragudjon Bulkin, — mondta. — De egy csomagot, azt hiszem, hagyma lehetett, kidobtam az ablakon, hogy zuhanásszerű hangot halljanak kint-ről ezek a rablók.

fordítás

— Idehallgasson maga fenegyerek, ezt véletlenül ismét jól csinálta, de azért előbb-utóbb mégis elbánnak magával.

— Én is azt hiszem. Dehát, ha sírva fakadok, az nem enyhíti balsorsomat.

Roppanás hallatszott. Diót tört a fogaival és evett. Veszett egy fickó!

— Tudja Bulkin, a halál pillanata olyan, mint a dugó: ügyes ember mindég csak kihúzza valahogy . . . Ez jó volt. Nem? . . .

A lótenyésztő szólalt meg a nyomasztó sötétben:

— Dehát . . . hogy akar kimászni ebből? . . . Nincs valami terve?

Behallatszott a dühös banditák, csalódott szitkozódása.

— Tervem? — felelte csendesen. — Szeretnék öreg napjaimra Kaliforniában letelepedni és horgászni . . .

— Az ördög van evvel a gazemberrel, — kiáltotta egy rekedt, dühös hang.

Valaki berugta az ajtót.

— Hé, Bulkin, gyujts világosságot, te kutya! Ne félj, nem eszünk meg. Whiskyt akarok! . . .

— Halló, itt a kocsilámpa! — kiáltott egy másik és máris hozta.

Most vége!

A vendéglőt elárasztotta a lámpafény és . . .

És a helyiség közepén senki sem ült! Texas Bill eltűnt! A vendéglős, a lótenyésztő és a két cowboy bután összenéztek.

A rablók dühösen csapkodták a polc bádogfedőjét.

— Pálinkát! — kiáltotta rekedten egy sovány, de roppant széles állú gyilkos, aki „Gorilla Jeff” néven rettegésbe tartotta a vidéket.

— Esküszöm, hogy itt bujkál valahol az a csaló, — dühöngött Austin, akit az átvérzett kötés még ijesztebbé tett.

— Honnan cseppent ide? — kérdezte Pete, egy rövid, zömök, tömpe orrú bandita. — Nem láttátok azelőtt erre? — fordult Bulkinhoz.

— Azt mondta, Texasból jön . . . — felelte a vendéglős.

— Errefelé még nem járt, — jegyezte meg a lótenyésztő. — Valószínűleg a folyóba ugrott és levitette magát az árral.

— Arra elvágtuk az útját! — mondta Gorilla Jeff. — Itt bujkál valahol.

Kintről lárma hallatszott és többen bejöttek. Ugy látszik, a sors nem akarta, hogy a foxiképű cowboy megússza a könnyelműségét. Elöl a „Karika Dod” sietett, rettentően görbe lábaival és egy felrepedt zacskót hozott, burgonyával.

— Idenézz! Az ablak alatt találtam. Lehet, hogy ezt hallottuk puffanni.

— És a fickó esetleg ki sem ugrott! — kiáltotta Austin.

— Akkor most is itt van! Kutassuk át a házat!

V.

A leány az asztalnál ült, ijedten. Hallotta a lövéseket, a kiáltozást, de nem tudta, mit kellene tenni.

Egyszer csak nyílt az ajtó és csendben, gyorsan belépett Bill.

— Bocsánat . . . elfelejtettem megkérdezni, hogy lemoszuk-e a kocsit . . . ugyanis . . .

Elhallgatott, mert látta, hogy a nő karikára nyílt szemmel nézi.

— Kérem . . . hagyjon magamra . . .

— Azonnal, csak fontos lenne tudni, mert ha a ló . . . árpához szokott . . .

— Mi történik kint?!

— Hol? . . . Ja . . . Semmi. Néhány hetyke vendég érkezett . . . És szórakoznak.

— A lövések . . . Mi volt az?

— Gyerekség. A denveri lövészversenyre készül a helyi ifjúság és gyakorolják magukat . . . Ha kellemes a csevegés, esetleg leülhetnek.

És leült. Rekedt ordítózás hallatszott a közelből.

— Maga azért jött be, hogy elbújjon. Üldözik? vagy csak fél? — kérdezte a nő.

— Ezek filmmesék . . . De az is lehet, hogy félek. Öreg, szomorú vendéglős vagyok kérem . . .

A leány elnevette magát.

— Miért lett vendéglős, ha fél a verekedéstől?

— A szüleim óhaja volt, hogy a fivérem ten-

gerész legyen és én a vendéglősi pályának szenteljem az életemet. A húgom férjhez ment és az egyik nagybátyám gyógyszerész Filadelfiában. Régebben tőzsdézett, de manapság nem érdemes, a Wall Street megbízhatatlan. Húsz év előtt, amikor Japánban ki-tört a nagy gésa pánik . . .

A leány hangosan felnevetett, mert látszott, hogy a fiatalember mindenáron húzza az időt.

— Nézze Mr. . . .

— Bill . . .

— Nem szoktam férfiakat a keresztnévükön szólítani.

— Éppen ezért boldoggá tenne . . . Különben Texas Bill vagyok, vendéglős és fenegyerek.

— Szóval Mr. Texas, hiába húzza az időt, mert itt nem maradhat.

Fülelt és gyorsan felállott:

— Oh, kérem! Máris megyek. — Mélyen megemelte a kalapját és az ablakhoz lépett. — Ha megengedi, erre távozom. Esténként ilyesmivel edzem magam.

Kiugrott az ablakon.

Jóformán alig hangzott el Texas Bill lábdobogása, az ablak alatt, amikor vad hangok hallatszottak az ajtónál.

— Ne merj ide belépni Pete! Egy hölgy szállt meg és . . .

— Eredj Bulkin, mert elbánok veled! Nem tü-rünk csirkefogót a környéken!

— Ide dugtátok a gazembert.

Az ajtó kivágódott és benyomult néhány ember.

De visszahőköltek. Csak egy nőt láttak a szobában, aki rémülten lapult a falhoz és képtelen volt szólni.

— Hol az az ember? Mondja meg a kisasszony, akkor nem lesz bántódása.

— Kiugrott az ablakon! — kiáltotta Pete.

A leány önkéntelenül eléjük állt, amint az ablak felé tódultak:

— Errefelé ennyien mennek egy ellen?! — kiáltotta hirtelen, élesen.

— Az az alak nem kódoroghat ezen a vidéken, — mondta gorombán a Gorilla. — Hamis kockajátékos, orvtámadó!

— Miért orvtámadó, — merészkedett közibük Bulkin. — Szemben álltak . . .

— De hozzámvágta a pisztolyt, amit a balkezeében tartott! — kiáltott közbe Austin, aki a legvisszataszítóbb volt.

— Nézze Miss . . . nem tudom ki . . . Okosabban teszi, ha nem ártja magát a férfiak dolgába. Álljon félre az útból! . . .

A köpcös Pete úgy lépett feléje, mint aki egy perc gondolkodási időt engedélyez, azután cselekszik. Rövid, vastag karja már emelkedett, hogy eltolja a nőt.

— Egy szót, — mondta hirtelen elszántan. — Nekem éjjélkor találkozóm van valakivel.

— Eh, mi közünk hozzá . . .

— Talán mégis! — mondta most valaki az ajtóban.

Valamennyien odanéztek. A közbeszóló éppen

akkor érkezhettek.

„Talán mégis”, csak ennyit mondott csendben, kissé csodálkozva, szinte udvariasan a jövevény. De ha bomba robban, külön megdöbbenést az sem idézett volna elő. A durva, elszánt arcok megdermedtek, a szálfá vastag karok ernyedten lógtak és lapos pillantásaik után ítélve, szerették volna feltűnés nélkül elhagyni a helyiséget.

Pedig a jövevény valamennyiük között a legfinomabb külsejű ember volt.

— A *Lord* — suttogta dermedten Bulkin.

A *Lord*, külseje után, inkább valamelyik történelmi dráma hőse lehetett volna, mint rabló. Szarvasbőr nadrágot hordott és puhaszárú vadászcsizmát. Kabátja szinte térdigért, nagy, rézgombjai, bársonygallérja, mint valami sajtóságos uniformis hatottak. Revolverövet nem hordott, hanem katonamódra, széles bőrszíjat viselt a derekán és jobbról-balról egy-egy pisztolytok függött az övén. Hatalmas kalapján, a felhajtott karimát ezüst fémcsat szorította le és a jobb kéz sárga keztyűjét, lovaglópálcájával együtt, a balba fogta.

Az arca is különösen finom, érdekes volt.

Az első benyomás: démoni! Keskeny, finom orr, kissé élesen kirajzolódó cimpákkal. Energikus vonalú száj, szokatlanul halovány bőr, magas homlok, a halánték felé kissé őszi haj. Domború mellkasa, egyenes törzse, parancsoló, de inkább gőgös, mint támadó jelleget adott külsejének. Keskeny, szép ívű szemöldöke alatt hűvös, nyomasztó tekintet meredt mozdulatlanul.

A banditák, mielőtt „*Lord*” lett „*Holt szemű*”-nek nevezték. Mert ez a szempár csodálatosan ijesztő volt: egy halott ember szeme. Inkább fehér, mint szürke. Tiszta, de fénytelen. Ha ránézett valakire és azután máshoz szólt, nem követte a szavait tekintetével. Ilyenkor „*Holt szemű*” volt. Egy életrekelt, hideg tetem . . .

Hangja rekedtes, baritonból vontatott suttozásba ment át.

Ilyen volt a *Lord*.

— Austin . . . — suttozta röviden. — Mi ez?

— Egy kalandor, hamisjátékos, orvul rámtámadt és . . .

— Pete! — folytatta, de üres tekintete továbbra is Austin homlokát nézte.

— *Lord*, — kezdte a köpcös, — különösen szelíd hangon. — Görény Bob lovon jött, hogy Austint megtámadták és súlyosan

A leányra nézett.

— Bántották? — kérdezte, oda sem figyelve Petére.

A banditák sápadtan álltak a csendben.

— Nem bántott senki, — felelte az ismeretlen nő.

— Elmehettek, — szólt legyintve, mint akit nem érdekel az ügy és a cipőjét nézve, lassan hozátette. — Messzire lovagoljatok innen. Nem akarok ma már egyikőtökkel sem találkozni a környéken . . .

Két perc múlva lovasok szedelőzködése hallatszott kintről. A rablók voltak. Némán osontak ki.

Texas Billről nem beszéltek, mintha nem is keresték volna tombolva még néhány perc előtt. Sarkantyút adtak a lónak és sebes vágásban elnyargaltak a sötét úton.

VI.

— Rosszul van? — kérdezte udvariasan, de változatlanul élettelen hangon.

— Nem... köszönöm... csak elfáradtam...

— Üljön le. — Nem volt parancs és mégis... a hangjából érződött: meg kell tenni, amit mond.

— Egy óráig pihenni fog. Azután velem jön...

— Kérem... miért akar szerencsétlenné tenni?...

— Szerencsésé fogom tenni.

— Azzal, hogy elhurcol?

— Önként fog követni.

— És ha nem?

— Akkor valóban elhurcolom, de csak a foglyom lesz. Mindaddig, amíg nem látja be, hogy engedelmességgel tartozik nekem.

— Ez...

— Várjon. Még nem fejeztem be. — Ugy beszélt, mint valami gép és a leány felett, a falon pihent élettelen pillantása. — Semmire sem kényszeríthetem. Nem is akarom. Amíg nem mondja önként, hogy megosztja az életét velem, addig — a foglyom.

— De én nem...

— Így döntöttem. — Felállt. — Most pihenjen fél órát és . . .

— Fel a kezekkel!

Az ablakdeszkán pisztollyal a kezében ott ült a foxiarcú cowboy . . . A *Lord* egy hanyag, szinte jelképes mozdulattal felemelte keztyüs kezeit. Az egyikben a lovagló botot fogta. Meg sem rezzent. És nem nézett a hang irányában. Csak egy élettelen tárgy lehetett ennyire képtelen a legcsekélyebb meglepett mozdulatra.

— Mit akar? — kérdezte megvetően, rövid szünet után.

— A hölgy velem jön.

A nő tiltakozni akart . . . Talán ~~csak~~ a cowboy nem tudja, kivel beszél. Nem tudja, hogy . . . De valami kétségbeesett remény és irtózat nyugózta le.

— Ki maga? — kérdezte, mintha nem is a másikonál lenne a revolver.

— Nem fontos. Azt megmondhatom, hogy maga kicsoda sir, maga egy csúf csibész, mert aki hölgyekkel . . .

A *Lord* lassan az ablak felé fordult. Lusta pillantását Texas Billre emelte.

. . . Mi ez? A cowboy torkakörül, a mellkasán lefelé kúszva, hideg zsibbadás terjedt el a testén...

Félt!

Nagyon félt! Olyan rémület fogta el, hogy a legnagyobb erőfeszítésébe került a pisztolyt kézbe tartani. A pánikszerű érzést még elviselhetetlenebbé fokozta az, hogy Texas Bill, először életében, félt.

Egy emberrel szemben, aki feltartja a kezét!

És nála revolver van. És fél! Nagyon fél!

— Nos, — mondta megvetően a *Lord*, — folytassa! Mondja el véleményét rólam bátran. Mondjon sokmindent, mert utoljára beszélt. Megölöm magát.

Rekedt suttogásából nem hangzott ki fenyegetés. Egyszerű ténymegállapítás volt, amit mondott. És Bill kezében mégis megrezdült a pisztoly csöve.

— Ne bántsa... — mondta a leány gyorsan, félhalkan. — Ne bántsa.

A *Lord* továbbra is a cowboyt nézte, úgy felelt egy kérdéssel.

— Honnan ismeri?

— Itt volt... amikor érkeztem. Azt sem tudom ki...

— Ki maga?

Bill megköszöri a torkát. A revolver csöve kissé lehajlott és a *Lord* nem tartotta fenn a kezét.

— Én?... Texas Bill...

— Micsoda? Hamisjátékos?

— Ne... em. Én... — Sóhajtott... Szerette volna lerázni a rémület súlyát magáról. Érezte, amint a halálfélelem hűs verejtéke kiver lassan a homlokán.

— Tessék! Feleljen! Ki maga? Csavargó?

— I... gen.

— Mit akar itt?

— A miss... Egy hölgyet erőszakkal... elrabolni nem lehet.

Összeszorult a gégéje. Nyelt, de csak nem tárgult a toroka körül, a láthatatlan hurok...

— Hordja el magát, — szólt rá, mint valami

kutyára a *Lord*. — Most nem ölöm meg. Ha valahol még meglátom, akkor végzek magával. Mehet!

— Nem!

Minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy ezt kimondja. Határozottan, de színtelen hangon, a reménytelen küzdelem előtti halálraszántással.

És töltött revolver volt nála!

De mit ért vele? A karja mintha gutaütött lenne és a keze zsibbadtan, hidegen, ernyedtt ujjakkal fogta a revolvert.

A leány eléje állt.

— Ne bánts!...

— Menjen el onnan, — mondta suttogva, de különös erővel.

Mikor a leány eltakarta előle a *Lordot*, kissé felszabadult.

Vad erővel egy szó nyomult fel az agyába:

„Most.”

Ha nem . . . ha újra ránéz . . . Vége . . . Mellell hullám futott végig a zsibbadt karon. A leány félrehúzódott . . .

Egy dörrenés, tűz csapott ki . . . Sikoltás . . .

A *Lord*, mellére tette a tenyerét és az asztalra zuhant . . . Onnan a földre.

VII.

Karjában az ájult leánnyal, a kocsihoz futott. Bedobta az ülésre, megrántotta a gyepelót és veszetlenül csapkodta a lovat . . .

Mi történt? Meghalt? Megsebesült? . . .

A leány magához tért. Nem szólt semmit. Öszszehúzódkodva kuporgott az ülésen. A kocsi úgy rázódot, csapódott a szokatlan iramba, hogy minden pillanatban felborulhattak.

„Hová mennek?” kérdezte önmagától a nő. De nem szólt. Sötét mezők, kihalt tájak mellett rohant a gödrös úton a kocsi . . .

Talán másfél órája mehettek ebben az örületes hajszában. Azután a fiú meghúzta kissé a gyeplőt, a ló lassított.

— Ugorjon le! — mondta a leánynak.

— De . . .

— Azonnal ugorjon, mert lelököm!

Ijedten kiszállt. Barátságtalan, sivár éji táj.

Megrémült . . . Mi ez?!

A fiú rácsap a lóra, feláll és teljes erejéből veri az ostor fordított végével. Az állat szökelve, ágaszkodva nekiugrott az útnak és rohant veszetten, egyenesen neki a Cornet-River szakadéknak!

A leány irtózva felsikoltott. Texas Bill ütései zuhogtak . . . A szakadék ott tátongott már néhány méterre . . . A gyeplő nagy ívben repült, ahogy odavetette a ló nyakára és a száguldó kocsi-ról leugrott . . .

A ló halálordításszerű nyerítése messzehangzott az éjszakában, egy recsegés, egy robaj és távoli nesz . . . Azután csend. Kocsi, ló, a szakadék mélyén volt . . .

És Texas Bill? Meghalt? . . . Hiszen a nyakát kellett törnie, amikor leugrott az ülésről. Most árny tűnt fel a bokrok közül, lassan közeledik.

Azután egy gyufa fénye villan. Cigaretttára gyújtott. Odabiceg a leányhoz:

— Hogy van? — kérdezi vigyorogva.

Nem tud felelni.

— Azt hiszem ismeretségünk megérett a bemutatkozásra. Texas Bill vagyok.

A leány hallgat.

— Legalább mondjon valami nevet, ami alkalmas megszólításra. Bár helyzetünkben az sem lenne tolakodás, ha megkérdezném, hogy kihez van szerencsém, a halál torkában?

A nő szomorúan, suttogva mondta:

— Én a *Lord* felesége vagyok.

VII.

Texas Bill meglepetten állt.

Ez megint mi?! A szép seniorita, a rabló . . . felesége?

Dehát akkor ez szörnyü . . . Ő elrabolta valakinek a feleségét. Egy rabló rossz házasetet él, veszekszik a feleségével, mire beugrik hozzájuk egy örült cowboy, lelövi a férjet és most itt áll éjjel az országúton az özvegyel. Ha ugyan a *Lord* meghalt.

És ez még a jobbik eset.

De minek jött el az asszony találkozni a különváltan élő férjjel, ha utóbb örült, amikor elmenekülhetett?

— Kissé fejbeütött, — felelte végre csendesen.
— Most hová akar menni?

A nő felvonta a vállát:

— Nem tudom.

— Engedje meg, hogy elkísérjem én is oda-készülök.

A félelem elmúlt. Ismét a régi vidám fickó lett.

Viszont a leány olyan rémulten, tanácstalanul állt ott az éjszakában, hogy Bill nagyon megsajnálta.

— Nézze kérem, — mondta. — A rablók bizonyára rossz néven veszik majd, hogy lelöttem a cégvezetőt, tehát rövidesen számos utonálló követ benünket. Talán elhiszik, hogy a sötétben, a szakadékba zuhantunk, ez esetben egérútunk lesz, talán rájönnek a csalásra és akkor kissé sietni kell, mert elcsípnek és nem hinném, hogy tapintatos elbánásra számíthatunk.

— De... hová?

— Nincs senkije, aki megvédje? Rokona? Ott-hona?

— Van. De azokra nem szabadítom rá a *Lordot* és a bandáját.

— Megvan! Menjen Keletre! New-Yorkba, vagy Filadelfiába nem követheti a *Lord* és egy nyugati bandita arrafelé csak közveszélyes csavargó. Nincs revolverhős és a rendőrség a leggyengébb embert a leghatalmasabbal szemben is megvédi...

— Ez . . . jó lenne . . . De . . . Hogyan?

— Tessék? Gyorsan! Igen, ez a leghelyesebb: gyorsan.

— És van . . . van magának pénze?

Texas Bill fölényesen nevetett.

— Meghiszem azt! Szerencsére nyertem ma egy kis revolvert és majdnem három dollárt . . .

— Három? Abból akar Filadelfiába utazni?

— De mennyire. Uri módon . . . Önnél *Lady* nincs egy vas sem? — kérdezte tiszteletteljesen.

— A kabátom . . . az erszénnyel ott maradt.

— Hála Istennek?

— Tessék?

— Így legalább a *Lady* kénytelen elfogadni a kíséretemet.

A leány arcán mosoly suhant át.

— Ne . . . nevezzen *Ladynak*. *Edith Brent* a leány nevem. Hívjon így kérem.

— Miután ezt megbeszéltük, siessünk tovább, mert így megtalálnak.

Megfogta a leány csuklóját és letérve az útról, megindult vele lassan a pizskosszínü derengésbe kibontakozó mezők felé.

VIII.

Gödrös, dombos, úttalan útakon vitte a cowboy kézenfogva és ő fáradtan, elcsigázva lépett mellette.

— Maga . . . hallgatódzott?

A fiú vigyorogva bólintott.

— Rossz szokásom. És ha igaz lenne, hogy hamar megöregszik tőle az ember, akkor most övig érő szakállal vezetném kézenfogva.

Hallgattak. Lassan világos lett. Távol látszott

az országút. Előttük ritkás fák és messze, a horizont alján elszórt házak.

— Az ott, Kinglow. Szép helység. Egyszer két hónapot ültem benne.

— Miért?

— Mert bezártak . . .

— Örökké tréfál . . . Most nem szabad könnyelműnek lenni.

— Most van rá a legnagyobb szükség.

— És miért . . . lépett közbe . . . ?

— Mert láttam, hogy bajban van. Azután igen csúful viselkedtem. Beismerem . . . Az a pasas tudja . . . Az arca . . . és ahogy néz . . . Megismertem a félelmet . . . Kérem, vessen meg, sajnos, nem tudok hazudni. Cudarul féltem a kedves férjétől. Azt hiszem, ha előveszi a pisztolyát és lelő, én akkor sem lettem volna képes arra, hogy elhúzzam a ravaszt . . . Nem értem. A torkomban megállt a hang; a szívemben megfagyott a vér . . .

A nő összeborzadt.

— Szörnyü ember . . . Oh . . . Nagyon! Meghalt? . . . Gondolja?

— Nem tudom . . .

— Mondja . . . mit gondol rólam? . . .

— Nem szoktam gondolkozni . . . Születési hiba.

Ébredt a nap. Derült, tiszta, hüs, sárga fénnel. Olyan békés, szép, zöld mezők között jártak, olyan barátságos volt ez a vidék, hogy szinte valószínűlenné tette a szörnyü eseményt, amit átéltek.

— Hogy fogunk majd Keletre jutni? Kocsin?
— kérdezte Edith.

— Nem.

— Vonaton?

— Ugyan!

— Hát, hogy akar utazni?

— Ingyen. Meglátja, hogy milyen gyors és jó közlekedési eszköz.

A nő nem kérdezett többet. Mindegy . . . semmivel sem fog törődni. Olyan megnyugtató volt így menni, a csendes mezőkön és valaki fogja a csuklóját . . .

Valaki, akiben bízott. Pedig a nevéen kívül és talán az sem az igazi, nem tudott róla semmit.

A fákon túl már nem látták az országutat. Ez megnyugtató volt. Jobbra egy dombvonal húzódott, messze, ameddig csak láttak.

— Ott beszállunk, — mondta Bill. — Töltés!

— Hogy . . .

— Meglátja. Itt szokott vesztegelni az az étkezőkocsim, amelyik éppen indul. A bal sínpáron fut Keletre a vonat . . .

Hosszú teherkocsi állt a töltésen.

— Jőjjön, majd mögöttem és csináljon mindent utánam. Leszámítva a hülye vicceimet.

Odaértek a dombhoz.

— Lapuljunk a fűbe. Ha azt mondom, most! akkor felugrik és fut ahogy csak tud, mögöttem . . .

Hasoncsúszva felért a dombra. A nő mögötte kúszott. Bill felemelte kissé a fejét. A mozdonyból halovány füst szált fel.

— Nagyszerű . . . — súgta a fiú . . . — dugja csak ki a fejét Miss Brent.

A nő felnézett. Az egyik vagonon, szemben velük a következő, két tábla függött:

PITTSBURG.

TAKARMÁNY.

— Ez a mi vonatunk . . . — súgta a fiú. Magának külön hálókocsija lesz. Nem tréfálok . . . Isteni csavargószerencse az ilyen kocsi. Vigyázz! — Lenyomta Edith fejét és ő is behúzódott. — A fékező . . . — suttogetta.

Hallották a távolodó lépések csikorgását. Egyre messzebről. Bill felemelte a fejét, azután hátra szólt:

— Most . . .

Máris felugrott és közben megragadta a nő csuklóját. Edith elbotlott, de a férfi magasra rántotta. A levegőbe emelkedett és egy másodpercig függött, azután talpa alá került a föld. Bill eltolta a vagon ajtaját, felugrott és maga után rántotta a nőt.

— Hála istennek sikerült — suttogetta. — Most vigyázat! — Vissza tőltá ismét az ajtót.

Vak sötétben voltak. Kellemes szénailat terjengett körülöttük.

A leány ijedten botorkált és közben egy ládába ütötte a térdét. Leült. Csak most érezte, hogy milyen halálosan fáradt. Zúgott a feje, sajgott min-

den izma, nyilalt a dereka, a sírnivágyás fojtogatta.
 . . . Egy döccenés . . . Az ütközők egymásra-
 lapulva összependültek és lassan gurulni kezdett ve-
 lük a szerelvény.

IX.

Amikor mozgásbajött a vonat, Bill óvatosan kinyitotta az ajtót. Jó levegő és világosság nyomult be. Ládák és préselt zsákok álltak mindenfelé.

Edith ültében féltessel a ládára dőlt.

— Rosszul van?

— Csak nagyon . . . fáradt vagyok . . .

— Szent Isten! Mikor evett maga utoljára.

— Azt hiszem . . . tegnap reggel . . .

— Milyen könnyelműség volt, hogy Bulkinnál nem vacsorázott . . . Dehát, hm . . . Most meg kell szakítani az utat . . .

— Nem . . . nem! Kérem én jól birom az éhséget . . .

— Csend! Amúgyis valami ruhafélét kell szerezni. Igy nem lehet kiszállni a városban. Most elsősorban aludni fog. Máris ágyazok.

— Ágyaz? . . .

— Hát nem mondtam, hogy ez hálókocsi? — Gyorsan felhasított a késével egy zsákot és az előbuggyanó szénát a sarokba szórta. Azután levette a kabátját, ráterítette és mint valami lakáj fordult a nőhöz.

— Tessék Miss Brent . . . Az ágy előállott. —

Miután látta, hogy védence tétovázik, nem sokat habozott, hanem egyszerűen felkapta és odafektette szépen a szénára.

Végtelen jó érzés áradt el a nő tagjaiban és ne-
héz lett a pillája.

A fiú cigarettára gyujtott.

— Aludjon nyugodtan Miss Brent. Én nagyon derék, fickó vagyok. Nem azért mondom, mert rólam van szó: de igazán ritkaság az ilyen jellem csavargóban . . . Fáj valamije?

— Nem . . . Semmi . . . és . . . most köszönöm amit tett . . .

— Ugyan kérem, igazán csak apró-cseprő kedveskedés volt és semmi egyéb.

A vonat mellett sebesen futott a napsütésben sziporkázó derűs vidék. Élénk zöld prérrik, dús lombú fák, kis házcsoportok látszottak egy-egy pillanatra.

— Valamit . . . inni . . . nem adhat? . . .

— Igazán buta dolog . . . de nincs egy korty italunk sem.

A rázódo vagon ringatása, a kerekek zakatolása elálmosította a nőt.

Aludt . . .

Egyszer még felnyitotta a szemét, Texas Bill ott kuporgott mellette és vidám kutyafeje olyan megnyugtató volt, hogy nyomban visszasüppedt a megnyugtató álomba . . .

X.

Goromba lökésre ébredt. Megállt a vonat. Az ajtó résén csillagfény ragyogott be és hűs esti légáramlás suhant a szénaszagú sötét vagonba.

Hosszú füttyöket hallott és távoli, nyujtott kiáltást. Bill lassan betolta az ajtót.

— Rendezőpálya... — súgta. — Hogy aludt...?

— Mintha egy perc előtt húnycam volna le a szememet.

— Teljes hat órát tartotta húnycva őket. Egy piszok fékező mászkál a tetőn állandóan . . .

Edith fel akart ülni, de úgy belenyílt, hogy szinte felkiáltott.

— Kissé kínos lesz az ilyesmi — súgta a fiú. — A csavargás olyan, mint a teniszezés: izomlázat kap tőle az ember.

Indult a vonat. Ismét kinyíthatták az ajtót. A felhőrongyok közül csillagcsoportok villantak ki.

— Nem is kérdezte, hogy . . . miért lettem a *Lord* felesége.

— Hogy szolgálhatom az még nem jogosít fel tolokodásra.

A leány elhallgatott és lehunyta a szemét. Kitudja, mire gondolt, ahogy így döcögött a sötét vagonban, különös védelmezője mellett. Jó tíz perc múlva, végre megszólalt:

— Mr. Texas . . .

— Mondja csak azt, hogy Bill. Inkább én is Edithnek szólítom.

— Jól van . . . Tehát Bill, én úgy hiszem tar-

tozom magának azzal, hogy megismerje a történetemet . . .

— Kérem ezt visszautasítom. Nem kötöttem ki semmiféle jutalmat. Különben is van még elég idő...

— Ne fecseljen annyit . . . Ez mind komédia! Maga is tudja jól, hogy milyen veszélyben vagyunk, hiába tréfál . . . Ki tudja elmondhatom-e még holnap is magának, hogy ki vagyok és miért lettem ilyen szerencsétlen. Hiszen „Ő” van a nyomunkban.

— Miért állítja ezt ilyen határozottan, — mondta kissé idegesen Bill. — Hátha lelöttem és meghalt.

— Nem. Él! Jön . . . utánunk . . . Érzem! . . . Hallgattak . . .

A kerékszkatolás olyan volt, mintha a szörnyű üldöző kacagna rajtuk, vágatás közben.

— Amerikai nevem dacára . . . spanyolnak érzem magam — kezdte Edith. — A nagyapámnál nevelkedtem, Santillóban. Kis városka, Délmexikóban . . . Nem is tudom, melyik dédősöm volt az a Jenki, aki Mexikóban letelepedett . . . Az apám, Lord Nisbeth egyik leányát vette el és visszavándorolt Arizonába. A két fivéremet magával vitte, de én a nagyapámnál maradtam Santillóban.

Lámpák tüntek el kívül, mert egy falucska mellett zakatolt el a vonat és hús szél suhant be a teherkocsiba.

— Csunya perbe kerültek a rokonok: a Nisbeth Lordok és a Brentek. A két szomszédos birtok között egy hatalmas legelőt vitatott mindkét család a

magáénak. Sok összezapás, vita, halálos párbaj, harcoló cowboyok, pokollá tették a két család életét, de egyik sem engedett. Végül úgy látszott, hogy én majd elhozom a békét. Talán hallotta már, hogy Lord Nisbeth fia, kiskorában állítólag egy szakadékba zuhant?

— Tudom, — bólintott Bill.

— Nisbeth, azzal enyhítette a fájdalmát, hogy örökbe fogadott egy fiút. Ez volt Lord Elish Nisbeth. Az angol király megengedte, hogy örökölje a Lord nevet. Egyszer látogatóba jöttem Mexikóból az apámhoz és megismerkedtem Elishel. Összebarátkoztunk. Az öreg Lord súlyos beteg volt. Véget akart vetni a két család harcának, ezért úgy végrendelkezett, hogy ha Elish meg én összeházasodunk, akkor ránk száll a vitás föld.

— És szerette ezt a fiút.

— Kedves . . . jó ember . . . és . . .ha hozzámegyek, akkor megszűnik a harc . . .

— Értem . . .

Edith sóhajtott.

— A többit talán már hallotta Nisbeth Lord, meghalt. Miután kiderült, hogy a halottnak hitt fia él és egy szolga bosszúja miatt rabló lett . . .

Ezt már csak suttogta... és sokáig nem szólt. Bill hagyta. Ült és hallgatott.

— A végrendelet szerint, a vitás földrész, csak esküvő után száll a két örökösre, tehát ha: „Lord Nisbeth egyetlen fia nőül veszi Edith Bren-tet.” Ki sejthette előre, hogy nem Elish az

egyetlen fiú? Hogy él a halottnak hitt gyerek és így a végrendelet szerint én csak *avval* az *igazi* Nisbettel házasodhatom össze, ha azt akarom, hogy vége legyen a harcnak, miután *nem Elish, hanem „Ő” az egyetlen fia Lord Nisbethnek.* A harc tehát csak akkor érhet véget, ha én a *Lord „egyetlen”,* tehát igazi fiához nőül megyek. És ez nem Elish volt, hanem egy rabló. A két család ismét elkezdte a vitát. Kiújult a per, a harc, a cowboyok lövöldözése . . . Akkor én levelet írtam a *Lord-nak.* Egy pálinkacsempész vitte el neki. Azt írtam benne, hogy jöjjön le a paplakba. Beszélni akarok vele. A pap, aki a gyűlölet és öldöklés ellen volt, beleegyezett nagynehezen, hogy titokban rendelkezésünkre álljon. Gondoltam: vér nem válik vízzé. Talán megteszi a rabló, ismeretlen rokonai kedvéért, amire kérem . . . Eljött a találkozóra, végig hallgatott figyelmesen és vállat vont. Mintahogy egy úr, szívességet tesz, ha hölgyről van szó, könnyedén beleegyezett, nyomban, ott a paplakban, elvett feleségül, azután udvariasan köszönt és elnyargalt. Az írás birtokában a vitás föld az enyém lett. És most már igazán megszűnt az ellenségeskedés. A szörnyű titok összehozta a két családot. Azt hittem, hogy ez az áldozat lezárta a drámát. Akkor jött a szesz-csempész, a rabló levelével. Röviden írt. „Beleszerettem önbe. Elhatároztam, hogy megtartom feleségemnek. Holnapután legyen Pomacban, a vendégfogadó különszobájában. Lord Nisbethné! Ha megtagadja a hitvesi engedelmességet, akkor eljövök magáért. Ez esetben valószínű, hogy vér fog folyni.”

Jól tudtam, hogy ki ez az ember és ha nem engedelmeskedem, akkor sokkal szörnyűbb harc kezdődik, mint amilyen a birtokért folyt. A *Lordot* és bandáját zúdítom a két családra, ha ellenkezem. Elmentem Pomacba . . . A többit tudja . . .

Virradt. Csendben ültek a fémpadlón. Az érkező nappal borszeszlángszínű, halovány derengése sugárzott be az ajtón. Csikorgott a fék, lejtőn siklott a vonat.

— Borzasztó ostobaságot követett el, — csóválta a fejét Bill. — Legalább evett volna valamit. — Már negyvennyolc órája jön így.

— Jó erős szervezetem van . . . — felelte, — de a hangja bizonytalanul csengett.

— Hé, jó madarak! — kiáltotta egy durva hang. — Most azután ugorni gyorsan, mert golyó jön.

A fékező, az oldalfal lépcsőjén állt és revolvert szegzett rájuk.

XII.

Bizony nem szép szokás az Államokban, hogy a potyautast ugrásra kényszerítik, töltött revolverrel.

Bill vigyorgott.

— Nem lehet ugorni barátom. Női szakasz . . . A hölgy nem gyakorolta magát ebben a svéd tornában.

— Fogd be a szád! A nő elmehet Connictedig. Te leugrasz, vagy golyót kapsz. Jól tudod, hogy nincs irgalom. Ti sem szoktatok, irgalmazni a fékezőnek, ha többen vagytok és lefegyverezitek.

— Nézd . . .

— Elég! Ugorni!

— Hogy lehet valaki ilyen udvariatlan . . .

— Hármat fogok számolni . . .

— Az nagyon kedélyes lesz.

— Egy . . .

— Az apám vasuti igazgató . . .

— Kettő! . . .

— Hát, ha mindenáron akarod . . .

Mielőtt háromra tüzelt volna az ór, egy forduló kezdetén, ugrott . . . A leány sikolyát még hallotta a tizedmásodperc alatt, amíg útzúgott a levegőn . . .

Edith elszörnyedve állt. A fékező a vaslétráról átlépett a vagonba.

— Hát, te szép kis virág honnan szöktél el, mi?

— Kérem . . . — hebegte.

— Ha átadlak a vasuti kirendeltségnek, szép jövő vár rád . . .

— Csak nem akar . . . átadni . . .

— Jack, a fékező híres gavallér, jó fiú. Ne félj semmit. Akarsz egy korty rummot?

Egészen közel ment. Edith irtózva hátrált a kocsifalaig.

— Talán félsz tőlem? Ne légy buta. Azt hiszed, hogy a fékező rossz fiú?

— A fékező egy marha, — mondta mögötte

Texas Bill, azután elővette a revolverét és úgy vágta szájon, hogy három foga letört.

Edith, az éhségtől, a kintől, a fáradságtól és ijedtségtől lassan elalélt és lecsúszott a fal mellett, ájultan a padlóra . . .

A fékező, rémülten meredt a csavargóra, aki az imént leugrott.

— Látod öregem, ilyen az élet — mondta a feldagadt arcú fékezőnek, revolverrel a kezében. — Egyszer fenn, egyszer lenn. Hagytad szépen, hogy megvárjam a kanyart és csak azután ugorjak. Amikor elfordult veled a kocsí, az utolsó vagonra ismét felkapaszkoztam. Ez neked nem fog sikerülni, te gavallér fékező, aki vagy, hogy kisülhet a szemed . . .

— Csak nem akarja, hogy ugorjam? — kérdezte nagyon szelíden.

— De! Alig várom már! Ahol azt mondom „most”, ott ugorsz. Ha nem, úgyis jó. De én nem mondom el a kiségerszeregyet, mielőtt lövök.

— Nézze . . . Van húsz dollárom . . .

— Komolyan . . . ?

— Igen . . . Akarja?

— Jó lenne. Csakugyan nekem adod?

— Igen . . . És jóba leszünk . . . ?

— Nem bánom, de ugorni azért kell. Attól még jóba lehetünk.

— Nézze, hallgasson ide — siránkozott a fékező. — Én nem akartam . . .

— Most!

. . . Mint a szöcske, úgy ugrott. Bill egy mo-
csaras részt választott a mutatványhoz és így lát-
ta, amint felcsap a sár, majd egy fekete csöpögő
tömeg húzza nehézkesen a lábait, ahogy megindul
a part felé.

Levette a kalapját és integetett.

XIII.

Csak most nézhetett a nő után. Megveregette
az arcát.

Edith felnyitotta a szemét. Fáradt feje odaha-
nyatlott a cowboy vállára.

— Kitartás, — dünnyögte Bill, — most már
rövidesen lesz mit enni . . .

A vonat futása lassubbodott, végül megállt.

— Ez jó hely. Connicted előtt vagyunk, elha-
gyatott teher kitérő . . . Sok barátom lakik erre,
azokat felkeressük . . .

Nem is kérdezte Edithet. Felkapta egyszerűen
és mielőtt a vonat teljesen megállt volna, leugrott
vele.

Azután lefutott a töltésről. Nem látta senki.

Connicted külvárosa előtt voltak.

— Letehet . . . — mondta Edith. — A friss le-
vegő magamhoz térített.

— Részint örülök, részint nem, — felelte és lá-
bára állította. Azután ismét kézenfogva vezette.

Igy mentek egymás mellett.

A várostól távol egy magányos kunyhó állt. Bill errefelé kanyarodott.

— Barátaim egyike lakik abban a házban. Ott kissé kifujhatjuk magunkat.

— Miért . . . nem megyünk be a városba és... azonnal . . . tovább?

— Igy? . . .

A leány csak most nézett végig magán. Szakadt, rongyos és sáros volt. A hajában szénaszálak, a kabátja letépve.

— Mit fogunk csinálni?

— Első sorban eszünk valamit, azután pihen. Addig én bemegyek a városba, szerzek valami ruha-félét és indulunk Keletre.

— Kérem . . . köszönöm, amit eddig tett értem, de ne kísérjen tovább.

— Talán unatkozott?

— Nem akarom, hogy egy ismeretlen nő ügyéért kockáztassa ilyen könnyelműen az életét. Az én ostobaságom . . .

— Miféle kockázatról beszél?

— Tudja jól . . . Ha megsejtik, hogy nem halunk meg, utánunk jönnek . . . És maga már ismeri „Őt”.

Bill arca elborult egy pillanatra, de azután nevetett, hogy másfél tucat egészséges foga, csak úgy ragyogott.

— Ne is folytassa . . . Eltökélt szándékom, hogy nem halok meg aggkori elgyengülésben. Legalább is tőlem telhetőleg, nem támogatom a lehetőségét ennek . . . Most keressük fel a barátomat.

— Mi a maga barátja?

— Gyűjtő. Arizonának ezen a vidékén sok barátom van. Általában az Államok területén mindenfelé előnyösen ismernek. Már évek óta közlekedem gyalogerejű járművemem, mint közkedvelt fiatalember . . . Mi az?

A leány leült egy kőre.

— Nem bírok . . . tovább menni . . .

— Az könnyen lehet, hiszen idejét sem tudja, hogy mikor evett.

— Hagyjon itt . . . — suttogta, lihegve. — Ne törődjön velem . . . Csak bajt hozok magára . . .

— Szamárság . . . Hopp!

Könnyedén felkapta Edithet és a karjaiba vette.

Nem tiltakozott. Behúnyt szemmel feküdt a férfi karján, mint egy fáradt kisgyerek. Bill óvatosan lépett a göröngyös, rossz talajon.

Nem sokára egy kis ház elé értek. Ismét talpraállította Edithet és szokott módján megfogta a csuklóját.

— Itt lakik barátom, a Buldog. Híres gyűjtő és jó fiú, csak kissé furcsa.

A kis ház csendes volt, mintha lakatlan lenne. Az ajtón zománcos tábla függött:

VIGYAZAT!!
MÉLY VIZ!
CSAK SZABAD USZÓKNAK!

— Először illedelmesen bekopogtatunk, — mondta Bill. — A vén Buldog sokat ad a formásokra.

És nyomban akkorát rúgott az ajtóba, hogy belerezdült az épület.

Irtózatos káromkodás hallatszott bentről.

— Itthon van, — állapította meg örömmel a cowboy.

Nyílt az ajtó és egy rongyos, szakállas, borzasztóan piszkos, öreg ember állt a küszöbön.

— Micsoda disznóság ez? — üvöltötte a vendégeire.

— Csak fogd be a szád öreg, mert betömöm... Pihenni jöttem hozzád.

Az öreg dörmögött valamit „mindenféle csirkefogók”-ról és beengedte őket.

Edith elsősorban egy szekrényt pillantott meg, amelyre az alábbi hatalmas, figyelmeztető, zománczott betűs táblát erősítették:

<p>BEJÁRAT A MÁSİK KAPUN!</p>

— A hölgy egy unokahúgom barátnője és vikendre jött — mondta Bill. — Szeretne enni, aludni és én azt meséltem neki, hogy te elragadó fiú vagy, hát ne hagyj szégyenbe öregem . . .

Buldog végignézett a nőn, nem valami barátságosan, azután kinyitotta a másik helyiség ajtaját.

— Itt lefekhet, — vetette oda kissé dühösen és

amikor a leány lépett egyet a szoba felé, rámordult.

— Előbb egyen! Hé! . . .

Bill mentegetődzve jegyezte meg.

— Goromba disznó a fiú, de nem rossz ember...
Nesze öreg.

A kabátja belső zsebéből egy kis zománcos táblát vett elő és átnyujtotta.

MR. EWERS
FŐFOGLÁR II. FOLYOSÓ.

Buldog morogva átvette a táblát, nézegette, majd egy kis kalapáccsal hozzáfogott, hogy leverje róla a betüket.

— Főfoglár . . . Rossz kabala, — dünnyögte közben. — A szalonna ott van a zenélő órában...

A lomtárszerű helyiség sarkában egy roskatag íróasztal állt. Az asztalon két kitömött bagoly, néhány rozsdás sarkantyú és egy virágcserep. A közepén hatalmas ütött-kopott, aranyazott muzsikáló óra állt, kihúzható fiókkal.

Bill, néhány rozsdás villanykörte foglalat és egy Lincoln Ábrahámot ábrázoló kisebb olaj nyomat szomszédságában megtalálta a szalonnát. Ügyesen begyujtott és reggelit készített. Kávét főzött, szalonnát süített és olykor a leányra nézett, aki előrebukott fejjel ültében elaludt.

A toprongyos öreg letette a táblát és karvalyszerű, hosszú, körmével a fogát piszkálta, nagyot cuppantva, olykor.

— Honnan szöktél? — kérdezte azután.

— Pomacból. De ha kérdezik: nem jártam nálad. Lehet, hogy sok izgatott lovas fog érdeklődni.

— Ki ez a szépséges mákvirág?

— Más hangon hé?! Mocskos orgazda.

Budog mormogott valamit és vállatvont.

— A hölgy, — folytatta csendesen Bill, — előkelő urinó . . .

— Hm . . . A külseje után, letagadhatná . . .

— Két napja nem evett, tehervonaton és gyalog jöttünk . . . Nagy bajt csináltunk. Azonnal megynük tovább, különben téged is belekeverünk.

— Nem kértelek rá, hogy gyámkodj felettem.

— Kérlek. Jegyezd meg, amit mondtál . . . Én majd bemegyek a városba. A nőnek készíts mosdóvizet, ha felébredt és ne morogj rá, mint valami fogatlan medve. Próbálj, kissé barátságos lenni hozzá.

Az öreg dühösen csapott az asztalra.

— Majd táncra kérem . . . nem?

— Jó ötlet. Szeretném, ha öreg napjaidra, kisé megkomolyodnál és használható ficsúr válna belőled . . . Így . . . ! Halló! . . . Miss Edith . . . — gyengéden megérintette az alvót.

Felriadt, szétnyitotta, fáradt pilláit, de ismét lebillent a feje. Nem volt mit tenni, Bill leült melléje és kanalanként töltötte a szájába a kávé. Időnként megrázta és Edith félálmában, gépiesen lenyelte, lassan-lassan, a reggelit.

— Kész. Megetettük a kisgyermeket, most vigyük aludni.

Felkapta Edithet, berúgta a másik szoba ajtaját és odahelyezte az alvót, óvatosan, egy pokróccal letakart fekhelyre.

— Így . . .

— És te? — kérdezte Bulldog, amikor visszatért a konyhába.

— Bemegyek a városba öregem. Vigyázz nagyon a nőre. Egy-két óra múlva visszajövök . . . Nincs egy tükröd, borotválkozáshoz?

Az öreg csak legyintett. Elég volt egy pillantást vetni a gondozatlan pátriárka, terebélyes, helyenként sárgászöldes, ételnyomoktól tarka szakállára, hogy a kérdés meddősége felől ne maradjon kétség.

Bill fejébe csapta a kalapját, azután alapos helyismerettel, benyitott egy fülkébe, amelyen két rikító tábla is figyelmeztette, néhány tudni valóra:

**NYILT KIPUFFOGÓVAL
TILOS BEHAJTATNI!**

Alatta:

SZÁMFEJTŐSÉG.

Bill, a számfejtőségből, ahová nyílt kipuffogóval tilos behajtani, egy csomag cigarettát és két tucat revolvergolyót hozott ki. Azután elővette a díszes kis revolvért, amelyet nemrégiben oly kecsesen Austin fejéhez vágott.

— Ehhez nincs golyód? Jó, ha ilyen eldugható, töltött, kis szerszámot is magánál hord az ember.

Az öreg figyelmesen megnézte, a díszes, apró, gyöngyházrevolvert.

— Golyóm az van, de cseresznyemagot errefelé nem használnak lövöldözéshez, ebbe viszont az kell.

Visszaadta a pisztolyt. Bill elsietett. Buldog valamit morgott magában, átcammogott a másik szobába és zord arccal nézte a nőt. Azután leakasztott az ajtóba vert szögről, egy igen rongyos kabátot és letakarta Edithet.

XIV.

Bulkin halott fehéren, tanácstalanul állt. Mellette a sovány lótenyésztő és a két másik vendég, ahogy besiettek a lövésre.

A padlón ott feküdt a *Lord*. Ugy látszott, hogy halott. De most nagy nehezen megmozdult és a tenyerére támaszkodott. Másik kezével az öve táját fogta és vörös nedvesség csillant meg az ujjai között.

— Eltaláltak Bulkin . . . Ha akarják . . . most kiszolgáltathatnak . . . Tízezer . . . dollárt jelent . . . négyüknek . . .

Hallgattak. Ez csakugyan nagy esemény. Itt fekszik a *Lord*, tehetetlenül. És elküldte a rablói is.

— Akárhogy is van, — mondta kissé bágyadtan, de szokott határozottságával a *Lord*, — első

sorban lássák el a sebet, mert . . . elvérzem, azután, ha akarják . . . hívják el . . . Cliffordot . . .

Feltették az ágyra. A lótenyésztő elment.

A golyó elcsúszott a bordán és így nem hatolt mélyen be. Bulkin megérezte a hüvelykujjával, a roncsolt borda alatt. A seb erősen vérzett, de nem látszott veszélyesnek . . .

— Nyomja ki Bulkin . . .

— Nem értek hozzá . . .

— Majd elmagyarázom . . . — felelte halkuló, de változatlanul hideg hangon. — Az egyik kezét tegye a golyó alá . . . A hüvelyk és mutató ujjal fogja össze körötte a húst . . . így . . . mintha csípne.. Most szorítsa össze teljes erejéből . . . Így . . . Erősebben . . .

A homlokára homályos pára ült ki, de különben egy arcvonásán sem látszott, hogy milyen hihetetlenül kínlódik.

— Várjon, — mondta. — Ugylátszik, hogy összezárult a nyílás . . . Kis kaliberű vacak lehetett.. Tágítsa ki késsel a sebet . . .

A vendéglős halott halvány volt.

— Nem . . . bírom . . .

— Eh! Ostoba . . . ! Adja ide a kést.

A *Lord* szája, már kék színű volt és az arca gipszszerűen fehér. Elvette Bulkintól a kést, belecsúsztotta a nyílásba és megforgatta . . .

— Most . . . tegye alá a kezét . . . Így . . . Csípje össze . . . szó . . . szorítsa . . . Jobban.

Egy koppanás . . .

A kis golyó ott feküdt a padlón. A *Lord* nagyot sóhajtott.

— Gyorsan . . . kötözze . . . be . . .

Amikor az utolsó vászondarabbal átcsavarták a sebesült derekát, belépett az ajtón a lótenyésztő és vele Clifford, a sheriff.

XV.

— Jó estét, Clifford, — köszönt a sebesült. — Ezek az emberek elfogtak. Négyüknek jár a tízezer dollár . . .

Hallgattak.

Clifford komoran nézte a sebesültet.

— El tud jönni lábon, vagy hozassak kocsit?

— Ha öt percet ad, hogy pihenjek, akkor gyalog megyek magával . . .

— Csak pihenjen — felelte Clifford és leült. — Ostoba végzet *Lord*. Egy zöldfülű elejtette, miután négy állam összefogott maga ellen és nem mentek semmire.

— Nem zöldfülű volt . . . Veszélyes ember . . . Az egyetlen veszélyes ember, ha nem veszi rossz néven Clifford, mindazok között, akik eddig az utamat keresztezték.

Hallgattak. Bulkin egy gint hozott a sheriffnek.

— Hallom, hogy a leányát elhozatta . . . Kansas Cityből . . . és otthon neveli? — mondta a rabló.

— Igen, — felelte a sheriff. — Märy nagyon szereti a Nyugatot.

— Kár, hogy holnap el kell mennie innen, hosszú időre . . .

A sheriff szótlanul nézte két cipője között a padlót.

A lótenyésztő, akinek tetszett a sheriff leánya, izgatottan közbeszólt.

— Elküldi Märyt Keletre? . . . Dehát délután nem is szólt erről.

— Csak most határoztam el, — dünnyögte Clifford, azután felhajtotta az italt. — Megkérem majd magukat, hogy kísérik el, négyen, ha szintén holnap utaznak.

Bulkin magasrahúzta a szemöldökét, csodálkozásában.

— Mi nem utazunk Keletre! Honnan veszi ezt Clifford?

— Hm . . . Miután épeszűek, tehát biztosra veszem, hogy elutaznak.

Igen, nagy csend lett. A négy ember összenézett, döbbsenten.

— Én is most határoztam el, hogy Märyt Kansas Citybe küldöm. A sheriff háza mától kezdve nem lesz olyan békés otthon, mint amilyen eddig volt. A rablók, természetesen nem bánnak ezen túl kivételesen Pomaccal. A banditák bosszút állnak majd . . . a vezérükért. Ez a város nem lesz többé a csendes Pomac . . .

A *Lord* feltápáskodott.

— Mehetünk, Clifford.

— Várjon, — mondta Bulkin. — Fűtyülünk a kétezeröttszáz dollárra, ami fejenként jutna ránk. A vendéglóm többet ér nekem és különben sem vágyó-

dom Keletre! Ezek is szeretik a házukat és Pomac eddig békés, boldog hely volt.

— Ugy van! — hagyta rá a lótenyésztő.

— Bennünket nem bántott a *Lord*. Sőt, amióta ő vezeti a vörös Brandt bandáját, azóta még nagyobb itt a nyugalom, mint régen.

— Aszondom, — csapott az asztalra az egyik cowboy, — hogy fogja el a *Lordot* az, akinek valaha is baja volt vele. Nem kaparjuk ki másnak a gesztenyét, hogy aztán, a mi ujjunkat süsse meg a parázs.

— Füttyülünk a 2500 dollárra, — tódította a másik cowboy. — Maga Clifford kötözni való boldond, ha azzal szolgálja a város nyugalomát, hogy ránkzudítja a Pokolkő minden banditáját, akiktől eddig békében voltunk.

— Dehát, mit csináljak? Mégis csak sheriff vagyok és a *Lord* rabló . . .

A *Lord* egy szót sem szólt. Közömbösen nézte a mennyezetet, mintha nem is az ő nyakáról tárgyalnának.

— Adjuk szavunkat, — mondta Bulkin, — hogy senkinek sem mondjuk el azt, ami ma történt. És akkor egyszerűen nem történt semmi. Görény Bob elnyargal a rablók után és még az éjjel elviszik innen a *Lordot* . . .

A sheriff hallgatott, a pipáját tömögette és komoran bámulta a padlót. Ez bizony nem valami nagy hőstett. De a virágai oly szépek és Märy anyyira szereti Arizonát . . .

Egy óra múlva Görény Bob sebesen nyargalt az éjszakában, a Pokolkő felé.

XVI.

A *Lord* még gyenge volt. Mindössze pár órát aludt az erdei házban, mert ide vitette magát az embereivel. A Pokolkő felé vezető út elágazásánál volt ez a ház.

— Miért nem akarsz biztonságos helyen pihenni *Lord*? — kérdezte Austin.

— Mert reggel már a nyomukban leszek. Egy percet sem akarok feleslegesen pihenni, amíg az az ember él és a feleségem nincs ott, ahol lennie kell!

— Csak nem szándékozol ilyen állapotban üldözést kezdeni . . . ?

— De . . . Nincs semmi bajom . . . Csak a vérvesztés . . . Azt hamar kiheverem . . . A seb nem olyan veszélyes — halottszürke pillantása a távoli semmibe meredt.

Kissé bizonytalanul, de nyeregbe ült és lassan, lépésben haladtak.

— Ha Keletre érnek, akkor kisiklottak a kezemből.. — tette hozzá. — Itt most alszom néhány órát . . . Hétkor gyertek értem . . . Addig kövessétek a nyomukat és próbáljátok megállapítani, hogy merre mentek . . .

Odaértek az erdei házhoz és a *Lord* óvatosan lesiklott a nyeregből.

— Menjetek, — mondta. — De pontosan hétkor itt lenni . . . !

— Ne maradjon veled, két ember?

Nem nézett a beszélőre, mereven, nyugodott a pillantása, egy fa koronáján, miközben válaszolt:

— Felesleges. A nyomukat keressétek mindnyájan. Ha elfogjuk őket, fejenként tízezer dollárt kaptok. Jól tudjátok, hogy mit ér az ígéretem? . . . Aki megöli azt a kölyköt, az külön tízezret kap . . . Siessetek!

És otthagya őket.

A rablók néhány másodpercig zavartan nézték egymást. Általában így néztek össze, ha a *Lord* rövid mondatai után magukra maradtak. Talán szégyelték egymás előtt, hogy félnek ettől a különös embertől?

A vastag Pete nyeregbe szállt.

— Előre! Még nem lehetnek messze.

— Annak a kölyöknek lova sincs! Ketten menekültek egy rozoga homokfutón.

Gyors iramban vágattak a lejtőn. Még alig virradt. Elérték az országútat. Az éjszakai forgalom errefelé nem törölhette el a keréknyomokat. Világosan látszott a két csík. Le sem kellett szállniok a nyeregből. A Cornet-River előtt, sziklás, füves terep következett. Itt a kocsikerék nem hagyott lenyomatot.

Feszült figyelemmel kutattak, de úgy látszott, hiába. Embernek, kocsinak nyomát sem látták. Egy karikalábú, nagyfejű, idióta külsejű kamasz, hirtelen felkiáltott. Náthás emberekre jellemző, orrhangja volt:

— Idd boldak . . . Idden nyomok. A dócsában!

Ez volt a Görény Bob. Egy félvér asszonynál lakott a városban és a rablók körül settenkedett mindég. Apró szolgálatokat tett nekik és ezért az

anyjával együtt, a *Lord* árnyékában éltek. A banditák gondoskodtak róluk.

— Mi az?! Görény! Mit látsz?!

— Idden... Egy dócsában. Nyomok...

Odasereglettek. Egy kis, vizesgödörben tisztán látszott a kerék lenyomata. A csodába! A szakadékon csak nem repütlek át? Egy homokfutóval!

Reggel lett.

— Halló! — kiáltotta Pete. — Odanézzetek! Megvannak...

Valamennyien köréje sereglettek a szakadék szélére és lenéztek.

A rohanó folyó, partmenti vizében, iszapos zátonyok között, egy összetört kocsironc látszott, a magasból. Fejét a víz sodrába lógatva, egy döglött ló teste tartotta ár eilen, zátonyon a homokfutót.

— Begbokrosodott, — kiáltotta izgatottan a Görény Bob. — Begbokrosodott a ló és lezuhadtak a folyóba...

A fiú megállapítását el kellett fogadni.

Ugy látszott, nem maradt már tennivalójuk.

Az erdei lakhoz még korai lett volna visszatérni. Elhatározták, hogy reggeliznek. A menekültek, éjszaka nekihajtottak a szakadéknak. Ezzel befejeződött az ügy. Bob száraz ágakat hozott, tüzet gyújtottak és hozzáálltak a kávéfőzéshez.

— Szép kis jövedelmet rántottak a szakadékba, a lovak... — szólt búsan „Gunner”, egy vén, kiszáradt arcú rabló, akinek, sárga, fonnyadt bőre és ősz kecskeszakála volt.

Ébredt a nap. Kávét ittak. A kis, köpcös ügy-

látszik biztosan számított már a jutalomra, mert zord arccal hörpölte a reggelijét.

— Aszondom, — mondta Gunner, — hogy szívesebben foglalkozom a vasuttal, bankkal, vagy más effélével, mint embervadászattal. Ott is akad bőven dollár és nem érzi az ember fenevadnak magát.

— Mondd ezt a *Lordnak* — felelte — gúnyosan, Austin. — Azt hiszem legszívesebben kikaparná ezt a fiút, a folyó iszapjából és feltámasztaná, csak azért, hogy ő ölje meg.

Pete cigarettát csavart.

— Csak azt szeretném tudni, ki ez a nő, akire azt mondta, hogy a felesége?

Távol, a mezőn marhák tüntek fel. A rablók szedelőzködtek.

— Kár, hogy a tízezer dolláros lehetőségnek fuccs . . . — foglalta össze Pete a végeredményt.

— A tízezer dollárt még megszerezhetitek . . . — mondta valaki mögöttük.

A *Lord* állt ott.

XVI.

— Elmenekültek, — folytatta nyugodtan és messzenézett valamerre.

— Hát nem láttad, ott lent a folyóban? — kérdezte Gunner.

— Láttam. Lent voltam. Onnan jövök.

Most tünt csak fel a rablóknak, hogy a *Lord* sáros és poros. Az arca kissé beesett volt és halo-

vány, de különben épp olyan egyenesen, bántó mozdulatlansággal állt a helyén, mint máskor.

— Lent voltál?

— Igen. Megnéztem a lovat. Ujnyi vastag csíkok vannak a bőrén. Az ostor nyelével verhették. Ez csak úgy lehetséges, hogy nekihajtották a szakadéknak. Valószínű, hogy a nőt előbb letette és ő az utolsó pillanatban kiugrott.

— Tehát . . . ?

— Élnek . . .

Leült és kávét töltött magának.

— Most majd alszom egy óráig — mondta. — Azután a nyomukba eredünk.

— Merre mehettek? . . .

— Természetesen Kelet felé. Ketten induljatok el Connicted irányába. Egy nő és egy férfi elég felűnő ahhoz, hogy megjegyyezze, aki az országúton látta őket.

Austin és Pete nyeregbeültek.

A *Lord* gyorsan kiitta a kávét, azután lefeküdt és elaludt.

XVI.

Pete, akibe a tízezer dollár lehetősége valósággal új életet öntött sebes vágatásra ösztökélte a lovat.

— Odanézz — mutatott Austin a töltés felé. Egy tehervonat haladt éppen el, lassú döcögéssel.

Pete megértette:

— Ha felkapaszkodtak egy vonatra, akkor ne-

héz lesz beérni őket. Bár hölgy társaságában az ilyesmi nem egyszerű.

Még sebesebb vágatásra ösztökélték a lovat, hogy az út nagy részét megtegyék, mire a déli nap-sütés a legforróbb. Elhagyták a várost.

A merőlgesen tűző nap alatt por és verejtekéből keveredett iszap, borította őket. A vizük is fogytán volt. Tudták jól, hogy merre van a patak, egy kis kerülővel elérhették volna, de a pénzvágy nem hagyta, hogy bármire is időt pocsékoljanak. Ha beérik a menekülőket; egy pisztolylövés ötezer dollárt jelent fejenként! Ezt azonban meg kell beszélni:

— Mi lesz, ha rájuk akadunk? — kérdezte Austin.

Pete kegyetlenül vigyorgott.

— Nem vagy valami leleményes Austin.

— Miután együtt lovagolunk, megállapodhatnánk abban, hogy bármelyikünk oltja ki, a pasas gyertyáját, felezünk. Így legalább nem kell versengeni egymással.

— Csak versengjünk . . .

— Nem felezel?

— Nem. Bízom abban, hogy többet tudok mint te, jobb a szemem, gyorsabb a kezem . . .

— Így is jó. De gondolom, hogy pihenjünk, amíg delelőn áll a nap, mert kutya meleg van.

— Pihenj, ha akarsz. Én szívesen folytatom az utat egyedül is, — felelte Pete és sarkantyút adott a lónak.

— Azt már nem!

Sebesen vágtattak a perzselő hőségben. A legrosszabb mégis a szomjúság volt.

— Mit gondolsz? . . . — lihegte Austin, — vonatra ült a nővel?

— Csak tehervonatra mászhatott. Az meg lassan dökög és sokat vesztegel . . . De ne beszéljess, mert kifulladásunk.

Austin lova már kétszer botlott, ami a kimerültség jele volt. A két állatról szakadt a tajték, sűrűn horkantak és hosszú szálakban rezgett ki szájukból a nyál.

Nagyon messze, fehér házcsoport terült el a vakító napfényben.

— Vigyázz! — kiáltotta Pete, aki megelőzte Austint.

— A fene . . .

Visszarántották a lovakat, leszálltak és száron vezették tovább a két agyonhajszolt állatot. Ugyanis mocsaras részhez értek. Ritkás nád vette körül őket, a csizmájuk süppedt és a lovak is csülökig dagasztottak a sárban. Millió béka kurutyolása rezgett a levegőben.

— Ott te . . . !

— Mi? . . .

Valami ormótlan sötét folt mozgott, a vasúti töltés, fehér gátja mentén, mintha krokodilus, vagy valami mocsári szörny lenne.

— Valaki beleesett a kulimászba és most szártja magát.

— Ember, — kiáltott rá Pete, amikor a közelbe értek. — Mi történt magával.

A póruljárt inkább egy megelevenedett agyagfigurára emlékeztetett, mint emberre. Az arcára sűrűn ragadt az iszap, a ruhája megkeményedett, a cipője, mint két nagy szikladarab, eltűnt, a rászikadt sár alatt.

— Mi történt, miért nem felel? — kérdezte Austin türemetlenül.

— Fékező vagyok, leestem a vonatról, éppen ezen az átkozott helyen . . .

A szomorú fékezőről darabokba hullott le a sár.

— Mondja . . . Nem látott véletlenül, errefelé egy finom külsejű nőt és egy cowboyt?

Csodálatos hatása volt a kérdésnek. A fékező felemelkedett ültéből, a sár recsegett, ropogott rajta és zörögve esett a földre.

— Ismeri azt az átkozott gazembert?! — kiáltotta.

— Öt keressük . . . Talán látta?

— Hogy láttam-e? Az az ördög ugratott a vonatról a pocsolyába és . . .

Még tovább beszélt volna, de a két lovas szó nélkül otthagya.

— Akkor hát hiába volt . . . — mondta Pete.

— Most már Denvert is elhagyták, — bólogtatt Austin. — Micsoda fickó! Felviszi ezt a finom nőt potyautasnak egy tehervonatra!

Ismét nyeregbeültek, mert a mocsaras talaj lassanként keményedett és a városig jó széles út vezetett.

— Kár . . . Azt hittem már, hogy a zsebemben a pénz, — dünnyögte Pete.

— Én is . . . Dehát Keleten nem üldözhetjük...

. . . Városvégi kunyhók között ügettek búsan. Néhány perc múlva ott voltak a kocsmánál.

Leugrottak és egy gyerekre bízta a két állatot.

— A *Lord* el lesz keseredve, hogy a fickó kikiklott, — mondta Pete és a csapszék felé mentek.

— Én is szívesen találkoztam volna vele, — felelte Austin és be akart nyitni az ivóba.

De visszahőkölt . . .

Az ajtón, szembe velük Texas Bill lépett ki.

— Halló fiúk! — kiáltotta, amikor meglátta őket, — hát mi mindég összetalálkozunk? Ki fizet egy whyskit?

Egyszerűen lelőni itt nem lehetett. Legalább is valami mondvacsinált ok kellett volna hozzá. Nyolctíz ember ácsorgott a vendéglő előtt . . .

— Stopp! — felelte Pete, látszólag kedélyesen. — Iszunk veled egy pohárral. A vendégem vagy.

Elállták az útját, mintha arra számítának, hogy visszafordul a söntés felé. Ha nem fogadja el az italt, könnyen belekötnek. Ha elfogadja; odabent az ivóban, még egyszerűbb lesz.

— Elsőrangú! — kiáltotta Bill és visszament.

A két bandita követte.

XVII.

Az ivóban sokan voltak. Bill azonban nem ült le, azt akarta, hogy szem előtt legyenek. Így nem lehet akárhogy belekötni. A bádogtetejű asztalhoz

ment, ahol a kocsmáros minden szót hallhatott.

— Hát mit fizetsz fiú? — kérdezte Petét.

— Gint, természetesen.

— Gint, elsőrangú.

Amikor eléjük tették az italt, Bill vigyorogva kocintott.

— Egészségtekre... Hát a te fejedet mi lelte? Austint elöntötte a pulykaméreg, de erőt vett magán.

— Egy csirkefogóval verekedtem.

Bill érdeklődve Petéhez fordult:

— Megverted a barátodat?

Mi ez?... Ugy látszik a kölyök beléjük köt.

— Hogy értetted, amit mondtál? Mi? — kérdezte Pete. — Én talán csirkefogó vagyok?

— Azt mondom, — szólt közbe egy öblös hang, — hogy, aki lövöldözést kezd, azt elintézzük... Nem szeretjük errefelé az ilyesmit.

A sheriff volt.

— Azt mondta ez a fráter, hogy csirkefogó vagyok! Talán eltűrjem? — kiáltotta Pete.

Bill kihúzta magát és ünnepélyes arccal a helyiség közepére lépett.

— Igen tisztelt gentlemanek. Ezt az urat megsértettem. Ünnepélyesen bocsánatot kérek.

Visszalépett és ivott. Többen nevettek. Bill most a vendéglőshöz fordult.

— Még egy gint.

— Elég! Nem fizetünk többet! Szemtelen, gyáva, komédiás vagy! — kiáltotta Pete.

Bill a jelenlevőkhöz fordult először és meghajolt, azután Pete elé állt.

— Tisztelem és szeretem ezt a várost, ezért felkérlek, hogy gyere velem, egy csendes helyre, ahol a békés lakósok nyugalma nem zavarva, lezárjuk a vitát.

Ez tetszett. A tülök orrú, deszkavallú és torzonborz, „békés lakósok” helyeselték.

— Gyerünk! — mondta lelkesen, Pete. Hiszen ezt akarta.

— Gyerünk! — mondta Austin is.

— Hohó! — kiáltotta Bill. — Kettő egy ellen? Nyugaton nem szokás az ilyesmi. Itt csak egyesével intézik el az ügyeket. Ugyebár gentlemanok?

Általános helyeslés. Bill gyorsan és ügyesen megdolgozta a kocsma közvéleményét a maga számára és a két bandita csak most vette észre ezt.

Amikor Austin egy tétova lépést tett és a revolvere felé is megmozdította a kezét, négyen álltak mellette.

— Hohó! — kiáltotta az öblös hang. — Semmi közöm ahhoz, hogy ez a két úr hová megy, de maga, vagy tíz percig, még itt marad!

Pete és a cowboy kimentek a helyiségből.

— Miféle eljárás . . . — kiáltotta Austin, de nyomban elhallgatott. Jobbra, balra és mögötte, elszánt egyének ácsorogtak.

— Itt vár barátom, — folytatta a sheriff, — amíg a barátja vagy az ellensége visszatér. Nem szeretjük errefelé a lövöldözést, azonban mindenki odamegy sétálni, ahová akar. De csak ketten „sé-

tálhatnak” zavartalanul. Mert, ahol három úr egymáskál és csak kettő tér vissza, ott ritkán sikerül utólag megakadályozni a lincselést. Well . . . Ezt jegyezze meg és ne pislogjon az ajtó felé, mert megjárja . . .

Austin dühösen visszament a söntéshez. Két kellemetlen lehetőség fenyegette: vagy lelövi Pete a fiút és ő kapja a tíezret, vagy végez a fiú Petével és ő nem tehet semmit, mert ez a szélhámos bizonyos népszerűsége miatt tett szert hirtelen.

A valószínű az, hogy Pete végez vele és oda a nagy lehetőség! Mert Pete eddig még mindenkivel végzett. Viasszal keni a revolvertartóját, hogy ne akadhasson meg, a fegyver, ha kirántja. Rövid keze gyorsabb a szempilla rezdülésénél.

— Gint? — kérdezte a vendéglős.

— Adjon.

Kiitta. Mult az idő . . .

Az ördögbe is! . . . Pete már itt lehetne. Hiszen nem kellett messzire menni.

Nyílt az ajtó és Bill lépett be.

Egyedül . . . !

Óriási, döbönt csend. Vigyorogva előrejött, tempósan, lassan, a polcig. Közben nem vette le a szemét Austinról és odaszólt a vendéglősnek.

— Öregem . . . Adjon hitelbe egy gint, nincs már, aki fizesse és sajnos a pénztárcámat elhagytam valahol. — Austin felé fordult. — Hogy van?

A bandita elsápadt és a jobbkeze forrón bizsergett, megrándult, de mégsem mert a pisztolyához nyulni.

— Mi történt, — kérdezte rekedten, — Petével?

— Az a köpcös, akivel együtt távoztunk?

— Mi történt vele? — kérdezte türelmetlenül. Bill felhajtotta a Gint.

— Kért, hogy ne haragudjak, de dolga van, ugyanis találkozott itt az unokanővérevel, akit évek óta nem látott és elmentek horgászni. Azt üzente magának, hogy vacsorára itt lesz, de ha mégsem, akkor ne várja tovább, majd írni fog. Nagyon rokonszenves fiú . . .

Austinban forrt a düh, a bizonytalanság és az aggodalom miatt Petéért.

— Idehallgasson . . . Mondja meg, hogy mi történt?

— Mondtam már . . . A barátja elutazott. Azt üzeni, hogy házitanító lesz Kansas Cityben, mert ez már régi vágya . . .

— Hiszen vérzik! — kiáltotta valaki.

Bill kezéről vér csöpögött le. Az ingujja alól szivárgott ki.

— Jé . . . Csakugyan . . . Felvakartam a válamon egy pattanást . . . Tudna vizet adni vendég-lős úr?

— Hogyne . . . Jöjjön ide a szobába — és egy függönyre mutatott, a polc mögött.

Austin nem tudta, mit tegyen? Ugy állt ott, mint akit fejbeütöttek. Bill a polc mögé ment, de hirtelen visszafordult.

— Ja igaz, — mondta és egy köteg dollárt, meg egy revolvért tett az asztalra. — A barátja nem

akar poggyással utazni és kéri magát, hogy a revolverét, meg ezt a kétszázötven dollárt juttassa el rokonaihoz és tisztelőihez. — Odatette a bandita elé a pénzt és belépett a szobába.

Austin dermedten bámulta . . .

A helyiségben halálos csend ült. Nyomasztó hangulatban nézegették egymást és tudták már valamennyien, hogy mi történt. Nyílt az ajtó és egy fiúcska futott be ijedten.

— Sheriff úr . . . Tessék jönni . . . Az istállók mögött egy halott fekszik . . . Lelőtték . . .

Még súlyosabb lett a rossz hangulat. A sheriff komoran felállt.

— Orv . . . támadó! — kiáltotta Austin és a szoba felé ment, de a sheriff elkapta a karját.

— Hallja! Maguk belekötöttek abba a fiúba. Ezt mindenki látta. Téved, ha azt hiszi, hogy most megrohanhatja, mert sebesült. Nem szeretjük erre felé az embervadászokat!

— De nem ám! — kiáltotta közbe egy cowboy. — Majd meglátjuk, hogy ki a lesipuskás!

— Annak a fiúnak nagyon nyílt képe van, — jegyezte meg a kocsmáros, aki időközben visszatért. — És csúnya lövés érte a vállán.

— Aki orvul támad, az nem sebesül meg. Csak azzal történhet ilyesmi, aki *vissza* lő.

— Hol érte a lövés azt az embert, aki meghalt? — kérdezte a vendéglős a gyereket.

— Pontosan a homloka közepén . . .

XVII.

Bill bekötözte a vállát, újra felvette az ingét és kimászott az ablakon. Nem akart többet kockáztatni. A leány várja. És még női ruhát is kell szerezni. De hogyan? Sajnos, az ember lelkiileg nincs abban a helyzetben, hogy néhai ellenfelének dollárjai közül megtartsion néhányat.

No, nem baj.

A vendéglő előtt többen meglátták, amint szép lassan elindul, de senki sem állította meg. A sheriff éppen helyszíni szemlét tartott, Pete teteménél. Két cowboy visszament a vendéglőbe.

— Idehallgasson, — mondta az egyik. — Ez a fenegyerek, aki elintézte a barátját. megsebesült. Egérutat kell kapnia estig, különben a játék nem tisztességes.

— Hogy érti . . . ezt?

— Ugy, hogy maga este nyolc óráig nem mozdul innen.

— Szóval . . . az a kölyök már nincs itt?

— Nincs.

Austin megmozdult.

— Hát ahogy mondtam, — szólt a cowboy és megigazította a revolverövét, — maga itt marad.

— Az embervadászokat nem szeretjük, de a vérebeket, akik sebesültek nyomába erednek, még kevésbé . . .

Húvös, barátságtalan pillantások adtak nyomatékot a két cowboy véleményének.

Austin tétován nézett körül. A mindenségit an-

nak a pojácnak! Hiszen itt valóságos lincselés-szag lóg a levegőben . . .

— Nekem semmi bajom . . . a fiúval. Ha a barátom tisztességes küzdelemben maradt alul . . . De szívesen intéznék hozzá néhány kérdést. Ugyanis a fickót azért üldözzük, mert valakinek a feleségét megszöktette . . .

Kissé meglepődtek Bill újkeletű barátai.

— Ezt bizonyítani tudja?

— Kétséget kizáróan. De súlyosabbá teszi az ügyet az, hogy előzőleg a férjet lelőtte és csak különös véletlen okozta, hogy az elcsúszott golyó a bordán leszaladva, nem ölte meg az illetőt.

Nőrablás! Nagy bűn, a puritán Nyugaton. Jaj annak, aki ilyesmit tesz. Az eskü, a hitvesi hűség, a család tisztelete csupa szent fogalom. Évek mulnak el, amíg ilyen szörnyűség előfordul itt, az egyszerű emberek társadalmában.

Austin jól látta, hogy ellentámadása olyan oldalról érte Bill népszerűségét, ahol pillanatok alatt ellene fordíthat mindenkit.

— Mi a sebesült férj barátai vagyunk. A fickót már előzőleg kishijján meglincseltük Pomacban, mert hamisan játszott. A Connicted felé irányított tehervonat fékezőjét ledobta a robogó vonatról a mocsárba.

— A fékező dolog igaz, — mondta halkán a vegyeskereskedő. — Az imént járt nálam, tiszta ruhá-neműt venni. Gyalog kutyagolt idáig és szörnyen fest, a rászáradt iszappal . . .

— Szólni kellene a sheriffnek, — mondta az

egyik cowboy. — Ezt persze előbb is megmondhatta volna.

— A fickó, — folytatta Austin, — úgy behízelgi magát mindenhol, hogy árkon-bokron túljár, mire kiderül, hogy mit követett el. Jó lesz, ha vigyáznak a házuktajára, amíg a környéken van. Az asszonyok sincsenek biztonságban tőle.

Vagy négyen nyomban elmentek. Legjobban a vegyeskereskedő sietett. Ez tavaly nősült másodszor ötvenkét éves korában és egy huszonkét éves leányt vett el.

A sheriff tért vissza.

— Maga ismeri azt az embert, akit lelőttek? — kérdezte Austint.

— Igen.

— Mi a foglalkozása?

— Csapdákat állít, a hegyek között.

— És ki az, akibe *belekötött*?

— Nem kötött bele. Vissza akarta vinni Pomacba, ahol...

— Arra feleljen, amit kérdezek.

— Várjon csak sheriff, — szól közbe a vendéglős. — Ez az ember érdekes dolgokat mesélt, amik kissé megváltoztatják majd a véleményét arról a kölyökről...

— Ki az az ember?

— Azt mondja, hogy Texas Billnek hívják, — felelte Austin. — De ez bizonyára hamis név. Néhány bűnténnyel gyanúsítható. Pomacban elszökött, mielőtt felelősségre vonhatták volna és megszöktetett egy asszonyt. A férjét lelőtte...

— Ezt persze biztosan kellene tudni, — mondta a sheriff elgondolkozva.

— És hol az a nő, akit elrabolt, ha igaz, amit itt mesél? — szólt közbe egy vendég.

— Nem bolond magával hozni, — mondta Austin. — Bizonyára elrejtette valahol, arra az időre, amíg ő a városban jár.

A vegyeskereskedő jött vissza.

— Jöjjön, jöjjön, — mondta valakinek hátrafelé. — Nagyon érdekes dolgokat hallottunk ettől az embertől.

Jack, a fékező jött vele. Kissé kékre vert arcra, megviselten, de tiszta ruhában és a sarat is lefaragta közben magáról.

— Ki ez az ember? — kérdezte a sheriff.

— Egy fékező. Mondja el barátom a sheriffnek, hogy mi történt magával.

Jack leült és bánatosan elbeszélte az eseményeket. Néhány apróságot, mint például a csavargó leugratását, a nővel szembeni nyájasságát elhallgatta, inkább arról beszélt, hogy milyen emberfeletti erővel küzdött a robogó vonaton a csavargóval, akit már már legyőzött, de sajnos, elveszítette az egyensúlyát és aljas támadója letaszította a vonatról. Egy tépett ruhájú nő is volt mellette, aki hátulról fejbeütötte őt és bízatta ezt a rókapofáját, hogy ölje meg . . .

— El is hiszem, — mondta a vegyeskereskedő. — Egy asszony, aki elhagyja az urát, mindenre képes.

— Pomacban tudtuk volna, hogy kell elbánni az ilyen komédiással.

— Csak azt nem értem, — szólt közbe egy cowboy, — hogy az ilyen fráter miért adta vissza a leölt ellenfél pénzét és pisztolyát.

— Pedig a pisztolyra szükség lett volna. Nevetéségesen kiskaliberű a fegyvere . . . Még nem is láttam errefelé olyan apró bemeneti nyílást, mint amilyen a barátja homlokán van, — mondta a sheriff.

Austinnak ördögi ötlet villant át az agyán.

— Azt mondja, hogy kiskaliberű? . . . Várjon! . . . Hallottak valamit a Shawron-Laneben történt rablótámadásról?

— Hogy a fenébe ne! Shawron-Lane előtt sziklát gurítottak egy robogó autó elé . . . Négy halott volt köztük a kormányzó unokahúga . . . — kiáltotta valaki.

— Igen. Nos, én úgy olvastam, ha jól emlékszem, hogy annál a szerencsétlen leánynál egy kis ciframüvű gyöngyház pisztoly is volt. Ott szerepelt a rablott tárgyak lajstromán. Nézzék meg a mult heti „*Denveri Híradót*”.

— Nem kell megnézni. Én is megkaptam a körözüvnyt . . . És emlékszem erre a kis pisztolyra, a felsorolás között.

A sheriff ráncolt homlokkal meredt a polc mögötti szoba felé. A helyiségben mindenki állt. Fojtott izgalom feszült a levegőben.

— Nahát én láttam azt a pisztolyt ennél a fiúnál! — kiáltotta az egyik cowboy. — Eladásra kí-

nálta nekem! Kis gyöngyház revolver, furcsa cikornyákkal!

— Azt a fickót mindenesetre el kell fogni, — mondta a sheriff. — Ha ártatlan, akkor majd tisztázza magát. Lóra fiúk, aki csak teheti.

Mindenki rohant a lováért. Pillanatok alatt híre ment a városban, hogy miféle akasztófavirág siklott ki a kezükből és tíz perc múlva legalább száz feldühödött lovas hajszolta Texas Billt.

XVIII.

Amikor Edith felébredt, már alkonyult. Alig sajgott már az izomláza, ami előző napon még későfésszerűen nyilalt minden tagjában, ha megmozdult.

Azonnal tudta, hogy hol van, tudott mindent, ami Bulkin vendéglője óta történt vele. Ledobta a takarót és felállt.

A szomszéd helyiségből ütemes zörgés hallatszott. Az alkonyi félhomályban barátságtalan, merev árnyak nyultak el a padlón. Egy korhadt dézsában vizet készített oda valaki, tiszta törülköző és szappan is volt mellette. A kád fölé Buldog apó hatalmas fémtáblát helyezett el:

<p>FÜRDŐZŐK SZAMARA!</p>

A leány először nevetett, azután hozzálátott, hogy végre alaposan megmosakodjék.

Miután ismét felöltözött, kiment az öreghez. Buldog fél szemébe nagyítót csíptetett és egy tálca fölé hajolva, aprólékos gonddal kireszelte belőle a „*Hét Veszett Bagoly*” vendéglő nevét. Felnézett a leányra, valamit morgott és tovább reszelt.

Edith leült egy hordóra. Szorongó érzéssel bámult ki a naplementébe. Hol van Bill? Milyen különös . . . Aggódva vár egy embert, akiről nem is sejti, hogy merre járt eddig, mit csinált? Hogy egyáltalán kicsoda?

Igy van. Mindezt nem tudja . . . És mégis valami határtalan bizalom, nagy megnyugvás szállná meg, ha Bill a csuklójánál fogva vezetné . . . Most pedig fél és szomorú és aggódik, amiért nem jön még. Mi lesz, ha nem is tér vissza. Ha megy tovább, bolondos módján, egy hirtelen hangulat hatása alatt és hátatfordít, a veszélyes kalandoknak . . .

— Mi . . . mit gondol, messzire ment?

Az öreg felnézett nagyítóstul és a nő felé fordult:

— Kicsoda?

— Texas Bill . . . Már itt lehetne.

— Hát lehetne . . .

És tovább dolgozott.

— Akar enni? — mondta aztán, de nem hagyta abba a reszelést.

— Nem vagyok éhes . . . — felelte. Egyre sötétebb nyomás nehezedett rá. A nap leszállt és a szobában koromfekete árnyak tágultak mind széle-

sebbre. Buldog felállt, valamivel piszmogott, azután sárga kis láng hullámokkal felragyogott egy petróleumlámpa. Tölcséres üveget helyezett rá, és lecsavarta kissé a kanócot, hogy ne füstöljön. Végül oda ment egy szekrényhez.

M A G A S F E S Z Ű L T S É G !
É L E T V E S Z É L Y E S !

Ilyen felírású tábla volt az ajtaján. Kenyeret, sajtot és hurkát vett ki.

— Maga nem akar? — fordult Edithez.

— Nem . . . nem vagyok éhes. Mondja kérem... Nem történhetett valami baja?

— Kinek?

— Texas Billnek . . .

— Miért ne? Itt Nyugaton azt sohase tudhatja az ember. Sajtot sem akar? . . .

— Semmit, köszönöm . . .

Sötét volt kint. Az égen már csillagok világítottak. Edith torkára keserű sírnivágyás csavarodott... Egy ládából pálinkát keresett elő Buldog. Ezen egy háromszögű tábla volt:

B A L R A
T A R T S !

A ládafedő belső oldalán valóságos közlekedési kiskaté következett, táblákon:

**TEHERJARMŰVEKNEK!
LEGFELJEBB 5 KM.**

**A VEZETŐVEL BESZÉLGETNI
T I L O S !**

— Miért . . . gyűjti a táblákat?

— Hasznos cikk. Könnyen jut hozzá a csavargó, nem nagyon nyomoznak érte és én eladom átfestve. — Nyájas pillantást vetett a táblákra. — Nem szívesen teszem ezt. Szeretem a szép, fényes táblát. De élni kell. Pedig olyanok ezek a táblák, mint a gyermekeim. Ez az én úri családom. Fényesek, előkelőek és fontosakat mondanak. Hogy nincs sok értelme, az már keveset számít. Fő a fontosság.

. . . A lány idegesen csavargatott az ujjára egy vékony nyakláncot és újra kibámult az ablakon. Kutyaugatás hallatszott valahonnan és a töltés felől nyujtott fütty.

Az öreg felállt és látszott, hogy nagy elhatározással küzd. Végül halkán megszólalt.

— Miss . . . Miss . . . Szóval nem fontos a neve . . . Csak azt akarom mondani, hogy ha érdekli... Önnek kivételesen megmutatom életem nagy titkát. Texas Bill csodálatos szerzeménye. Igérje meg, hogy nem szól senkinek arról, amit látni fog.

Miután a leány ünnepélyes ígéretet tett, megragadta a lámpát és lassan, ünnepélyesen előrement, a másik szobába. A leány követte. A hátsó falon egy

piszkos függöny lógott, látszólag céltalanul. Buldog apó magasra tartotta a lámpát és elhúzta a függönyt.

A leány ámultan lépett hátra. Egy hatalmas, címeres, színes tábla fedte be a fél falat a függöny mögött. A táblák táblája!

AZ EGYESÜLT ALLAMOK RENDŐRSÉGÉNEK

CHIKAGÓ-i

Főkapitánysága

Főbejárat

A függöny visszahullott, az öreg ajkai elé tartotta a hüvelykujját és gögös arccal, emelt fővel visszament lámpástól a másik szobába.

— Ezt... ezt... Bill hozta? — kérdezte Edith.

Az öreg csukott szemmel, mélyeket bólított.

— Ugy van. Ő hozta. Hogy jutott hozzá? . . . Nagy titok . . .

Ismét visszaült és remegő ajkai közé tett egy darab sajtot. Edith csak állt az ablaknál és egyre szomorúbban nézte az éji tájat . . .

— Mi történhetett vele? . . . — kérdezte és az öreg felé fordult. — Nem lehet, hogy . . . baj érte?

— Azt? — Legyintett. — Ha holnap elkezdődne a vizözön, ő biztos, hogy éppen az Ararát hegyén kockázna egy kocsmában . . .

— De most . . . most — megmondja, hogy a

Lord van ellenük? — Most nagyobb veszély fenyegeti... Biztos, hogy lesnek rá...

— Ezt előbb is mondhatta volna — felelte *Buldog* és odament az íróasztalhoz, kivett egy félméteres konyhakést, a belső zsebébe csúsztatta, megerősítette térdig lógó revolverövét, azután a kalapjáért nyúlt.

— Mindjárt gyövek, — mondta, — addig olvasson valamit. A kályha alatt talál tavalyi vetésjelentéseket...

— No nézd! Vén kecske! Miféle kalandra indulsz ilyenkor...?

Bill állt az ajtóban.

XIX.

A lány valami olyan ujongó örömet érzett, hogy minden vér a fejébe tódult és szinte elállt a lélegzete.

— Csakhogy itt van...

Legszívesebben, két kézzel megragadta volna *Bill* arcát, hogy magához szorítsa.

— Kicsit késtem, de néhány régi iskolatársammal találkoztunk, — kezdte szokott vidám fecsegését. — És kugliztunk, meg söröztünk, hát elment a délután.

Edith kissé szomorú lett. Azért nem kellett volna így megfélemedkezni róla, vidám cimborák kedvéért.

Nem vette észre, hogy *Buldog* összehúzott fél-szemmel figyeli a fiú arcát.

— Egy lovat is kértem kölcsön és magának is szerzünk . . . Tud lovagolni?

— Mexikóban nevelkedtem.

— De ebben a ruhában nehéz lesz, pedig sürgős, mert lakik egy nagynéném a városban, aki áskálódik ellenem és szeretném, ha tovább mennénk innen.

— Dehát . . . pihennie is kell.

— Pihentem. Délben a vendéglősnél aludtam néhány órát a kanapén. Öreg! Valami lovaglóruhát Miss Edithnek.

Buldog a szakálát vakargatva körülnézett.

— Talán . . . akad . . .

— Addig én kérek még egy lovat kölcsön . . .

— Hm . . . — dörmögte az öreg . . . — Tíz perc járásnyira van egy gyorskocsi tulajdonos . . . Ott . . . könnyen kölcsönözhetsz.

— Köszönöm. Itt jobbra, a domb alatt várjanak . . .

Elment. Buldog gyorsan előszedte a lovagló holmit és odadobta a leánynak.

— Nagyon siessen . . .

— Miért? Talán . . . valami nem úgy van, mint ahogy Bill mondta? — kérdezte gyanakodva.

— De minden úgy van, csakhogy én . . . várok valakit . . . Szóval . . . Siessen . . .

A leány bement a másik szobába, felvette a lovaglónadrágot, a csizmát, a kabátot és a sombreroát. Minden lötyögött rajta, hogy szinte elveszett a bő holmokban.

— Gyerünk, — mondta az öreg. Azután elfujta a lámpát és a dombhoz siettek.

Csendes, sötét éjszaka volt. A leány, maga sem tudta, hogy miért, különös izgalmat érzett. Buldog olykor dörmögött valamit és rosszkedvűen topogott, egy helyben . . .

Távol, fény villant fel és dörrenés hallatszott... Azután még, két-három villanás, dörrenés . . .

— A mindenségit . . . — sziszegte Buldog a foga között.

Fény, fényre villant, dörrenés, dörrenést követt, egyre közelebről . . .

— Azt hiszi, hogy . . . Bill? — kérdezte a leány. — Hogy ott . . .

— Hallgasson!

Közeledő lódobogás hallatszott egy rohanva nagyobbodó árny robogott feléjük, szikrázó, csattogó paták és Bill máris ott állt, lihegve egy vezeték lóval . . .

— Gyorsan . . . Ugorjon fel . . . !

Közeledő dörrenések . . .

— De azok . . .

— A volt osztálytársam . . . Fogadtam velük, hogy gyorsabban lovagolunk, mint ők . . . Előre! . . . Segíts Buldog!

Buldog megemelte és Edith nyeregben volt.

Csak egy csattanást hallott, csak sejtette, hogy Bill rácsapott valamivel a lovára, mert az állat elugrott, úgy, hogy kishíjján kizuhant a nyeregből, de Bill elkapta egy másodpercre, az induló iramban, azután csattogott alattuk a föld és vágattak.

— Húsz percig nyargaljon, ahogy tud . . . — kiáltotta oda és gyorsan hátranézett. — Hohó!! . . . Derekasan jönnek a fiúk . . . Nem baj! Azért megnyerjük a fogadást.

— Ugyan . . . — lihegte Edith, — mit komédiázik . . . Jól tudom, hogy üldöznek bennünket.

— Csakugyan? Pedig szerettem volna titkolni. . . . Ejnye . . . ! Hopp!

Egy golyó a sziklafalnak vágódott és az arcába fröcskölte a porrátört bazaltot.

— Gyorsabban! — Ujra rácsapott egy szívós vesszővel a leány lovára. — Húsz perc és kinevetjük őket . . .

Döngött a föld, zörgött a lószerszám és egy-egy horkanás hangzott. Az üldözők közelebb nyomultak. Sűrűn füttyentettek el fejük mellett a golyók.

— A mindenségit . . . !

Miért üldözik őket? A rablók a nyomukban lennének? Vagy csak lovat lopott, hogy megmentse őt? Mert a lovat lopta . . . Az bizonyos. Hiszen pénze nem volt és ez a „kölcson” mese olyan naiv . . .

— Vigyázzon . . . a folyó felé, itt ezen a lejtőn. Le a prérire . . .

Edith megrémült. Szinte merőlegesen futott le a dombról az út, egy bozótos, kiszáradt szteppére . . .

— Előre . . . Ne féljen . . . Gyerekség az egész. Hopla!

Nagyot csapott ismét a lóra, a nő rémülten lehúnyta a szemét, miközben az állat neki rugaszkodott.

Szinte előrebukott a mén feje felett, ahogy lefelé

iramodtak . . . A két állat olykor egymáshoz ütdött, puffant a testük, felnyerítettek és veszettül fújtattak. A föld elmosódva futott alattuk. Minden másodperc a nyaktörést hozhatta. Túskebokrok, elszáradt bozótok, recsegték töredezve, kövek gurultak és mint veszett járószalag, futott alattuk a föld.

Edith lehúnyta a szemét, olyan félelmetes, irtózatoss vágtatás volt ez, lefelé, a domoldal meredek lejtőjén . . . Most egy csattanás, egy riadt horkanás, a ló botlik, leperdül az ösvényről és a halálos zuhanás, hűvös bizsergése szorítja össze a nő szívét . . .

Kirepült a nyeregből! . . .

Csak azt érezte, hogy egy kéz ragadja meg a karjánál, kemény szorítással. Egy másodpercig függ a levegőben, azután odazökken Bill elé, a vágató ló nyeregbe.

— Szép mutatvány volt, — mondta lelkesen a cowboy, — ezzel cirkuszban is sikerünk lenne, de most siessünk, mert a fiúk nagyon nyomakodnak.

Messze előttük a lejtő végén, oldalra csúszott nyereggel Edith lova vágtatott . . .

— Hahó! . . . Megérkeztünk.

A síkon nyargaltak, egy istenverte bozótos, kiégett prérin, a folyó felé.

— Hiszen . . . utólérnek . . . Kettős teherrel . . . Tegyen le . . . engem nem bántanak . . .

— Csend kislány . . . Hopsza! . . . A mindenségit a céllövőknek . . . Ne féljen és ne fecsegtessen . . . Hű . . . ! Hát ezek már visszajöttek?! Délután majdhogy nem Kinglowig csaltam őket . . .

Ez az utóbbi megjegyzés egy sötét csoport felől kicsapó tűzcsíknak szólt.

Oldalról is üldözők! Mögöttük kissé óvatosabb iramban, de egyenletes gyorsasággal jöttek az üldözők. És, jobbról, ahol a szikkadt préri egy erdőség-nél bevégződött az újabb üldöző csoport közeledett... Tisztán hallatszott a férfihang:

— Elvágni az útjukat, a folyó felé! . . .

— Most húnyja be a szemét és jól fogódzon meg . . . — súgta a fülébe Bill. A nő gépiesen, engedelmeskedett. Bill összetörte a szívós vesszőt, de úgy hogy egy darabban maradt, csak hajlottan fittyeggett, azután teljes erőből a ló fejére csapott, egyszer, kétszer, háromszor. A megtört vessző, fittyegő részével a ló homlokán keresztül, az állat arcába, szemébe vágott. A ló rémült nyerítéssel, neki iramodott az útnak . . .

Bill combbal, kézzel, térddel szorította a lovat, a leány érezte a szabálytalan szökeléseken, hogy vesszett állaton ülnek és minden erejét megfeszítve fogózkodott a nyeregbe... Mintha nagyon távolról jönne, úgy hallatszottak a dörrenések, a táj összefolyt körülötte, ahogy egy másodpercre felnyitotta a szemét . . .

Rémülten húnyta le ismét. A feje állandóan a férfi vállához ütődött. Odaszorította és ettől megnyugodott . . . De milyen puha a válla, mintha kitömté volna . . . Uristen! Ez kötés . . . A férfi megsebesült már és úgy vágat itt . . .

— A . . . vá . . . vá . . . lla . . . — hebegte, összeverődő szájjal harapdálva a szókat.

— Csend!

Elhallgatott. Lehúnyt szemmel, összeszorított foggal, kapaszkodott, Texas Bill vállába . . .

Az üldözők messze elmaradtak, de képtelenségnek látszott, hogy megmeneküljenek. Kettős teherrel futott a ló, előttük a folyó, jobbra a hegy, balról és a hátuk megett üldözők . . .

— Most leugrom a nyeregből! Nézze, ott a másik ló, arra szükségünk van. Maga nyargaljon neki a víznek és próbáljon átúsztatni . . . Akassza ki a lábát, amikor a folyóba gázol . . .

Mielőtt felelhetett volna, a férfi már leugrott. A gazdátlan ló ott kocogott a közelben és távolabb az üldözők igyekeztek behozni, a menekülők előnyét.

Bill megragadta a ló zabláját, de nem ugrott fel. A bokrok közé kúszott gyorsan. Azután . . . mintha szentjános bogár csillogna itt is ott is amerre jár. Két-három másodperc multán felkapott a lóra, a veszélyesen közeledő üldözők lövései mellette fütyültek el . . . Mint a szélvész vágatott a folyó felé . . .

. . . A leány már egy másodperccel előbb beugratott a folyóba . . . Víz csapott fel valóságos zuhatagba burkolva lovat és lovast, azután összezárult felette a folyó, és fuldoklott. De egy ismert kemény fogás megszorítja a tarkóját és emeli, emeli . . .

Levegő . . . !

A felhők közül előtörő bágyadt holdfényben megpillantja a ló fejét, tágult orrlikakkal, rémült, düledt szemmel . . .

— Usszon át! — ordítja mellette Bill. — A folyó nem veszélyes . . .

— Nyugodt lehet . . . jól . . . úszom . . .

Nagyívű, karcsapásokkal, sebesen igyekezett...

A folyó nem volt széles, vagy száz méter után földet ért és kigázolt. Nem messze tőle, éppen part-ra ugrott a ló. Megrázta magát. A heveder elpat-
tant, a nyereg leesett. Edith támolyogva megállt a parton. Hol van Bill? Végre meglátta a halovány holdfénynél, amint Bill kimászik a partra. Vissza-
úszott! Megrázza magát, vigyorog és elővesz egy ci-
garettát. Azután rágyújt!

— Jó, mi? Az ember nyugodtan úszhat és nem ázik el semmije, ha San Franciscoban szerencsével kártyázik és egy ilyen vízhatlan, gumizáras tüsszót nyer, mint amilyen ez . . .

— Siessen . . . a nyereg leszakadt . . . Menekülni kell . . . hiszen utolérnek.

— Az ördög menekül. Én torkig vagyok. Jőjön leülünk pihenni . . .

És lekuporodott.

— Dehát jönnek . . .

— Nem jönnek . . .

. . . Végre! A lappangó tűz felcsapott! Ég a pré-ri! . . . Az üldözők még nem érték el a folyót. Ré-
mülten rántották vissza a lovukat és vitték az irhá-
jukat, a part felől harapodzó tűz elől. Fel a hegyre,
de gyorsan . . .

— Maga . . . ?

— Igen. Kivilágítással üdvözöltem őket . . .
Mondtam, hogy ha húsz percig tartja magát, akkor

megmenekültünk. Szót fogadott, most itt a jutalom . . . Már délelőtt hallottam, hogy ezt a kiszáradt prérit holnap felgyujtják. Azért igyekeztem erre. Mindössze annyi bajt okoztam, hogy egy nappal előbb szabadítja meg a láng, a termőföldet, ettől a sok gíz-gasztól. És barátainknak félórás kerülővel, a dombon keresztül, valahol a folyó felső szakaszánál kell átgázolni . . . Azalatt mi biztonságban leszünk már.

Egy óra mulva, nagy kerülőkkel, köves, sziklás talajon át, hogy ne maradjon nyomuk, elértek egy csendes domboldalhoz.

— Itt fenn, a fák között nyugodtan alhat hajnalig. Nem találnak ránk. Különben is már messziről meglátnám őket a síkon, a magasból.

A leány engedelmesen követte. Ahogy feljebb értek, jól láthatták a folyó túlsó partján lángoló prérit . . . Aszott fű, kiszáradt túskebokor, korhadt bozótok, mohón kapkodták egymásról a tüzet és kesernyés füstszag áramlott a síkon át, a menekülők felé . . .

— Heveredjen szépen le és pihenjünk . . . Ránkér.

— Maga megsebesült a vállán . . .

— Ugyan kérem . . .

— Éreztem . . . kötés van rajta.

— Szó sincs róla. Bő volt a ruha, amikor vettem és ezért kitömöm . . . Átkozott hiú természetem van. — Felállt, száraz fát hozott és jó nagy tüzet gyujtott. A leány didergett az augusztusi éjszakában és élvezte a meleget . . .

— Most gondoskodom ennivalóról, különben

ismét két napot töltene étkezés nélkül és nem szeretném, ha túlságosan lefogyna.

Félelmetesen lobogott a túlsó parton a tűz, egyre szélesebb terepen harapódzva tovább. Bill, a bőségszarunak tetsző, vízhatlan tüsszöből húsdarabot vett elő és egy kihegyezett botocska végére tűzte. Nagy figyelmet szentelt a húsnak, amíg a tűz felett tartotta. Időnként forgatta a fácskát, hogy a láng egyenletesen érje a peccenyét.

Edith a közelben gugolt és tanulmányozta a fiú arcát. Épp olyan vidám és kamaszos volt, mint egyébként, csak a szeme hunyódott olykor hosszan, fáradtan. A róka-kutyaszerű, kissé hegyesnek tűnő orr és áll, az a néhány szeplő, csillogó fekete szeme körül; humort, ravaszságot, könnyelműséget és jószágot fejezett ki.

Igen. Ez a látszólagos benyomás. De mi a valóság? Mi hajtja az országúton? Milyen előzmények után képes arra, hogy szükség esetén lovat lopjon?

— Elsősorban nem loptam, másodsorban holnap visszajuttatom a gazdáikhoz — mondta — csendesen.

Edith ijedten fordult a cowboy felé.

— Honnan tudja . . .

— Hogy ezt gondolta? Mondhatnám, hogy varázsló vagyok és csak felületességből nem viselek övig érő hófehér szakállat. De nem csapom be. Mialatt a húst sütöttem, éreztem, hogy rámnéz. Most meg a legelésző lóra tévedt a tekintete. Valószínű, hogy megnyugtatón, ha fedhetetlen gentleman lenne az, aki ilyen váratlanul bekapcsolódott az életébe . . .

— És ha így lenne . . . Ha kíváncsi lennék arra, hogy ki maga?

— Kínos lenne. Megjegyzem eddig csak hatósági közegek tüntettek ki melegebb érdeklődéssel . . .

— Azt akarja mondani, hogy nem tisztességes ember?

— Hát kérem . . . Ez nagyon tág fogalom . . .

— Feleljen őszintén. Nincs jogom érdeklődni, de úgy érzem mégsem veszi rossz néven, ha megteszem. Miért csavarog. Van valami bűne?

Bill mélyen lehorgasztotta a fejét és sóhajtott.

— Van . . .

— Mi?

— Elfelejtettem kenyeret hozni.

Edith dühösen csapta le a kalapját.

— Azt hiszi, nem látok be a tréfái mögé? Maga elbújik állandóan az ostobaságok működébe! Ugy tesz, mintha fecsegő lenne és nem az.

— Eszik vagy nem?

Edith evett a húsból, azután hanyatt feküdt, két tenyerére támasztotta a tarkóját és a csillagokra bámult.

Bill ott cigarettázott a közelében, törökülésben kuporodva, mint valami húséges, bernáthegyi kutya, az őrizetére bízott kisgyerek mellett. Szép, derült-éjszaka volt.

A nő hallgatott. Kesernyés füstszag hömpölygött a távolból, egyre dúsabban.

— És „Ó”? . . . — kérdezte Edith. — Tud valamit „Róla”?

— Igen . . . Két emberét utánam küldte. Ezekkel együtt idogáltam . . .

— Kérem . . . ne tréfáljon.

— Becsületszavamra . . . Ők fizették a Gint. Nyájas uriemberek. Az egyikkel sétálni mentünk. Ez mondta, hogy a *Lord* sebe nem súlyos!

— „Ő” van a nyomunkban?

Bill arcán megrezzent a parázs visszfénye és végig futott rajta, az a hűvös, lassú, bénító áramlás, ami zsibbadtá tette a töltött fegyverrel a kezében. Mi ez?

Fél! Fél a *Lordtól*, a halott, pillantás nélküli, mázas szemektől, a kemény, sápadt arctól . . . Mi lesz, ha utoléri őket? Ha szembekerülnek . . . ?

— Nem felelt Bill . . . „Ő” van a közelben?

— Nem.

— Akkor, kik az üldözők? És miért, hajszo-lják?

— A Connicted-i lakosok rablógyilkosságért és lólopásért. A rablógyilkosság vádja nem igaz, de felkötnek, mielőtt bizonyíthatnék, a lólopás igaz, de a két állatot természetesen holnap visszaküldöm.

— Mi . . . miféle rablógyilkossággal, gyanúsítják?

— Fontos? Engem például nem érdekelne egy másodpercig sem, ha magát közveszélyes részegkedésért üldöznék. Bizonyítékok híjján is tudnám, hogy a vád ostobaság.

— Mi történt . . . azután? A két rabló megtámadta? . . .

— Ugyan kérem?! Az egyik civakodni akart,

de hatásosan a lelkére beszéltem . . . A másik alatto-
mosabbnak bizonyult és ránzúdította a várost, de
különben nincs semmi baj, ez az egész, csak hecce-
lődés és végül jót nevetünk . . .

Annyi meggyőző vidámság csengett a hangjá-
ban, hogy Edith kissé megnyugodott.

— Most mit teszünk? — kérdezte.

— Kész tervem van. Maga aludni fog és én
rendbehozom a nyergeket . . .

— Kérem, — könyörgött, — beszéljen komo-
lyan velem . . .

— Komolyan ez a tervem. Többet magam sem
tudok. Kelet felé igyekszünk majd és ha lehet be-
csapjuk a fiúkat, ami nem nehéz, mert egy se láng-
ész. A legfontosabb, hogy maga most aludjon né-
hány órát.

— Magát üldözték délután . . . ?

— No . . . úgy kergetődzünk. Jóban váltam el
tőlük és egyszercsak utánam zúdultak. Egy kőrifá-
ról a takarékpénztár tetejére sétáltam és felkeres-
tem néhány háztetőt, azután kölcsönkértem a she-
riff jobbik lovát . . . ez az itten . . . Sajnos, a derék
ember éppen nem volt otthon, valami csirkefogót
üldözött a háztetőkön, de üzenetet írtam neki, a ké-
ménybe, remélem megtalálta. Akkor mindenfelé lo-
vagoltam és amikor nyomomat vesztették, felkeres-
tem egy hölgyismerősömet, aki e pillanatban nem
akar aludni. Ez történt.

Edith nevetett. Hiába. Ez a csufondáros arcú
ember a legkeservesebb pillanatban is meg tudja
nevettetni.

— Magának az a legnagyobb hibája, hogy egyik napon azon töri a fejét, ami holnap esedékes. És ez számárság. Az ember éljen a mának, akkor jól alszik és egy kellemes félóra, többet ér, mint másnak egy év Velencében. Pedig ez nagy szó, mert odajárnak a filmről a nászutasok. Most csukja le szépen a szemét és mesélek valamit, hogy elaludjon.

Lassan megnehezült a pillája és egy sóhajjal megszabadult a balsejtelmektől. A fiú hangja álmosító, egyhangú, megnyugtató volt, mintha álmos gyermeket dajkálna, mesével.

— Egyszer volt, hol nem volt, volt nekem valahol egy koros nagynéném, aki az apám mostohafivérének a sógornője volt és mint ilyen, mindenbe belebeszél . . . E hölgy Bostonban lakott és madárelledellel kereskedett. Ez lett volna a kisebb baj. De mindég attól félt, hogy öreg napjaira éhenhal, ami már alkalmas előérzet ahhoz, hogy egy madárelledel kereskedőné éjszaka sóhajtozzék. Végül is eladta boltja hozamát egy csekély, de biztos életjáradékért. Boldog és nyugodt volt és örömmel ment a bankba, hogy felvegye a járadék első részletét, de sajnos, egy jellemtelen emberekből álló társaság, elhatározta, hogy ezen a napon kifosztják a bankot és egy eltévedt revolvergolyó szegény nénit elszólitotta az élők sorából. E családi históriából az a tanulság hogy öreg napjainkat a pénz nem biztosítja, ha az életjáradéknak csak a fele van meg: a járadék. Az élet is igen fontos tényező. A másik tanulság, hogy rablás ideje alatt lehetőleg ne tartózkodjunk pénzüntézetekben, mert a banditák mogorva emberek és

néhány pisztolygolyó beláthatatlan szövődményeket okozhat szervezetünkben. A harmadik tanulság . . .

A harmadik tanulságra már nem került sor, mert Edith mélyen aludt.

XX.

— Ki látta?

— Egy távoli ablakból a kovács segédje.

— Hogy történt.

— Hát, — kezdte habozva Austin, mert mindig zavarban volt, ha a *Lord* kérdéseket intézett hozzá, — együtt ment az a fickó Petével. Ahogy a ház mögé értek, egymással szembefordulva hátráltak, vagy húsz lépést tehetek, amikor Pete pisztolyt rántott és lőtt. A lakatos az mondja, hogy tisztán látta Texas Bill kezét, közel sem volt a revolverövéhez és mégis mintha egy gondolattal előbb tüzelt volna. Pete lezuhant, a fickó a vállához kapott. Azután magához vette Pete holmiját, megemelte a sombreroját és elment.

— Te miért nem voltál ott? — kérdezte a *Lord*, egyenesen feléje fordulva, de a pillantása valahol Austin feje felett kalandozott.

— Az a fenegyerek, az ördög tudja hogy, maga mellé állította az összes vendéget. Ezt csinálta Bulkinnal is. Rámuszított mindenkit és tízen fogtak közre, amíg ő Petével távozott . . .

— Azután?

— Azután én lázítottam ellene az embereket.

Mert egy kis pisztoly is volt nála. Olyan, amilyent elraboltak . . . amikor az autót a sziklával . . . Szóval . . .

— Szóval ki követte el azt a rablógyilkosságot?

Hallgatás.

— Felelj!

— Én . . .

— Tudod a szabályt?

— Tudom . . .

— Aki hozzám tartozik, az nem „dolgozhat” az én engedélyem nélkül. Tudod vagy nem? Felelj!

— Tudom.

— Elmész. Ne lássalak többé a Pokolkő várában. Nem tartozol az embereim közé. Pusztulj a közelemből. Értetted?

Az óriás, akinek ősemberi durva arca, mintha nyers kőből lenne faragva, úgy állt lehajtott fejjel, mint egy gyerek, akit megvesszőztek.

És félt.

— Mit állsz itt?

— Mondhatok . . . valamit?

— Gyorsan . . .

— Nekem számolni valóm van azzal a fickóval. Azonkívül én vagyok az egyetlen az emberek között, aki arcról ismeri. Téged nem számítlak a fiúk közé, mert te . . .

— Mondd ki röviden, hogy mit akarsz, — vezényelte rekedtes, suttogó hangján a *Lord*.

— Azt akarom, hogy ha egyedül is, de utána eredhessek . . . És tudni szeretném, hogy megkapom-e a pénzt, ha végzek vele . . .

— Megkapod.

Austin elindult.

— Megállj! Csak arra figyelmeztetek, hogy az asszonyra nagyon ügyelj. Ha a legkisebb baj történik a feleséggel, akkor lelök, mint a kutyát.

— Vigyázni fogok.

— Mehetsz.

A többiek szótlánul hallgatták végig a jelenetet. Gunner a szakálával játszott és Gorilla a földet bámulta. Furcsán érezték magukat ilyenkor.

— Ezt mindenki jól jegyezze meg: aki velem „dolgozik” az nélkülem nem dolgozhat.

Ott álltak a kis erdőségekben, ahol a prériégés befejeződött, miután néhány fát kikezdett és a megszenesedett törzseken elhalt a tűz.

Lódobogás hallatszott. Görény Bob ugrott le egy félvad musztangról. Ezt az állatot felnőtt emberek és kitűnő lovasok is nehezen ülték volna meg. A vízfejű kamasz is, úgy nyargalt vele, mintha öreg, nyereg alá tört lovon ülne.

— Merre szöktek? — kérdezte a *Lord*, enyhültebb hangon. Ez a torz gyerek, az egyetlen ember volt, aki bizonyos fokig közelférközött hozzá.

— A fogyó túlsó partyán, egy dombon boltak! Láttam a tábortüzet... Északfelé bettek tovább, lóban...

— Utánuk megyünk. Gunner négy emberrel a hegyi ösvényeken keresik. Gorilla és ti hárman a pusztát kutatjátok át, hogy nem tértek-e el Grivon felé, a többi velem jön Kindlowig. Bob, te a városba lovagolsz és meghallgatod a híreket, azután, ami-

lyen iramban csak lehetséges, szétviszed mindenfelé, ezt.

Egy hatalmas csomagra mutatott, a földön.

— De előbb bissza jövök bagához Kindlow felé, hogy begbodjab, bit hallottabb . . .

Valamennyien elvágattak.

XXI.

Már virradt, amikor Edith gyenge érintésre ébredt.

— Megyünk . . . — mondta Bill.

A fekete, kiégett préri még füstölgött a távolban. Edith a folyóhoz ment és megmosdott. Mire visszatért, már ott állt felnyergelve a két ló. Bill, tisztára dörzsölte őket, mialatt aludt.

— Merre?

— Kindlow felé.

A nő sarkantyút adott és megrántotta a szarát, de Bill melléje rugtatott. Elkapta a ló zabláját.

— Hová siet?

— Hát . . . menekülünk?

— Szó sincs róla! Miért menekülnénk? . . . Szépen galoppozunk, mint, amikor ebéd előtt kilovagol az ember. Hogy tetszik a táj? Szép, nem?

— Mondja meg kérem, mit akar? Van valami terve?

— Tervem nincs, de szerencsém van és az új vasútvonal mentén lakik egy kitűnő, régi barátom, aki elsőrangú összeköttetésekkel rendelkezik.

— Milyen összeköttetése van?

— Távíró. Lopja a drótot és Denverben eladja egy sodronykészítőnek, kilométerjét száz dollárért... Itt lakik ilyenkor nyár végén.

— Hol?

— Kindlowltól Connictedig, a vasut mentén.

— Dehát . . . a nyomunkban vannak.

— Majd becsapjuk őket. És közben beszélünk a Vad Tülekkel. Kedves fiú, kár, hogy mindég iszik... Most letérünk az útról.

Beváltak egy sziklás terepen, a hegyek irányába.

— De hiszen a vasut arra van.

— Az igaz. De a nyomunk erre lesz.

Tíz perc múltán egy kis viskóhoz értek.

— Itt a „Lótank”, — mondta Bill.

— Mi az?

— Kovácsműhely. Itt tankolnak a lovak, friss patkót, szeget, meg ilyesmit . . . Hé! Ruff, te vén disznó!

Álmos szemű, bőrkötényes ember jött elő.

— Mit ordítasz?

— Akarsz tíz dollárt keresni?

— Hogy a fenébe ne?

— Ülj az egyik lóra, vedd kötélre a másikat. Ha tíz órára elviszed őket Biggs doktorhoz, aki Keletre készül, akkor ad neked tíz dollárt. De jó lovas kell ide.

— Nézd Bill, én veled mindég jóba voltam, de ha csufolódsz, hát megemlegeted.

— Majd bolond leszek belédkötni, hogy meg-

verj. Hát itt a ló. Szálljon le Miss Edison, — mondta Edithnek. — A levél már nálam van...

Edith csodálkozva szállt le a nyeregből és még jobban meglepte, hogy Bill egy levelet ad át az álmos szemű kovácsnak.

— Ezt ad át a doktornak és mond, hogy Miss Edison tisztelteti és kéri, hogy adjon neked két pár horgolt téliharisnyát. De mozogj, különben nincs pénz.

Miután a kovács elvágatott, Bill megfogta a leány kezét és fütyürészve ment Edittel az ellenkező irányba.

— Istenem . . . maga miket csinál . . . Hová küldte ezt a kovácsot?

— Biggs doktorhoz. Igen derék ember. Gyomor specialista és levélbélyegeket gyűjt. Csak a felesége kiállhatatlan. Sok nagy ékszert rak magára.

— És mit írt neki.

— Hogy, ez a félhülye lóasztalos két lovat hoz, amit az éjjel Connictedben kölcsönöztem, kérem juttassa őket vissza a küldött egyénnel, annál is inkább, mert az egyik állat a sheriff díszparipája. A pasasnak, aki hozza ajándékozzon egy inget, mert ezt már jövőre nem viselheti és valamit sürgősen tenni kell . . . Mit nevet . . . ?

Edith kacagása vidáman muzsikált a friss reggelben. Nagyon távol ködszerű húzódással oszlott a prériégés utolsó füstfoszlánya.

— És most, sietünk . . . Ne fogjam a csuklóját?

— De . . . — felelte — olyan gyorsan, hogy za-

varba jött és hirtelen, ijedten nézett a fiúra, de az csak lépegetett vele mosolyogva, a töltést nézve, mintha valami szerelmes regény hőse lenne, aki egy barátságos kertben andalog a „szíve hölgyével.”

— Látja . . . Ott lakik a Vad Tülok, — mondta és egy tehervagonra mutatott, amelyik a töltés alján állt, féloldalával egy dombnak dőlve.

— Hogy jutott egy vagonhoz?

— Csente . . . Igen. Ilyen fiú. Lopott egy vagon. Lekapcsolta egy vonatról azután a magában robogó kocsit kisiklata egy szikla segítségével. A lassan guruló vagon legurult a töltésről . . . Tülok jelentette a szerencsétlenséget Connictedben és kérte, hogy beköltözhessek az üres vagonba. Ez esetben vigyáz, hogy éjszaka ne lopják a sürgönydrótot. A vasút beleegyezett és azóta itt rend van. A Vad Tülok a szomszédba jár lopni.

A féloldalt dőlt vagonból füst szállt fel.

— Hm . . . Pipázik vagy főz?

— Itt akar elbújni?

— Ugyan? Maga nem lakhat együtt a Vad Tülokkal. Csak beszélek vele. Az embernek kevés az igazi bizalmas barátja, manapság. Várjon, kedveskedek neki valamivel . . . Ez az út még nem az ő körzete!

Félmászott egy sürgönypóznára. A magasból körülnézett.

Hm . . . A város felől minden irányban, mozgó pontok. Mindenfelé keresik a nyomát . . . Rövidesen megtalálják, az bizonyos . . . Sokkal nyomasztóbb

érzés fogta el egy másik, jóval kisebb csoport miatt. Ezek a dombon túl ügettek. Tehát a táborhelyüket már megtalálták. Bizonyára a rablók. Még ilyen messziről is úgy vélte, hogy felismeri azt a gőgös tartású embert . . . Ugy ül a nyeregben, mint egy Conquistador. Még a fehér lova is a hódítókra emlékeztet.

De, ki ez a magányos lovas? Ott jön, már túl a folyón, jobbra-balra lehajol a nyeregből és sebesen igyekszik a nyomok után . . .

Mintha piszkos kötés lenne a fején.

Austin!

Eleget látott. Egy nyisszantás, a drót rezegve és zengve hullik, ő sebesen lemászik, közben összeszorítja a fogát és meleg véráram tüzel az arcában... Szegény Edith . . . Istenem . . .

— Halló! — kiáltja vidáman a leány felé. — Ez lesz az ajándék.

— Mit csinál maga szörnyű ember . . .

— Nem illik egy szál drót nélkül úriházhoz vendégségbe menni. Vad Tülök a jótársaságbeli formások rabja.

A másik pozsnánál is elvágta a drótot és lassan feltekerte az alsókarjára.

— És most menjünk szépen . . . — kezdte, de nem fejezte be. Edith halálos rémületére megragadta és a földrerántotta, durván.

— De . . .

— Pszt . . .

Az úton patadobbanások hangzottak. A fűszálak közein át megpillantották a jobbra, balra hajla-

dozó, magányos lovast. Most elkanyarodott a sziklák felé, amerre a „lótank” van.

Austin volt.

— Ez jó . . . Így még jobban összezavarja a nyomokat, mert a kovács mögött lovagol.

— De ha utoléri a kovácsot.

— Nem hiszem . . . Ha igen, ez legfeljebb egy óra múlva lehetséges . . .

Lábraálltak.

Bill lassú, szórakozott mozdulatával megfogta Edith csuklóját és mentek . . .

Két ember, akiket e pillanatban sokféle okból élethalálra kerestek.

És ők itt bandukoltak aránylag kellemes lelkiállapotban, egymást kézenfogva, a hajtóvadászat körének kellős közepén.

XXI.

Egy deszkapalló vezetett a félig megdőlt tehervagon ajtajához. A vagon, hatalmas sziklával megtámasztották, ferde helyzetében. A becsukott toloajtón, fehér festéssel felírt valamit a tulajdonos, de sajnos ez a közlés szinte egybefolyt a vasutnál szokásos útbaigazításokkal és valahogy így festett.

MR. ERVIN BRINGER

okl. távirdász

Raksúly 2000 kg. Nyomtáv 2 mtr.

FIGYELMEZTETÉS!

Látogatókat távollétemben csapdákkal fogadok!

Kopogtatás nélküli belépőre lövök.

11 ló vagy 8 hizott marha.

Tisztelettel a tulajdonos.

— Kopogjon, — mondta gyorsan és megszepep-
penten a leány.

— Igaza van. A Vad Tülök megköveteli a for-
maságokat. Egy távirásznál ez érthető. Kopogjunk
hát!

Felvett egy nagy követ és úgy vágta a vagon-
hoz hogy a dörrenéstől felriadt madarak kovályog-
tak percekig a környéken. Az ágyúdörgésszerű ro-
bajra, a leány szinte elájult ijedtében.

Két másodperc múlva egy udvarias, tompa hang
hallatszott valahonnan.

— Szabad . . .

Felvezette Edithet a dobogón. A nő csodálkozva
látta, hogy Bill vidám arca nagyon piros és a szeme
furcsán csillog.

— Jókedvű?

— Nagyon . . . — felelte Bill és elhúzta a be-
járót.

Földszag csapott feléjük a vagon belsejéből.
Ugyanis homokkal töltötte ki Vad Tülök a megdőlt
teherkocsi alját, hogy vízszintes legyen az alapja.

Vad Tülök elképesztően hosszú, félelmetesen so-
vány és megdöbbenően gondozatlan ember volt. Az

arca, leszámítva óriási tüiök formájú, vörös orrát, amely kiváló témát adhatott volna egy alkoholelles propaganda plakáthoz; olyan volt, mély szemüregével, kiszögélő pofacsontjával, mint valami régi sírból előkerült koponya. Szája széles volt, hosszú ajkai feketések és csontos könyöke meztelenen lógott ki a lyukas kabátujjból.

— Ajtót! — kiáltotta a belépők felé.

— Rendben van. De akkor gyujts világosságot.

— Ha akarok hé! Talán nem parancsolnál nekem.

— Drótot hoztam . . .

A csontváz nyomban megenyhült. Meggyújtotta a menyezetről lelógó zöld lámpákat, amelyek fénykorukban a Bakker-Hille-i teherpályaudvar szemaforján a „szabad” jelzést adták le.

Erre Bill becsukta az ajtót.

— Baj van Tülök . . .

— A drót miatt?

— Dehogy . . . Bemutatom a hölgyet. Miss Lincoln Ábrahám . . .

— Örülök . . . Nem ismeretlen előttem a neve... csak nem tudom, hol hallottam?

— A nagybátyja Silver Cityben állomásfőnök...
— vetette közbe Bill.

— Egy olyan bajszos . . . ? Tudom . . . Jó horogütése van . . . — bólogatott elismerően a Tülök.

— Az, az . . . A napokban áthelyezték. Hát öregem, arról lenne szó, hogy ha ráérsz délután, lopj egy hajtányt nekem valahol.

— Majd körülnézek. Westinghouse-om most nincs errefelé . . . Tavalý valami gazember szétszedte és elhordta darabonként.

— Jó lesz Bricket rendszerü is . . .

— Az akad . . . De olaj is kell . . .

— Lopj kérlek azt is, ha tudsz. Igazán leköteleznél . . .

A vagon belseje elég rendes volt. Néhány gyalt fatönk, egy kis asztal és egy fekhellyé átalakított, hosszú pad, amelyen néhány rejtélyes betü látszott:

III. OSZTA . . . RÓ . . . TE . . . M.

— Most ismét döljön le aludni, — mondta a nőnek, — alig pihent valamit az éjjel . . .

— És maga? Maga semmitsem aludt. A lovakat tisztította és a nyeret igazította.

— Csend! No nézd csak . . . Elsősorban teljes húsz percet aludtam, másodsorban mindég a maga gyengesége a nagyobb veszély. Mars aludni! Nem csak mesélni tudok, hanem fenyíteni is! . . .

Muszáj volt nevetni rajta. Valóban ilyen könnyűnek látja a helyzetet, vagy csak öt akarja megnyugtatni? . . .

Ha hallotta volna a párbeszédet Vad Tülök és Bill között, vagy húsz perccel később, akkor talán tisztábban lát a kérdésben. De nem hallotta mert amint végigfeküdt a padon és magára húzta a lószagú takarót, nyomban, mélyen elaludt.

— Mi a baj? . . . — kérdezte Tülök, amikor kiültek a vagon elé a fahíd aljára.

— Elsősorban seblázam van. Kötözz be, itt egy fehér gyolcsdarab.

Előhúzta zsebéből a kötésnek szánt anyagot.

Tülök megnézte a napfényre kerülő vállat, szakértelemmel.

— Hm . . . A golyó csak húst szakított, de most már csunya a gyulladás . . . Hát mit csináltál.

— Kötözd be előbb és adj egy korty italt, ha van raktáron.

Bekötözte a sebet, azután a „raktár”-hoz ment. Egy odvas fa belsejéből üveget vett elő. Bill jót húzott belőle. Azután rágyujtottak és leültek egymás mellé, a napfényben ragyogó töltéssel szemben.

— Idehallgass Tülök. Én már befejezem. Olyan kátyúba kevertem magam, amiből nem jutok ki soha.

— Nem a fene. Talán vénaszony lettél, hogy egy kis sebláztól így nyavalyogsz.

— Te is elhiszed, hogy így van, ha elmondok mindent. Eddig még Buldognak sem meséltem el. Nem is volt időm rá. Olyasmi ez, amit csak a testvérenek mesél el az ember.

Tülök rántott egyet a revolverövén:

— Hát ne meséld, ha nem vagyok alkalmas rá.

— Csak azért mondtam, hogy tudd, mennyire bízom benned. Ugyis rájössz, ha meghallod a történetet.

— Sokat beszélsz, de hiábavalóan. Ha azt akarod, hogy egyet-mást lopjak még ma, akkor ne légy ilyen művelt, mert az sok üres fecsegésben nyilvánul . . .

— Elsősorban ez a leány nem Lincoln Ábrahámné.

— Nem a Silver-Citybeli állomásfőnök rokona?

— Az az állomásfőnök, akit te gondolsz, nem Lincoln Ábrám, hanem Waller Tóbiás. Annak van a nagy horogütése.

— Igaz! . . . Dehát ki a Lincoln Ábrahám . . . Az biztos, hogy ezt a nevet már hallottam valahol . . .

— Ez nem tartozik ide. Majd máskor . . . Szóval ezt az asszonyt én elszöktettem . . .

Vad Tülök felállt, rántott egyet a nadrágján és azt mondta.

— Nézd Texas Bill! Én eddig a barátod voltam és elismerem, hogy néhányszor kimentettél a bajból. Becsavarogtuk a Rocky Mountaint is együtt. Nagy szó. Ezért most csak azt mondom: nem láttalak, nem hallottam rólad és nem árulak el. De keltsd fel az asszonyt és eredjetek máris tovább . . . Az én hálókocsimba találsz lopott széket, lopott, kanalat és a földet is egy kertésztől loptam hozzá, de azt senki sem mondhatja, hogy lopott asszonyt is rejtegettek már, az én pullmann lakásomban. Érted? Ha más tette volna ezt velem, hát keresztül lőném, de . . .

— Csak egy percre fognád be azt az elképzelhetetlenül nagy szádat! Azt hiszed, hogy elcsábítottam valakinek a feleségét?

— Téged mindig szerettek a nők, — felelte némi mélabúval a Vad Tülök.

— De vagyok olyan fickó, mint te, ami a becsületet illeti és nem estem a fejemre, hogy becsapjam magam előtt minden nyugati országút ajtaját . . .

— Dehát, te mondtad, hogy más felesége . . .

— Igen, én mondtam . . .

— És megszöktetted?

— Ugy van. Előzőleg a férjét lelöttem.

Vad Tülök riadtan kapott a revolveréhez.

— Ember! Mond azonnal, hogy hazudtál!

— Nem hazudtam.

A két méteres csontváz tanácstalanul állt.

— Akkor . . . itt valami szörnyü titok . . .

van . . .

Bill bólintott.

— Az van. Ül le szépen és hallgas meg. Szükségem van segítőtársra és itt csak olyan emberre számíthatok, aki annyira sem becsüli az életét, mint egy elhajított szivarvéget . . .

Hallgattak.

— Ki üldöz?

— Mindenki. A férj egy csomó rablóval, Connected egész lakossága a sheriffel az élen.

— És itt ülsz, nyugodtan a város határában.

— Elcsaltam őket hamis nyomon Kindlowba...

— És ezek is az asszony miatt üldöznek?

— Nem. Ezek a rablógyilkosság miatt . . .

Tülöknek leesett az álla.

— Te . . . öltél?

— Marha! . . . Itt ez a revolver. Valakitől elnyertem a kockán és maga a tettes mártott be. Ez a kis pisztoly az egyik áldozaté volt.

Ott tartotta a tenyerén a revolvert. Vad Tülök nézte és kóválygott az agya . . .

— Ki ez az asszony? — kérdezte végül.

— A *Lord* felesége!

Tülöknek elállt a lélekzete. Azután sokáig nem szólt, végül csendesen megjegyezte:

— Lehet abban valami, amit mondtál, hogy ebből nem mászol ki ép bőrrel . . .

. . . Ezután Bill mindent elmesélt részletesen, pontosan. Tülök egyszer sem szakította félbe. Néha hümmögött, vagy bólogatott . . .

— Ez történt . . . — fejezte be Bill. — Te mit csináltál volna az én helyemben?

— Miféle hülyeségeket kérdezől? Lehetett itt kétfélet csinálni? De, hogy akarsz kimászni a bajból?

— Van egy tervem . . .

És elmondta.

Sokáig suttogtak. Azután Bill a fák közé ment és lefeküdt pihenni.

A Vad Tülök serényen munkához látott . . .

XXII.

Edith, álmosan, fáradtan mászott ki a teherkocsiból, amikor felkeltették. Már éjszaka volt. A sötét égen mozdulatlan felhők zárták el a menybolt esti fényeit. A töltés vonala kissé levált a fekete menybolt háttéréről.

Bill és a Vad Tülök, egy-egy kezét fogva lesegítették a deszkapallórol.

— Jól van? — kérdezte Bill.

— Eleget pihentem. Frissnek érzem magam.

— Rendben van. Most már nincs komoly fáradalmakról szó. Utazunk.

A töltés felé mentek. A sineken megcsillant valami.

— Hajtány, — mondta a Vad Tülök . . . — Holnapra vissza kellene vinni. A kőbányához elágazik egy iparvágány ott szokott ez készenlétben állni.

— Nem állhat másutt?

— Nem. Beleszalad a vonat a sötétben.

— Világítsd ki, ha otthagyjuk valahol. Van piros lámpád . . . Nem érdemes már . . . erre, jönöd . . . Azután, ha velünk voltál . . .

A leány megértette. Aki segítségükre van, az jobb, ha elmegy a környékről.

— Igazad van, — bólintott a Tülök. — Majd otthagyom valahol. Nem kár. Mit kaphatok ezért, ha egy Westinghausen hajtókart négy kerékkel, fékkel és dudával, nem becsültek többre 20 dollárnál..

Beültek a hajtányba. Vad Tülök előbb körüljárta a gépet egy kannával és itt is ott is nagy szakértelemmel olajat öntögetett a hajtány kerekei közé. Azután felült a két utas mellé, megtaszította a lendítőt és elgurultak a sötétbe . . .

Csendben siklottak, egyenletes, gyors tempóban.

— Hová megyünk? — kérdezte Edith.

— Biztos helyre, ahol nem keresnek Connicted lakosai és nem kutat utánunk a *Lord* . . . Tülöknek elmondtam mindent.

— Kelet felé megyünk?

— Előbb megállunk, azután majd . . . Meglátja . . .

Eső szemerkélt. Edith nem kérdezett többet. Hárman ültek egymás mellett, kissé szorosan és olykor ha váltókon döccent a hajtány, a fiúba kapaszkodott. Végül Bill egyszerűen átfogta a vállát. Edith ettől nagyon nyugodt lett. Milyen csodálatos! Mintha a testvére, vagy az apja lenne, olyan magától értetődő, ha megfogja, felemeli, viszi, átkarolja . . . Még egyszer sem jutott eszébe tiltakozni a fiú érintése ellen. Sőt. Ha Bill megfogta, átkarolta, minden szorongás lement az agyáról, szívéről . . .

Egy órája utaztak a hajtányon, amikor távol, homályos lámpafények tüntek fel . . .

— Most vigyázat . . . — súgta Bill.

— Ne félj . . .

Az eső tartós záporra sűrűsödött. Csuron vizesre áztak. Vad Tülök teljes erőből hajtott.

— Miért vágatsz úgy?

— Fél háromkor jön Denver felől egy állandó teher vonat. Addig el kell tünni a sínről. A vezető és a fékezők látnák, hogy nem vagyunk vasutiak . . .

Bill megragadta a hajtókar egyik elágazó szárát és ketten rángatták oda-vissza, Tülökkel. A kis hajtány rázkódott, csikorgott, csattant és életveszélyes iramban gurult a sínen. Ha csak egyetlen kavics akad az útjába, úgy elrepül a töltésről, mint a kilőtt golyó.

A zápor csíkjait kirajzolva, az éjszakából két fénypont tünt fel. Tompa üvöltés érkezett a távolból.

— A teher . . .

— Ne nyomjuk . . .

Abbahagyták a hajtást, csak éppen fogták a vasat és Vad Tülök egyenletesen nehezedett lábával a fékre.

Csikorgás. A kerék, letapadva csúszott, egy csettenés: behúzták a kéziféket.

— Gyorsan le.

Miközben kiugrottak az ülésről, Vad Tülök elővett valamit a lába mellől. Öngyújtó lobbant, azután vörös fény látszott és a „tilos” jelzésű lámpát odaakasztotta a kocsi elejére.

. . . Elindultak az esőben. Vaksötét, szabálytalanul elszórt fákkal, bozótokkal, benőtt tájon jártak.

Hol vannak?

Bizonyára Kindlowba, ahová a lovakat küldte Bill, gondolta Edith. A becsapott rablók majd tovább mennek, ők pedig . . .

Mi lesz velük? . . .

Bill fogta a karját, mert botladozott a sárban és az orrukig sem láttak.

— Menj előre! — mondta Tülöknek. — Én lassabban követlek Edittel.

Hallotta, amint Tülök elsiet és káromkodik, mert egy fatörzsnek ütközik . . . azután enyelte a sötét . . .

— Hová megyünk?

— Bízok bennem . . . ?

— Miért kérdezte ezt?

— Mert, ha bízok, akkor ne kérdezzen. Rossz

taktika lenne tőlünk, ha állandóan előre tudná azt, amit teszünk. Legjobb, ha az idegeit kíméli, amennyire lehet . . . Ne kérdezzen, ne gondolkozzék . . . Jójjön szépen és lesz, ahogy lesz . . . Hoplá! . . .

Felkapta a leányt, mielőtt a sárba bukott volna.

— Ovatosan kérem ezekkel a lábakkal. Volt egy unokahúgom, aki élete végéig olyan orral járt, hogy paradicsomnak nézték, mert egyszer megbotlott a lépcsőházban és tíz fokon csúszott végig arc-cal.

Ismét a csuklóját fogta és halkán füttyüresztett. Kemény talajon jártak, de nagyon csúszott . . . Agyag lehetett.

Valahonnan szekérsörgés zavarta a csendet. Bill nyomban megállt. Beszélgetést is hallottak.

— A földre . . .

Engedelmesen végigfeküdt a sárban.

— Csusszon mögöttem . . .

Jobb felől is hangok közeledtek. Ugy látszik beértek valahová . . . Kindlow?

— Felállni . . . Futni, szorosán mögöttem, mert fák között leszünk . . .

Csodálta, hogy Bill lát a sötétben. Mert látnia kellett. Fák között szaladtak, néha hozzádörzsölődöt egy-egy nedves törzshöz.

— Au!

Egy kiálló gyökérbe ütötte a lábát és féltérdre esett. Éles fájdalom hasított a csontjába. Meghallhatták a kiáltást, mert hangok és lépések közeledtek.

— Arra... mintha kiáltott volna valaki . . . !

— A csodába! — ki lehet?

Félig eszméletlenül a fájdalomtól, érezte, amint a fiú felragadja könnyedén és lábujhegyen, nagy szökélésekkel menekül a fák között, olyan biztos ugrásokkal, mintha fényes nappal lenne.

— Az ördög jár erre! Hallod Jeff? — mondta most valaki tisztán, élesen.

— Tán inkább valami tolvaj?!

Most Bill megállt vele egy domb mögött. A tenyerét egy pillanatra a leány szájára helyezve, jelezve, hogy még a lélegzetvételét is halkítsa le . . .

A zápor zuhogott, a lépések eltocsogtak valamerre és csendes lett minden. A fiú le akarta tenni.

— Nem bírok tovább menni . . . — suttogta Edith, mert a térde iszonyúan fájt.

Bill szó nélkül tovább vitte. Ömlött rólok a víz. A nő arcára vastag, csapzott csomókban lógott a haja . . . Házat pillantott meg, amikor már közvetlen a falánál voltak . . . Ajtó nyikordult . . . Fülledt szagú sötétbe értek . . .

— A hölgy azonnal dobjon le mindent magáról. Vidd ide a másik szobába, — mondta a Vad Tülok. — Száraz ruhát készítettünk a számára.

Még egy árny látszott Tülok mellett egészen elmosódva, a sötétben. De ez nem szólt semmit. Texas Bill felemelte Edithet, bevitte valahová és a pokrócra fektette.

— Keresse össze a ruhadarabokat. Nem lehet lámpát gyújtani . . . Azonnal vesse le ezt az ázott holmit . . . Magára hagyom . . .

Lehet, hogy véletlen érintés volt, de az is lehet, hogy nem... A fiú keze végigsiklott az arcbőrén...

Az ajtó nyikordult . . .

Sajgó lábbal, kimerülten, összekeresgélte a ruhadarabokat és magárákapkodta. Valami vastagszárú bőrnadrág, gyapjúing és kabát volt odakészítve. A lába nagyon fájt. Kimerülten végigdőlt a pokrócon . . .

A szomszédos szobából suttogást hallott . . . Virradt . . . Lehunyta a szemét, de nem soká alhatott, talán negyedórát és felriadt.

Világos volt. Hol van? Egy szekrényre tévedt a pillantása, amelyen hatalmas tábla függött:

<p>BELÉPÉS CSAK TAGOK SZÁMARA.</p>

Most felismerte a szobát is . . .

Connictedben volt. Buldognál. A tűzfészek kellős közepén.

XXIII.

Ez volt Bill terve. Tudta, hogy mindenféle keresik, utakon, mezőkön és tehervonatokban; de Connictedben, ahonnan vágatva menekült, sarkában a halállal, senki sem kutatja.

— Idehallgass Buldog . . . Te nem tudod, mit vállaltál azzal, hogy befogadsz a nővel . . .

— Hülyeség . . . — dörmögte, piszkos nagy szakállát a kabátja fölé simítva.

— Azért mégis elmondom mindazt, amit a Vad Tülöknek már elmeséltem.

Miután befejezte, Buldog sokáig csendben ült.

— Átkozott história. Hogy akarsz kimászni belőle?

— Most csak azt tudom, hogy egy napig pihennem kell. A gyulladás akadályoz mindenben. Ezalatt te kissé körül nézel, hogy megtudj egyet s mást.

— És azután? — kérdezte a Vad Tülök, mintegy feelve is a reménytelenséget kifejező hangszólyal.

— Azután meglátjuk . . . Talán sikerül valamerre, Kelet felé elmenekülni az asszonnyal . . . Most adjatok hideg vizet és borogatásnak valót . . .

Délutánig aludt, egyfolytában. Amikor felnyitotta a szemét, ott ült mellette Edith. Éppen kifacsarta a vizes ruhát.

— Jó mélyen aludt, — mondta, mosolyogva. — Többször cseréltem borogatást a vállán, anélkül, hogy felébredt volna közben.

— Hol van Buldog?

— Nem tudom. Vad Tülök itt alszik az íróasztalon.

Ugy is volt. A kétméteres csontváz, a kis íróasztalon horkolt, hosszú lábait magasan felrakta, úgy, hogy megviselt tehénbőr csizmáinak sarka, a szekrény peremére támaszkodott.

Csodálatos, harsány, diadalmassággal horkolt.

— Miért nem mondta, hogy megsebesült? . . .
Azért jött gyulladásba a seb, mert elhanyagolta.

— Nem szeretem a részvétet. Ez családi nálunk. A nagyapám halálos ágyán, szigorúan meghagyta a személyzetnek, hogy amennyiben elhúnyna, úgy részvétlátogatók számára nincs otthon! Hogy van?

— Nagyon jól. Csak nem merek a tükörbe nézni.

— Szavamra semi oka. Elsőrangúan hat, mint zord vadász, — felelte, miközben végignézett a bő lovaglónadrágban és ormótlan trapper kabátban gyerekesen festő Edithen. — Csak azt csodálom, hogy nem fél, egyedül tartózkodni egy ekkora ruhában.

Csodálatos volt. Tréfáltak! Mosolyogtak egymásra. Az ablakon betüzött a nap az esőutáni, páras, nedves táj csillogásától vidáman. Mintha nem is a halál árnyékában ülnének itt, benn a csapdában.

— Okos volt, hogy visszajöttünk. Itt nem keres bennünket senki.

— Na látja, — hencegett Bill, — még nekem is lehetnek értelmes ötleteim. Legyen szíves, adja ide azt a bőrövet az asztalról. Köszönöm . . .

Az övet hozzávágta Tülökhöz, aki revolvert rántva harcrakészen felugrott.

— Ne hortyogj már, mint valami gőzfűrész. Tülök kidörzsölte az álmat a szeméből.

— Már indulunk?

— Ha csak az lenne a célunk, hogy meglincseljenek, akkor, igen.

Tülök sóhajtva igazgatta revolverövét, amit álmában sem vetett le.

— Csak tudnám, hogy hová megyek most és hol teszek majd szert egy újabb vagonra . . . megszoktam a főbérletet.

Gyerekjáték. Elsőrangú tervem van, kitűnő jövedelem. Neked való! Nagy kockázat, kevés munka . . .

Buldog jött vissza. Szokott, komor, de semmitmondó arckifejezésével. Három arc nézett rá vára-kozással. Elsősorban megnézte a bögrét az asztal-
lon.

— Legalább főzött volna friss kávé, aki meg-
itta, hogy full . . .

— Én ittam ki — mondta gyorsan Edith, elé-
bevégyva a sértésnek.

— Igen? . . . Hm . . . Maga is főzhetett volna...

— Voltál a városban? . . . — kérdezte Bill

— Hát? . . . Mit gondolsz halászni mentem —
felelte gorombán. — A vendéglőben voltam. Tod-
lernél.

— Mi volt?

— Büdös . . . Elszoktam a füsttől, meg az ázott
cowboy ruháktól . . .

— Rólunk nem hallottál?

Morgott . . . az övét húzogatta és egy nagy da-
rab birkahúst vett elő a zsebéből, néhány törött ci-
garetta társaságában.

— Semmi különös nincsen . . . Az üldözők Kelet felé mentek Kindlowba . . . És . . . szóval dühösesek még, beszélnek rólad, de sokan már a lovasversenyre kötnek fogadást . . . hm . . .

Odatette a kávé. Bill kutató pillantással nézte.

— Azt hiszem, — mondta Editnek, — jó lenne, ha valamivel rövidebbre nyírná a haját. Amennyire egyedül tudja . . . Jobb, ha nem látják azonnal, hogy nő . . .

— Jó. Hol találok ollót?

— A szomszéd szoba sarkában, van egy régi utazó bőrönd . . . Ott talál ollót, tűt, cérnát és egy farkascspadát.

Edith elsietett a másik szobába.

— Most beszélj, — mondta Bill.

Buldog a kabátzsebében kotorászott.

— Sok felírást gyűjtöttem . . .

— Ujabban a környéken is lopod a táblákat?

— Nem tábla. Írás.

Előszedett egy csomó gyűrött papírt.

— Itt az elsőféle . . . Ezt lovas küldöncök viték, Denver felé és minden harmadik fát teleaggattak vele.

Ez állt az írásban:

„KÖRÖZVÉNY!

Ezer dollár jutalom annak, aki az állítólagos Texas Bill, középtermetű, feketehajú, fehérfogú, Arizonában és néhány környező államban közismert csavargót élve, vagy halva kézrekeríti. Neve-

zett egy feltűnően szép asszony társaságában Kindlow felé szökött.

Newada Állam Kormányzója
nevében:

A connectedi sheriff
Thompson”

Hallgattak . . .

— Szóval? . . . — kérdezte Bill.

— Szóval Kelet felé minden vonatot átvizsgál-
nak és minden fékező résen van, — jegyezte meg a
Vad Tülok. — És az országutakon, hegyen-völgyön
csapatok kutatnak utánad, ez most már valószínű.

— Hm . . . — tünődött Bill. — A pásztorok és
a csapdaállítók között sok jóbarátom van, ezek fű-
tyülnek a jutalomra . . .

Bill kotorászott a papírok között és elővett egy
másik ívet.

— Ezt meg egy fiú viszi szét, gyors paripán.
Mindenhol látni.

Másolópapírral sokszorosított írás volt:

„EMBEREK!

*Texas Bill orvul rámlőtt és elszöktette a fele-
ségemet. Ezért megölöm. Aki befogadja, aki élelmet
ad a szökevényeknek, vagy bármi módon a kezükre
jár, azt megölöm, házát felgyújtom, állatait elpusz-
títom, Isten engem úgy segítjen.*

A Lord.”

— Ez a rosszabb — dünnyögte a Buldog. — A másik miatt csak a sheriffektől és a városi polgároktól kell tartani. Ez mindenkit elriaszt. Tudják, hogy a *Lord* beváltja a fenyegetését . . .

Bill felugrott és füttyüresztett.

— A vállam jól van. Még ma indulunk.

— Hová?

— Igazán egyszerű. Oda, ahol nem félnek a *Lordtól*, amerre nem gyanítják a menekülés útját: Mexikóba.

— Ez okos! — kiáltotta Tülök. — Dél felé nem kutatnak, csak Kindlowtól, Keletnek . . .

Ebben az egyben tévedett a Vak Tülök.

XXIV.

Austin messziről észrevette a porfelhővel távolodó kovácsot, aki nagy tempóban igyekezett Kindlow felé. Nem látta pontosan, hogy a másik ló nyerge üres. A szürke távoli gomolyag csak azt jelezte, hogy arrafelé vágat valaki . . .

Megsarkantyúzta a lovát és sebes vágtaiba kezdett. Már feltűntek a kisváros első házai, amikor beérte az álmoszemű küldöncöt.

— Állj!

— Nem lehet . . . Sürgős . . .

Austin nem sokat vitázott. Eléjeugratott és megragadta a karját. A „lótank” tulajdonosa kis híján lebukott a nyeregből. Dühösen a pisztolyához kapott, de az idegen, úgy kapta el a torkát, hogy menten kiszorult a lélekzete.

— Kutya! Megfojtsalak?!

— Mit akar? . . . — kérdezte szelidebben, rövid köhécselés után.

— Hol loptad a két lovat.

— Nem loptam... Eresszen el gyorsan, mert a két lovat . . .

— Csend! Mondd el, ki bízta rád és hogyan, de nagyon gyorsan!

A kovács nem sokáig habozott. Az idegen zord egyéniségnek látszott és tiszteletreméltó szorítása van. Elmondta egyszerűen, sorjában a történetet, a nőről és a férfiről, akit különben jól ismer, sokszor járt nála mindenféle holmit venni, utána kártyáztak és ha visszanyerte a vásárlott apróságok értékét, akkor elment. Texas Bill néven, jónevű csavargó az Államokban és nem hihető róla, hogy lótolvaj legyen, vagy ilyesféle . . .

— Add ide a levelet . . .

— A levél nem önnek szól . . .

Egy hirtelen ráirányuló pisztoly csöve arra készítette, hogy mégis átnyujtsa a levelet. Szomorúan látta, hogy az ismeretlen egyén felbontja, átfutja és zsebreteszi.

— Adja vissza . . .

— Felesleges . . . A két lovat az ismerősöd Connictedben lopta és azért küldi veled Kindlowba, hogy tévútra vezesse az üldözőket . . .

További magyarázat nélkül, megfordította a lovat és elrúgtatott abba az irányba, amerről érkezett.

A kovács tanácstalanul állt. Végül is úgy döntött, hogy elmegy Kindlowba, a sheriffhez.

A *Lord* közben a nyomokat vizsgálta, de egyre zavarosabb lett, különösen miután Austin lova is közbe nyargalt.

— Három ló ügetett arra, az világos . . . — mondta a „Pupos Henny” nevű rabló, akinek eltört valahol az egyik lapockája és azóta, torzan kidudorodott a fél válla. Ezenfelül ijesztően kancsal volt, akkora mellkassal, mint valami rosszul kitömött bábú.

— Három ló . . . — sziszegte dühösen a *Lord*, —mert az a hülye Austin előttünk nyargal és összezavarja a nyomokat . . .

— Kindlowig mindenesetre követni kell őket.

— Helyes is, — jegyezte meg a pupos. — Hiszen arra kellett áthaladniok.

— Túl egyszerű lenne, — mondta a *Lord*, — a fickó nem olyan ostoba, hogy ilyen tiszta nyomon haladjon előttünk.

— De a két ló . . .

— Meglátjuk . . . Előre!

Alig nyargaltak egy mérföldet, amikor Gunner lovagolt szemben, három emberével. Ezek elébbük vágtak, mert nagy félkörben megkerülték a völgyet, lejtős terepen, nagyobb iramban.

— Vissza! — kiáltotta a kecskeszakállas. — Az a gazember becsapott bennünket.

— Tudtam, — mondta a *Lord* és szitkozódott. — Ki jár előttünk?

— Egy ostoba alak, akire rászóta a két lovat.

Austin utolérte, kivallatta és találkozott velünk. Azt mondja nem mer a szemed elé kerülni, pedig fontos közlendői vannak.

A *Lord* egy távoli facsoport felé fordult, ahol nem látszott senki.

— Gyere ide! — kiáltotta.

Austin kilépett a fák közül és odament.

— *Lord* — mondta, — a fickó nincs Kindlowban, legalább is nem ezen az úton ment.

— Beszélj!

Elmesélt mindent. Végül oda adta a levelet. A rablóvezér átfutotta.

— Rendben van. Visszafordulunk.

— Pedig, ha más úton is, de erre kellett jönniök . . .

— Akkor is meg kell találnunk először a nyomukat . . .

Austin állt. Várta, hogy visszafogadják. De a *Lord*, röviden rárivalt.

— Takarodj!

A kis csapat elvágatott és Austin külön folytatta az útját, a rablók nyomában.

XXV.

A „lótankhoz” érve leugráltak a nyeregből. Mindenfelé kutattak, de a sziklás talajon semmi sem árulta el a menekülés irányát.

— A Gorilla most Kindlowban vár majd, — mondta Gunner.

— Valószínűleg mi is odamegyünk, ha itt nem akadunk nyomra.

Körül néhány fán már ott függött a körösvény, némelyiken a *Lord* üzenete is. Bob gyors munkát végzett.

— Csak Kindlow felé menekülhettek, — mondta a púpos, — mert más felé nincs út, kivéve Connictedet, ahová nem merészkedhet vissza a gazember.

— És a vasút? — mutatott Gunner a távoli töltés sáv felé.

— Ugyan! Kelet felé minden vasuti kocsit át kutatnak. A gyilkost nem hagyják elmenekülni. A kormányzó hűgát és barátait ölte meg . . .

— Austin tette, — dörmögte Gunner.

— De ezt ők nem tudják.

Tanácsstalanul álltak néhány másodpercig. Valóban ostoba kísérlet lenne, ilyen bünténnyel körözve, Kelet felé induló vonatra ülni, vagy visszatérni Connictedbe.

— Csak Kindlow felé vehette az útját és a Kék hegységen át Keletre akar jutni. Én így tennék a helyében.

— Igen . . . De azt hiszem ez a fickó okosabb nálatok . . . Mindegy, nincs más hátra, mint Kindlow.

Nagyon távolról, mintha kiáltást hallottak volna.

— Odanézzetek! — mondta a púpos és kinyújtott karral mutatott valamerre.

Odanézték . . . A domb lejtőjén túl egy távirópoznáról integetett valaki.

— Austin lenne?

A *Lord* fagyos tekintete néhány másodpercig mozdulatlanul meredt a póznára. Azután azt mondta:

— Bob akar valamit. Gyerünk . . .

Mire odaértek a vastagfejű suhanc, már elébük igyekezett, lomha, nehézkes járással, száron vezetve egy lovat.

— Mi van ott Bob? — kérdezte Gunner . . .

— Elbágták a drótot . . . Valabi elbágta . . . Gyomok bezetnek . . . Nedbes földön . . . Arra . . .

A töltés felé mutatott.

— Mégis vasútra merészkedtek volna? — csodálkozott a púpos.

— De miért vágták el a drótot, — töprengett a *Lord*. — Hiszen Kinglowból is sürgönyözhet valaki, ha a körözüvényt Keletre . . . Hm . . . Hát ez mi . . .

Követte a lábnyomot és odaért a másik póznához.

— Érdekes . . . Levágta a drótot, de azért mert kellett valamire . . . Elcsípte a másik végén is és... magával vitte . . . Minek?

Gunner a homlokára csapott:

— A Vad Tülök . . . Arrafelé egy hóbortos csavargó lakik, aki mindenféle drótot lop. Vagy ő volt . . .

— Vagy elrejtőztek nála és ajándékot vittek neki . . . Gyerünk a Vad Tülökhöz.

Most már úgy nyargaltak, mint vérebek, ha az

üzött vad szagát feléjük hozza a szél. Rövidesen ott álltak a dőlt teherkocsinál.

A *Lord* rohant elől, revolverrel a kezében. A többiek utána.

— Kirepültek a madárkák, — mondta a pupos.
— Ide jöttek a kovácstól, az bizonyos . . .

— És innen . . . ?

Az ázott földben néhány nyom vezetett a töltéshez. A *Lord* követte a csizmák lenyomatát.

Sokáig vizsgálódott, térden csúszva a kövek között. Valamit megsimított a kezével.

— Olaj — kiabálta le. — Itt valamit megolajoztak.

— Hajtány! Kindlowba utaztak lopott hajtánnyon . . . Istenemre nem rossz ötlet.

A *Lord* a sinekre meredt és lassan felvonta a vállát.

— De az olajnyomok Connicted felé húzódnak.

Ezt senki sem értette. Odacsődültek a töltésre, nézték a sineket, lassan követték az itt-ott látszó olajfoltokat és miután jó darabon újra, meg újra feltűnt egy csepp olaj, kétségtelen volt, hogy Connicted felé menekültek, a hajtánnyal.

— Bob! Nyargalj Kindlowba, — mondta a *Lord*. — Értesítsd a Gorillát, hogy Connictedben vagyunk, a Szarvaszetónél, várjuk, vagy üzenetet kap.

A fiú elvágatott. A *Lord* az emberekkel tovább nyargalt a vasút mentén és félóra mulva megtalálták a sáros, lágy talajban azt a feltűrt részt,

132
ahol közvetlenül Connicted előtt, lefutottak a menekülők, a töltésről.

— A fickó, sok munkát ad, az biztos. — Törülgette Gunner a homlokát. — Eszeveszett gondolat, visszatérni Connictedbe.

— De okos! Ott azután biztos lehetett, hogy senki sem keresi.

— És tévedett, — mondta a *Lord*, tompán, mintha rög hullott volna egy koporsóra . . .

XXVI.

— Pomacot megkerüljük és a Kis-Medve hágón át Délnek megyünk, — mondta Bill a két barátjának, miközben nyeregbe ült. Éva is lóraszállt.

— Csak gyorsan. És . . . ha emberek jönnek, hát egyiktek legalább bújjon el, — mondta a Vad Tülok, — mert így pontosan úgy néztek ki, ahogy a köröző levélben leírtak benneteket.

— A lovak árát Mexikóból elküldöm, — mondta a nő.

— Nem baj, — dünyögte Bulldog, — de nem sürgős. Húsz táblát adtam érte, az ácsnak, aki teőket is fed és erre kell neki . . .

— Ennyi táblától megváltál?

— Ugyis minek, — felelte.

— Hogyan? — kérdezte a leány, de Bill gyorsan közbevágott:

— Abbahagyja a gyűjtést öreg napjaira . . . Isten áldjon vén rabló . . . Gyerünk *Edith* . . .

— Ha nem találkozánk . . .

— Felesleges most hálálkodni, — mondta Vad Tülok. — Siessenek.

— Gyerünk!

Gyors vágóban igyekeztek a réteken keresztül. A nap már félig lebukott és távolról idelátszott a szomszéd község vörösfényben úszó, kis házcsoportja.

— Most hová . . . ?

— Mexikóba!

— Gondolja, hogy ott biztonságban lehetünk... „Tőle?”

— Ott hajóra száll és elutazik New-Yorkba, ahol elsőrangúan lehet szórakozni. Keresse fel a Metropol-Bart a 77. uccában és hivatkozzon rám...

— Maga nem jön?

— Nem. Minek?

Hallgattak. A dombok lassan elfedték Connicted poros, unalmas panorámáját. Nem érezték a veszélyt. Errefelé nem jár senki. Sem út, sem ösvény; üres szavanna nyúlik a beláthatatlan távolba. Az üldözők még nem lehetnek a nyomukban. Connicted délnyugati vidékén sokszor hetekig nem jár más, csak a coyotte és a mocsárban rejtődő szürke farkas, ha elbitangol a hegyekből.

— Maga . . . Mit fog csinálni, — kérdezte rövid gondolkodás után Edith, — ha biztonságban leszünk.

— Még nem tudom. Lehet, hogy tájképeket festek, vagy beállok segédnek egy vegyeskereskedőhöz . . .

— Miért üt el minden határozott feleletet tréfával? Én azt hittem, hogy jóbarátok vagyunk.

— Igen . . . Ugy látszik, néha egyben s másban rendelkezésre álltunk egymásnak . . .

— És ha . . . megismétlődne az a helyzet, megtenné még egyszer, hogy szembeszálljon miattam „Vele” és végül az egész világgal?

Megrántotta a kantárt és szembefordult a férfivel. Vad, torzonborz koronájú fák között vezetett az útjuk, dús, puha, nedves talajban, ahol a ló hátsáig ért a fű, a gyom, a sok züllött, össze-vissza termő, giz-gaz. Bill mosolyogva nézett rá. Egy pillanatra eltévedt a tekintete Edith arcáról, a távoli csillagok felé és olyan volt, mint valami holdkoros, furcsa szerelmese a menyboltnak.

— Miért nem felel? Megtenné még egyszer értem mindezt, most miután tudja, hogy mi az, amit magára zúdított?! . . .

— Nyugodjék meg, kedves Edith. Texas Bill nem mérlegelte még soha a következményeket, mert az a véleménye, hogy csak csúf öreg emberek tesznek ilyesmit. Azonfelül, ha mint agg tőkepezés akarnék kimulni, akkor nem mászkálnék állandóan ezen a vidéken, ahol annyi ember halt már meg ifjan és oly ritkán tüdőgyulladásban. Harmadszor, ha valami gazember körmei között vergődik egy olyan finom, kedves teremtés mint maga, akkor közbe kell lépnem, esetleg csúnyán megjárhatom, de nem fordulhat elő, hogy a tükörbe nézve megvevéssel pillantsak arra az úrra, aki szemközt áll . . . Most pedig, jó lesz sietni . . .

Ezt azért mondta, mert a nő válla felett piros fény villant az égre, a dombok felől, amelyek Connecticutet elfedték . . .

Tűz fénye volt!

XXVIII.

. . . Edith eleinte örült, hogy a fiú, akiről azt hihetné első látásra az ember, hogy hajlamos minden szemtelenségre, olyan személytelenül, pajtáskodó, olykor atyáskodó módon bánik vele. Nem érezte Bill közelében, hogy nő, nem félt egy pillanatig sem, ha éjszaka az erdőben, vagy a vasajtóval elzárt tehervonat mélyén kettesben volt, ezzel a férfivel, akiről mindössze annyit tudott, hogy csavargó.

Bill változatlanul megmaradt jópajtásnak, kamaszosan csúfondárosnak és amíg egyrészt eszeveszetten rohant a veszélybe, örült vállalkozásokba, másrészt testvéri gyengédséggel vigyázott Edithre. Ez eleinte nagy aggodalomtól szabadította meg a nőt és jól esett neki.

De most már kissé idegesítette. Végtére mégis csak nő. Nagyon szép nő. És hiúsága is van. Kezdte bosszantani, hogy Bill egy pillantással, egy szóval sem jelzi, hogy olykor tudomást vesz erről. Attól, ahogy Bill bánt vele, a nagyanyja vagy az unokahúga is lehetett volna a fiúnak. Csakugyan ennyire közömbös számára az, hogy a nő, akit megmentett, akiért szinte percenként kockáztatja az életét, szép és fiatal? . . .

A gondolatsor végén dühösen megrántotta a kantárt, hogy a ló felkapta a fejét és idegesen lépegetett hátrafelé.

— Mi az? — kérdezte Bill.

— Semmi.

— Érdekes, — kezdte mesélni a fiú vidáman.
— Arizonában csodálatos tájak fordulnak elő. Sokszor egy nagy város közelében, olyan vad vidék terül el, mintha mérföldekre nem akadna emberlakta hely. Egyszerűen elkerülik a telepések, mert a föld kissé nedves, vagy köves, szóval némi munkát kívánna és ezek az emberek megszokták, hogy áldott, kész termőföld várja őket errefelé. Nem érdekes?

— De igen.

„Hm . . . Mitől lóg ónagysága orra?“, gondolta Bill. „Valami van a bögyiben az biztos.“ Talán nem volt elég udvarias hozzá? Vigyázni kell erre az elkényeztetett lányra, mert még megsértődik és amúgy is elég bajuk van.

Felértek az egyik domb tetejére.

— Ott ég valami! — kiáltotta Edith, hátrafordulva. Messze, Connictednél egy ház lángokban állt.

— Igen . . . Csakugyan tűz van. Ugy látszik, égvehagyta valaki a lámpát . . . Vagy mi . . .

A nő összehúzott szemöldökkel nézett a távolba, hogy a tűzvész világánál meglásson valamit . . .

— Na jójjön, siessünk . . . — mondta Bill és megrántotta Edith lovát is.

— Nem tudja, hogy hol a tűz?

— Talán a vendéglőben. Nem látni azt ilyen messziről.

Pedig nem mondott igazat. Jól látta, hogy Buldog háza ég . . .

XXIX.

Hajnalban feltűnt távolból Pomac. Nagy ívben tértek el Nyugatnak. Edith fáradtnak látszott.

— Hol pihenünk? — kérdezte.

— Egy órát megkockáztathatunk. Itt a közelben lakik egy barátom. Diplomás ember. Jüh főorvos. Állami engedéllyel gyógyítja a beteg állatokat és egy időben tanársegéd voltam nála.

— Gondolja, hogy már a nyomunkban vannak?

— Igazán nem hiszem. De jó, ha mennél hamarabb biztonságba kerülünk . . .

A Jüh főorvos egy kis házban lakott. Valamilyen rejtélyes építészeti okból kifolyólag, az épület gögös megvetéssel, hátatfordított az útnak. A főorvos, ingnélkül, egy rongyos bőrnadrágban jelent meg, mezítláb. Igen toprongyos pásztor volt. A konyhában már égett a lámpa és egy ősz asszony kávéét darált. A földön egy tizennyolc év körüli suhanc kalapált valamit.

— Jó reggelt, — köszönt Bill.

A főorvos arca elárulta, hogy a *Lord* körözüvénye már ide is érkezett.

— Idehallgass Brady. Arról van szó, hogy egy ital vizet, egy falat kenyeret és félóra pihenést adj. De ha akarod tovább mehetek.

A juhdoktor becsukta az ajtót, hogy ne hallják a konyhában, amit a ház előtt beszélnek, azután odajött a lóhoz közel. Edithre rá sem nézett.

— Te segítettél nekem átszökni a Coloradó fensíkon, amikor azért a vacak lóért utánam jött, minden csirkefogó Nevadából. Hát most kiegyenlíttem a számlát. De azután nem akarok többé tudni rólad. Nőrablókkal nem érintkezem . . .

— Ostoba vagy, a nőt a *Lord* akarta elrabolni és . . .

— Nem érdekel. Ez a *Lord* ügye, meg a tiéd. Most csak azt mondom, hogy menj a ház másik oldalára, addig én belülről kinyitom a hátsó ajtót. Lehetőleg maradjatok csendben. Majd hozok enni-valót is. A segédem miatt kell ez az óvatosság. Nem szeret, mert nagyon megvertem egy nyíró olló miatt és biztosan elveszejtene, ha tehetné. Eredjetek.

Miközben a hátsó bejárat felé léptettek, Bill nevetve mondta.

— Furcsa fickó ez a Brady. Azért mégis szeretem.

— Ezek . . . mind azt hiszik, hogy maga azért szöktetett meg, mert szeretjük egymást, — jegyezte meg a nő.

Bill vigyorgott.

— Igen . . . Ilyen marhaság. Hopla . . . minek sarkantyúzza a lovat, hiszen nem akarunk vágtatni . . . Sőt. Itt most leszállunk. Nyujtsa a kezét, királynő . . .

— Köszönöm, majd egyedül . . . És nem kell örökké, ostobán viccelődni . . .

„Csak tudnám mi futott a májára?” töprengett Bill. „Mert hogy valamiért dühös rám az bizonyos . . .”

A sötét szobában már Brady várt rájuk enni-valóval.

— Amíg esztek, majd ellátom a lovakat . . . —
suttogta. — Egy órán belül menjtek, mielőtt még a nap felkel . . .

— Jól van Brady.

A sötétben ettek, ahogy éppen lehetett. De fél órát sem üldögéltek, amikor Brady ismét előkerült. Kinyitotta az ajtót, hogy beáramlott a világosság és hangosan mondta:

— Jó lesz, ha odébb álltok. A segédem ellovagolt. Nem tudom hová. Lehet, hogy csak az oltóba ment, kenőcsöt kölcsön kérni, de az is lehet, hogy meglátott veletek a lovak körül és máris a nyakunkra hozza a „*Lordot*”.

— Idehallgass Brady, ha valaha is elfelejtem neked . . .

— Az engem nem érdekel, — mondta, legyintve, azután kiment és becsukta az ajtót.

— Siessünk . . .

Egy perc múlva nyeregbe ültek és Bill olyan iramot diktált, hogy Edith alig bírta követni.

XXX.

Egy juhásznál megfelelő, régi kapcsolat biztosította Billt, hogy veszély nélkül megállhat néhány órára. Ez az ember kövér volt és féllábát egy far-

kassal való küzdelem után levágták. Volt egy nagy fia is, aki titkos erdei utakon vezette őket, amíg elhagyták Pomac város környékét. Itt is akadt még Bill „barátai között egy megbízható; a Cashel az úttellenőr, aki egy kis kalyibában lakott és szerény fizetésért az új műútról tett jelentést az arrajáró mérnököknek.

— Disznó ember vagy Bill . . . — Ezzel fogadta Cashel, — nem akarok barátkozni veled, de még egyszer egyél, igyál nálam és menj Isten hírével... Nem is sejtem, hogy fogtok életben maradni, hiszen senki sincs, aki ne látná igazságosnak, ha akár a *Lord* pusztít el, akár a törvény köttet fel a gazságodért . . . Pedig téged kedveltek mindenfelé, a *Lordot* meg gyűlölték. De most igaza van . . .

— Ne fecsegj annyit vén tuskó. — Majd máskor beszélünk erről, ha erre járok. Ami a bűnemet illeti, azt már többen szerették volna kitömve látni, de eddig még megóvtam és ezután sem kell féltetni. Mond meg, hogy jutok hamar a Kis-Medve szoroshoz, hogy a hegyekbe érjek, mielőtt odafenn lehullik a hó . . .

— Hm . . . Mexikóba készülsz?

— Oda hát . . .

— Gondolom, két hét alatt ott lehetsz, még lassan is a Kis-Medvénél, ha a Chenney indiánok földjén mész át, ahol a Rio-Cocos három ágra szakad. De ott csak indiánok ismerik azt az utat, amelyen nem fulladsz bele a mocsárba.

— És hogy érem el a dülőkön keresztül az indiánok földjét?

— Leghelyesebb, ha átmész a Holdkőnél, ez igen kis hegység, éppen a Rocky-Mountains kezdetén . . .

— Köszönöm . . .

Amikor ellovagoltak, Cashel kiverte a pipáját, hátat fordított és elbandukolt az erdők felé, útat ellenőrizni. Hátra sem fordult. Nem ember az, aki más asszonyát elrabolja. Még akkor sem, ha Texas-Bill, a fenegyerek az illető . . .

Közben Bill és Edith ellovagoltak a Rocky-Mountains távoli hegylánca felé . . .

— Mit mondott ez a barátja?

— Igen hasznos tanácsokat kaptunk tőle. Most csak eljussunk a Holdkőig, símán.

— Miért? . . . Talán veszélyes az út.

— Utba esik Denver-Hill, egy undok város. Csupa vadásznépség lakik benne. Beképzelt, undok emberek.

— Mennyi ideig tart oda az út?

— Két nap.

— De nincs élelmünk . . . Vagy akad még barátja útközben . . .

— Sajnos megbízható egy sem. De majd segítünk magunkon . . . Van arra egy kedves ismerősöm . . . Egy vén barlang, fenn a hegy oldalában. Nagyszerű ötlet! — kiáltotta hirtelen, lelkesen.

— Micsoda?

— Maga a barlangban marad és én meglátogatom éjjel Denver-Hillben egy volt osztálytársamat. Az ad ennivalót, mert én voltam a házitanítója és a papám egyszer pénzt adott kölcsön a nényének. . .

Megint csillogott a szeme. A leány már ismerte ezt a ragyogást, amikor a fiú összevissza fecseg és már egy újabb örült vállalkozás előérzete izgatja.

Ilyenkor, egyik pillanatról a másikra feltámadt benne a „fenegyerek”, aki habozás nélkül városok nyugalmát borítja fel és bolondul vágat, verekszik, megfontolás nélkül, vidáman, szinte élvezettel . . .

— Kérem . . . nem akarom, hogy olyasmit tegyen . . .

— Csitt! Én intézkedem. Kimászunk a csávából, ne féljen . . .

Kiérték a fák közül. Messziről újabb tűzvész lobbant fel az estében.

— Nézze . . . Ott mi ég? . . .

— Egy vén mormon lakik arrafelé, aki ősszel visszamegy Salt-Lake-Citybe és a nyári nádkunyhóját felgyújtja, hogy ne adjon menedéket hitetlenek... Siessünk . . .

Vágtattak.

Texas Bill ajkán ezen a napon nem jelent meg a csúfondáros mosoly. Jól látta, hogy körülbelül a juh-
főorvos háza lehet ott, ahol a lángok lobognak.

Jön!

Éjfélkor felkapaszkodtak egy újabb emelkedésre. Amikor a dombról visszaneztek, távol, mögöttük, ismét fellobbant egy lángfény az éjszakában vészes lobogással.

Cashel útvizsgáló kunyhója égett, ott . . .

„Jön, jön, jön” ezt mormolta magában Texas-Bill, miközben a távoli tüzet nézte és hűvös szoron-

gás feküdt a mellkasán. Mint a bosszúállás démona, tűz és halál jelzi az útját . . . úgy jön a *Lord*.

XXXI.

A tűzvészek, áldozatok hire villámgyorsan bejárta a környéket. Jaj annak, aki Texas-Billnek, egy ital vizet, vagy egy falat kenyeret ad, jaj annak, aki szóba áll vele, mert nyomában jár, a dühödt halál: a *Lord*!

Reggeltől estig vágattak a legerőltetőbb iramban és messze elkerültek minden farmot, kunyhót, pásztort. Nem beszéltek róla, de Edith is érezte, hogy sarkukban a halál és nem várhatnak senkitől részvétet, vagy segítséget. Az emberek errefelé helyesnek és igazságosnak tartják, ha Texas-Billt megöli a *Lord* és visszaveszi az asszonyát.

Étlen, szomjan folytatták az erőltetett vágatást. A nő olykor megingott a nyeregben és Bill vadul káromkodott magában.

— Szálljon le — mondta egyszerre.

Nem messze tőlük, szinte krétaszínű sápadtsággal izzott a hegy. Ezért nevezték Holdkőnek.

— Még bírom . . . siessünk . . .

— Szálljon le, ha mondom. Szót kell fogadnia.

— Nem . . .

Átkarolta a nőt és leállította a nyeregből a földre.

— Mit akar? . . . Ne parancsolgasson nekem! Jön . . . „Ó” jön . . . érzem. A nyomunkban van.

— Annál fontosabb, hogy megőrizze hidegvérét. Vezesse a lovát oda a fűzek közé és várjon. Rövidesen itt leszek. Dolgom van.

Átkötötte a ló száját, hogy ne horkanjon. A nő elvezette az állatot és Bill egy pokróccal követte. A takarót cikk-cakkban rángatta a földön, hogy eltörölje a ló nyomát. Azután nyeregbe ült és elnyargalt. A lónyomok, most a város felé vezetnek majd, ha valaki követi őket.

De Bill nem ment be Denver-Hillbe. Sziklás helyen, ahol nem hagyott nyomot a patkó, nagy félkörben, egy távoli fénypont felé lovagolt. Valami farm lehet ott . . .

Edith a dúslombú fák között, a sűrűben ült és várt. Szédült a szomszúságtól és az éhségtől. Kimerítette a hajszolt lovaglás.

Hová vágtatnak és meddig? Nem kétséges, hogy a végzet lecsap rájuk egy napon. Mennyi elszántsággal küzd ez a fiú, milyen bátran, természetesen vállalja egy úzött, veszett farkas kitaszítottságát, elszánt vérebeikkel a sarkában . . .

És miért? Hiszen nem szereti.

Jóságból, becsületből. Vagy talán csak azért, mert ő Texas-Bill a „fenegyerek”, aki ujat húz mindenkivel, szemébe nevet a halálnak és lepipálja egész Arizonát . . . ? Ezért?

Talán nem egészen. Hiszen olyan gyengéd, finom és udvarias . . . Túl udvarias . . .

Maga sem tudta, hogy miért fáj a szíve. Egy ember udvariasságát sokalja . . . aki egyszerűen csavargó . . .

Egy csavargó!

Nem. Nem közönséges csavargó. Sokféle szava van. Olvasott, vagy tanult ember. Körmondatokban beszél. A mozdulatai, a modora jó nevelésre vallanak.

Vágtató lovak tompa pata dübörgése közeledett . . .

Először egy magányos lovas nyargalt arra: bekötött fejfel. Austin.

Ijedten húzódott még beljebb a lombok közé. A ló nyugtalanul kapálta a földet. Megveregette az állat nyakát és átölelte, hogy elcsendesedjen.

A lovasok most értek az elágazáshoz. Nem nézett ki a lombok közül, de hallotta a hangokat.

— Látsz a sötétben nyomot?

— Rosszul . . . Itt néhány pata tovább megy Denver-Hill felé.

— Gyerünk! —

— Megállj! — kiáltotta egy rekedtes hideg hang.

Edith szíve, egy másodpercre megszűnt dobogni . . .

Ez az „Ó” hangja!

— Én a púpos Hennyvel Denver Hillbe lovagolok. Bob is velem jön. Ha megtalálom őket, Bob értesít benneteket. Ti tovább mentek a Holdkő-útván, keresztül a Rio-Cocos deltájáig. Arra vezet a legrövidebb út Mexikóba.

Hallotta elnyargalni a lovasokat. Nehéz szívvel ült a lombok között. Most már *előttük* jár a halál...

XXXII.

Austin, a magányos lovas, sebesen vágatott . . . Nem mert a főnökével találkozni. Előbb-utóbb türelmét veszíti a *Lord*, és akkor azzal a varázslatos mozdulattal, hogy az ember csak a tűz villanását látja, elintézi őt. A bitang! Miért gyűlöli? Mert a saját szakállára dolgozott? Nevetséges! Végre is, ha már rabló az ember . . .

Beért a néma városba. Elhagyatott szűk uccák, földszintes és egyemeletes házak, amelyekben mindenki alszik még . . . A hegyek felől néhány vadász üget a csapszék felé. Jó zsákmány volt. Az egylovas kocsin, fekete halom púposodik. Bizonyára felkeltek a kocsmárost, hogy áldomást igyanak.

Az egyik lovas nem tart velük, vagy lehet, hogy még dolga van valahol. Különválík a többi-től és éppen szemközt nyargal a rablóval.

— Halló! Austin! — kiáltja, amikor megpillantja.

— Teddy! . . . Ej ha!

— Mit keresel erre? Nem jó hely Denver-Hill a magadfajtának . . .

— Miért? Talán tudsz valamit rólam?

Teddy vállat vont.

— Nem vagyok én bíró. Nekem mindegy, hogy van-e bizonyíték. Kérdés, hogy a „*Lord*” bandájában vagy-e? Ha igen, akkor rossz helyre jöttél. Ez nem a köszvényes farmerek és békés vaskereskedők városa.

— Tudom, bolond nélkül is, hogy Denver-Hill-ben vadászok laknak és rabló ritkán jár erre . . .

— Nohát. Csak azért mondom. Cimborám voltál Ottavában, amikor Bount farmján dolgoztunk. Ha igaz, amit beszélnek, hogy most rabló vagy, hát tudd meg, hogy errefelé elbántak Tom Fisherrel is, meg az egész bandájával . . .

— Gyere egy mellék uccába, — mondta Austin, mert a város kövein csattogtak már a közeledő paták. — Mondanék valamit.

Letértek a dülóútra. Zsákucca volt és a kovácsműhely előtt kiszélesedett, hogy helyet adjon négy-öt szabad lóállásnak, ahol nagy forgalom idején a patkolást várták sorjában az állatok.

— Mit akarsz mondani?

— Mond, gazdag vagy te?

— Vadász vagyok. Az egy sem gazdag . . .

— Hm . . . Ötezer dollár jutna rád Teddy.

— Én nem csinállok „olyasmit . . .”

Távol elhalt a patacsattogás. Leszálltak a lóról? Vajjon, hol kezdik a kutatást, gondolta Austin.

— Nincs szó „olyasmiról” — mondta. — Nem hallottál a *Lord* esetéről?

— De igen. Valami pizok fráter megszöktette a feleségét. Gyilkolt is előbb. A *Lordot* szívesen lát-nám lógni, de ha egy töltésre valót beelő abba az alakba, hát igaza lesz.

— De, ha én lövöm le, vagy te akkor tízezer dollárt kapunk. A *Lord* ennyi jutalmat tűzött ki. és „Ő” mindég betartja a szavát. Azonfelül büntet-

lenül megtehetjük, mert törvényen kívül áll az az ember, egy gyilkosság miatt . . . Ketten többre megyünk, mert ravasz az a fickó. Ha te lövöd le, ha én, felezünk . . . Na?

— És hol van az az ember.

— Itt. Ebben a városban, követtük a nyomát. Én érkeztem előbb, utánam jön a *Lord*, Görény Bobbal . . . egy undok, ostoba kölyökkel . . .

Teddynek még kerekébre nyílt a szeme.

— A *Lord* . . . itt van? . . . Denver-Hillben?

— Igen. A banda Mexikó felé ment. Senki sem ismeri errefelé a *Lordot*, nyugodtan idejöhett.

— De Te . . . ismered?

— Micsoda hülyeséget kérdezel?

— Idehallgass Austin — mondta a vadász, hirtelen, izgatottan. — Az a fickó talán csak átnyargalt a városon, de a *Lord*, akit ismersz, itt van . . .

— Nem értem . . .

— Te tízezer dollárt akarsz felezni velem. Van egy menekülő, akit nehéz hirtelen elfogni és egy üldöző . . . aki, ugyanannyit ér. És kéznél is van . . .

— Ugyanannyit? . . .

— A *Lord* feje szintén megér tízezer dollárt. . . Austin sarkantyúi, ijedtében megrezdültek a ló hasa körül, hogy az állat, lassan hátrálni kezdett.

— Hogy a *Lordot* . . . ?

— Nézd . . . Én nem kívánom a nőrablónak, hogy szárazon vigye el a gazságát . . . De ötezer dollár, nagy pénz . . . Azután a *Lord* mégiscsak ve-

szett egy bandita. Te megmutatod nekem és a többi bízd rám . . .

Gondolkozott. A *Lord* úgyis gyűlöli . . . Nem fogadja vissza. Sőt. Egy napon végez is talán vele...

— Szemtől-szembe nincs, aki bírjon vele, — magyarázta Teddynek, — de ha megmutatom és te észrevétlenül mögéje kerülsz . . .

— Hallgas Patkány! Denver-Hillben még nem lőttek le orvul senkit. Banditát sem . . .

— De szembe, nincs ember . . .

— Nem is akarok harcolni vele. Elfogjuk! Ha azután nem adja meg magát, akkor harminc golyót kap.

— Nem jó . . . Megszökik . . .

— Innen? Colter sherifftől, még nem szökött el fogoly.

Egy hang hallatszott valahonnan:

— Austin itt ban ő, dudhat bár balabit . . . begkeresem . . .

— Ez a fiú, — súgta Teddynek, — aki vele jött . . .

— Helyes, — felelte Teddy Ewans, — gyerünk Colterhez.

XXXIII.

Két órája ült Edith egyhelyben és várt. Végre, a sűrű felől jött Texas-Bill. Kissé sáros és tépett volt, de vidáman nevetett és cigarettázott.

— Jóestét kisasszony, ezt nevezem véletlennek . . . Hol jár erre?

Edith megkönnyebbülten sóhajtott.

— Azt hitte, hogy a jó öreg Bill papa elveszett? . . . Szó sincs róla? Tessék itt van enni való és a folyóból megtöltöttem a kulacsokat . . . Nincs semmi baj . . .

Leült a leány mellé, kenyeret és füstölt húst rakott ki.

— Parancsoljon, a vacsora készen áll, nem valami változatos, de jó és tápláló.

— Honnan hozta?

— Itt a pusztánál lakik egy volt tisztársa az apámnak, attól kértem. Kedélyes öreg úr, borral is kínált és gramofonoztunk, azért késtem . . .

— Istenem . . . hogy valaki soha egy komoly szót ne beszéljen . . . A városban volt?

— Nem. Az kissé messze van még. Holnap talán oda is elnézek. A denver-hilli vegyeskereskedő, fogadott fia egy nagybátyámnak és régen levelezünk . . .

Edith mohón evett. Alaposan kipótolták, amit napközben mulasztottak. Közben Edith elmondta a rablók érkezését és elvágtatását. Amikor befejezték a vacsorát, Bill elővett egy csomagot a nyeregtáskából.

— Ebben pólya van. Be kell kötni a karomat... Apám volt tisztársának van egy csacsi kis pincsije és megkapott . . .

— Mutassa! . . . Maga . . . maga szörnyü fráter . . . — kiáltotta Edith ijedten.

Bill balkarján egy roppant fogazat, mély mar-

cangolt nyoma látszott. Ugyanis a „kis csacsi pincsi” egy kétméteres félvad farkaskutya volt.

Volt. Mert pillanatnyilag hosszú nyelvvel, megfojtva hevert a farm udvarán, ahogy Bill a sarokba dobta. De holta előtt a kutya alaposan ellátta az éjszakai vendég karját . . .

— Istenem . . . és csak most mutatja . . . Hát-ha veszett volt . . .

— Igaza van. Veszett voltam. Ugy kaptam el a torkát, hogy nyomban vége lett. Szegény. Dehát minek avatkozik bele, az emberek dolgába?

Mialatt a leány ügyes kézzel bekötözte, számot vetettek a helyzettel.

— Szóval a *Lord* a városban keres és a bandát a Chenneyek földjére küldte . . . Kitalálta Cashel tervét . . . Hm . . . Ezek szerint mégis csak a Kis-Medve-hágóhoz megyünk a Holdkőről. Talán nem esik le addig a hegyekben a hó és ha igen hát . . . Meg kell kísérelni, hogy átjussunk. A *Lord* ha megbizonyosodott arról, hogy nem vagyunk Denver-Hillben, követi a csapatot és akkor én beszélek a városban a vegyeskereskedővel, akiről már említettem, hogy anyai ágon az unokahúgom vőlegénye...

— Felismerik!

— Majd kitalálok valamit . . . Nincs baj . . . Látja, hogy ma is találtam egy jóbarátot . . .

— Betört . . . valahová! — mondta keserűen Edith.

— Szamárság. Ha bezörgetek erre a farmra háromszor ennyi ételmet kapok. De most törvényenkívül állok, bárki lepuffanthat . . . Köszönöm . . .

csak kösse át jó szorosán . . . szóval az a helyzet, hogy elhoztam valamit abból, amit úgylis ideadtak volna . . . Csak éppen hogy nem hagytam lelőni magamat és ez végre is nem tiszteletlenség a háziakkal szemben . . .

— Mindez miattam . . .

— Ugyan kérem! Igazán csak hálás lehetek az elsőrangú kalandért . . . Miért bántja szegény lovagját . . . Istenem . . . csak nem sértettem meg . . . akaratomon kívül?

— Nem . . . semmi . . .

— Reggelre elérhetjük a Holdkövet, ott van az a barlang, ahol biztonságban leszünk. Akar előbb pihenni, vagy induljunk?

— Indulhatunk . . .

„Valamiért dühös rám”, gondolta Bill. „Csak tudnám, hogy miért? . . .”

A leány legszívesebben sírt volna dühében.

— Mondja . . . — kérdezte hirtelen, — mit csinál maga olyankor, ha nem csavarog?

— Pihenek kevéskét egy kilométer kövön . . . Esetleg alszom valahol, ha nem veszik észre . . .

— Nem így értettem . . . ! Csak van valahol egy hely, ahol várják? . . .

— Kansas Cityben nagyon várnak. De oda nem megyek.

— Ki . . . várja . . .

— Egy rendőrkapitány. Megvertem tavaly a polgármester öccsét. Azóta ez az ember nagyot hall és folyton mosolyog, mert büszke a sok arany fogára.

Louis L'Amour

— Hagyja, ezt az ostoba viccelődést. Csak van valahol, valaki . . . egy nő?

— Tessék?

Edith nyugodtan és gyorsan mondta:

— Valaki, akit szeret, — mondjuk a menyasszonya?

— Menyasszony . . . — gondolkozott. — Nem. Igazán nem volt . . . Legalább is nem emlékszem...

— Ne vegye rossznéven, hogy a magánügyei felől kérdezem . . .

— De kérem! Ilyen jóbarátok között . . .

— Ne nevezzen a barátjának! — kiáltotta indulatosan. — Talán hasonlítok a Vad Tülokre, vagy úgy nézek ki, mint Buldog apó?

— Nem . . . Ezt igazán nem állítanám nyugodt lelkiismerettel . . .

„Mi a csoda ment ennyire a májára? Mert, hogy dühös valamiért az biztos. De miért?” töprengett Bill.

Megakadt a beszélgetés. Mezőkön, gödrös agyagföldeken át lovagoltak az egyre határozottabb körvonalakkal kibontakozó Holdkő felé.

Azután látták, amint a fehérszínű, kopár mészkőhegy fényoszlop szerűen, izzó holdfényes lejtőjén, apró lovasok kapaszkodnak fel és sebes vágatással eltűnnek a hegyoldal egy bevágásában.

— Ott vannak! . . . — Mutatta a leánynak. — Ezek a banditák, akik a Rio-Cocoshoz igyekeznek.

— De a *Lord* . . .

— Ő reggel követi a csapatot, mi meg Nyu-

gat felé levágunk a Holdkő másik lejtőjén, a hegyek felé . . .

Két óraker lenyugodott a hold és az üldözöttek elérték a fehér hegyet.

XXXIV.

A csúcsról vékonysugarú forrás zuhant a hegy aljáig. Mellette, egy szegényes koronájú fa és néhány félig kiszáradt bokor mögött volt a barlang. Kis nyílása volt, de beljebb meglepően tágult, boltozatossá emelkedett és ami a legfontosabb volt: az oldalán, egy barna, régi beomlás, kis hasadékán keresztül átjárta a levegő, tehát tüzet is lehetett gyújtani benne.

— Régi tanyám. Egyszer a Forrest-i aranyásók valami csekélységért meg akartak lincselni és egy teljes hónapig itt laktam. Nézze . . . még itt a lámpám . . . Ez a fekhely, ez a tűzhely és ott a garderoob szekrény . . .

A „garderoob szekrény” egy két ágú hosszú lécs volt. A fekhely száraz levél és pokróc, a lámpa egy jókora csésze, tele fagyúval, a közepében rongydarab, kanócnak. A tűzhely két hatalmas sziklából állt, amelyek a lángokat a nyílás felé irányították. Néhány lapos kő kitűnő ülőhelynek bizonyult, különösen pokróccal betakarva. A lovakat, a barlang mellett egy kiszögélő szikla alatt megkötötte. Itt némi szegényes legelnivaló is akadt.

Edith egy kőkoloncra ült a szakadék felett. Az

ember azt hihette volna, hogy eldől a fáradságtól. De úgy látszik, természetétől fogva erős nő volt, és aránylag hamar hozzáedződött ehhez a kemény élet-hez. Vagy más idegesség vibrált benne és ellensúlyozta a kimerültséget?

Bill távolabb megállt. Zavartan helyezte egyik lábáról a másikra a testsúlyát.

„Miért orrol rám? . . .” gondolta keserűen.

— Nem mer mellém ülni? Vagy nem akar? — kérdezte Edith, hirtelen, élesen. Még be sem fejezte a mondatot és Bill már ott volt mellette. Egy ideig csendben ültek.

— Mit gondol? Elérjük Mexikót?

— Egész biztos! Higyje el. Két hét múlva biztonságban lesz.

— És maga?

— Én?

— Igen. Mit fog maga csinálni. Visszajön talán ide?

— Miért ne?... Nézze... nézze, milyen gyönyörű!

A völgyre mutatott, ahol a fehéres homályban, a nedves föld párája terjengett félmagasan.

Az augusztusi dér sápadt csipkái fehérlettek mindenfelé. A vad, elhagyatott vidék komor békéje fenséges hangulattal feküdt a mélyben. Csak egy lappangva ügető róka zavarta meg a félelmetes mozdulatlanságot.

Edith megfogta a kezét és szomorúan nézett rá:

— Igérje meg, hogy ezentúl mindig igazat mond nekem. Ezt nagyon szeretném.

Bill nagy zavarban volt. Csavargatta a nyakát.
 — Kérem... Nem bánom, de figyelmeztetem,
 hogy az igazmondást lehetőleg mellőzzük, mert soha-
 sem lehet tudni, mi jön ki belőle . . .

— Mégis . . . Ha, ha nemcsak azért tette értem
 mindezt . . . mert maga Texas Bill, a fenegyerek,
 hanem egy kicsit . . . talán azért is, mert . . . ro-
 konszenvesnek talált, akkor most . . . mindenre . . .
 őszintén felel és az igazat mondja... Jó?

— Nem jó, de mit csináljak, — mondta Bill és
 sóhajtott. — Kérdezzen.

— Ki maga?

— Én?... Hát az úgy volt... Komolyan . . .
 nem lehet semmit hazudni?

— Nem. Ma nem.

— Hát . . . ha tudni akarja . . . Én egy beteg
 asszony kedvéért jöttem a Nyugatra és soha többé
 nem tudtam elszakadni innen.

Edit egy keserü gombócot nyelt le a torkából.

— És . . . ki volt az . . . az asszony . . .

Bill valahová a távolba nézett, nagyon szomo-
 rúan.

— Az anyám . . . Beteg lett és Nyugatra kel-
 lett hozni . . . Nem volt, aki elkísérje . . . Az apám
 ügyész New-Yorkban, nem jöhetett el . . . Én diák
 voltam . . . Ennek öt éve . . . Idejöttem az anyámmal
 és szegény . . . Szóval miután egyedül maradtam,
 nem akartam többé hazamenni . . . a városba . . .
 Az apám ragaszkodott ehhez. Azt hitte, ha nem

küld pénzt, akkor kénytelen leszek rá . . . De nem így történt . . . Az elhagyott fiút örökbefogadta az országot . . .

— Az apja bizonyára bánkódik . . . Vagy vannak testvérei . . . ?

— Nem . . . egyetlen gyerek vagyok . . . Szegény öreg . . . Meg kell látogatnom egyszer és lehet, hogy ha . . .

Elhallgatott. Edith megértette. „Ha életben maradok” ezt akarta mondani.

— És most . . . megyek.

— Várjon . . .

Egymással szemben álltak.

— Akar mondani . . . valamit . . . Bill . . . ?

— Én . . . ? — egy cigarettát dörzsölgetett az ujjai között . . . — Mit mondhatnék én? . . . Egy nőnek . . . Akiért hát . . . ahogy mondta egyet s mást tettem.. aki nekem kiszolgáltattottan . . . Szóval olyasmi lenne mintha . . . azért . . . pedig nem azért . . . annak dacára, hogy . . . — elakadt.

Edith kezdte érteni a dolgot. Megfogta két újjal Bill állát és felemelte a fiú fejét.

— A szemembe nézzen!

— Mi? . . . — kérdezte zavartan.

— Maga úgy viselkedett velem, mintha a leánya, vagy az unokaöccse lennék. Észre sem vett, ha nem kellett a tűzberohanni értem és egy gyengéd, kedveskedő szót sem szólt, csak tréfált és nyájaszkodott, mint egy pajtással . . . Őszinte volt ez? . . .

Bill most már a szájába tette a cigarettát, de elfelejtette meggyújtani... Ismét morzsolgatni kezdte...

— Nézze . . . Azt mondják, hogy az emberevő kanibál, tiszteli a sátrába tévedt idegent és nem eszi meg . . . Én sem vagyok rosszabb az emberevőnél . . . Hogy egy asszonyt . . . akinek nincs senkije rajtam kívül . . . Szóval mit mondjak egy asszonynak, aki véletlenül az én segítségemre szorult . . . ?

— Mit mondott volna, ha nincs így?

— De így van . . .

— De vegye úgy, hogy . . . nem.

— Mi? . . . — Bill mély lélekzetet vett és tágra nyílt szemmel nézte Edithet. Egészen eléje állt, megfogta a két vállánál . . . — Becsületszavamra . . . Az ember ideges lesz . . . Komolyan azt hiszi . . . hogy rosszabb legyek . . . a kanibálnál? . . . — és úgy megszorította véletlenül a nő karját, hogy ez halkán felkiáltott.

— Jól kezdi. Eddig hozzám sem nyult, most meg ösztöri a csontomat.

— Bocsánat . . . — ijedten elengedte . . .

— Azért nem kell hátrálni . . . Ne féljen kanibál úr, nem eszem meg.

— Jó! Hát ha csufol, tessék — kiáltotta, szinte fuldokolva és a szeme olyan forró, nedves fénnnyel ragyogott, mintha részeg lenne. — Tudja meg, hogy szeretem! Már akkor szerettem, amikor belépett Bulkin vendéglőjének az ajtaján és azóta egyre job-

ban szeretem, de nem mertem észrevétni, mert féltem, hogy elriasztom... Na! Most már tudja!... Kint van — tette hozzá megkönnyebbülten.

— Ezt . . . ezt igazán rosszul . . . tette... — suttogta Edith. Oh, maga gyerek, maga szörnyű... hiú, makacs, buta . . . kamasz . . .

Többet azután nem is beszéltek. Bill átkarolta Edithet és a nő odahajtotta hozzá a fejét . . . A völgy párái eloszlottak az ébredő nap szétterülő, langyos sugaraitól és a dermedt növényzetről lassu nagy cseppekben lehulott a dér . . .

Itt is, ott is megszólaltak a madarak . . .

XXXV.

Edith addig integetett Bill után, amíg eltűnt a hegyről lekanyargó szerpentin utolsó fordulójában.

Mielőtt a nap delelőre ért volna, feltűnt a farm. Az őszebehajló idő már véget vetett a nehéz munkának. A billogozás és felhajtás utáni, pihenő ideje volt ez a néhány hónap. Az elhagyott hatalmas udvaron egy öregasszony meg egy kisleány mosott ruhafélét teregetett, kifeszített kötélre. Közöttük egyenruha is akadt. Igen . . . igen . . . hiszen ez Barker ezredes farmja . . . Leült a farm közelében, de úgy, hogy eltakarta néhány fa. Cigaretára gyűjtött és nézte a ruhákat teregető öregasszonyt. Sokáig gondolkozott. Végül csillogni kezdett a szeme, ami

általában azt jelentette nála, hogy valami őrültség jutott az eszébe és most megfontolás nélkül nyomban véghez viszi . . .

. . . Denver-Hill ezen a délelőttön, szokatlanul élénk volt. A vadászok nem mentek a hegyekbe, a kocsmá megtelelt lármás, pirosképű emberekkel. Robin, egy fiatal trapper, kissé becsípett, mert több mint félliter rumot ivott már a délelőtti viták közben. Kiállt a kocsmá elé levegőzni és a pisztolyát olajozgatta. A kovács egy barnaképű, csinos szogálólánnyal enyelgett, aki kosarat cipelt . . .

— Hová siet húgom!? Üljön le már. — A bolt előtti padra mutatott.

— Nem lehet . . . vár a gazdám, — csipogta a leány és továbbcsipogott. De Robin, amikor eléje ért, elkapta a karját . . .

— Megállj te! Egy korty cukrosvizet csak iszol az egészségemre!

— Eresszen . . . — szepegte a leány és ijedt mozdulatokkal, igyekezett kibontakozni, de Robin nevetve fogta.

Most kilépett valaki a kocsmából. Amikor a leány ezt az embert meglátta, ijedten akart tovább futni. Robin még erősebben fogta.

— Hová, hé...! — És a másik kezével is megragadta.

Erre a leányka egy kecses mozdulattal úgy vágta pofon Robint, hogy elrepedt az állkapcsa. És máris futott . . .

Az ivó ajtajában álló ember, revolvert rántott és lőtt. A kovácsnak csak annyi ideje volt, hogy félreüsse a kezét.

— Megőrült? Egy nő után lő?!

— Hülye! — üvöltötte Austin, mert ő volt az illető. — Ez az ember Texas Bill . . . !

A lövésre kisereglett vadászok elámultak. Azután valamennyien a leány után vetették magukat...

Kivéve Robint, aki a kedves hölgy enyelgő legyintésétől, még mindég ájultan hevert a földön...

Bill az első ház mellett, beugrott az uccakereszteződésbe és rohant . . .

Ijedten megtorpant. Zsákucca! Mögötte zaj és szemben vele egy hatalmas, kopaszfejű ember jön, kalapját a kezében tartja és gomblyukában egy csillag . . . A sheriff! A zajra visszahököl, önkéntelenül a pisztolyához nyul. Egy leány jön feléje futva. Fűlsértő hangon sipítja:

— Fusson Mr. Colter . . . baj van az ivóban... Jaj! Gyilkosok!

A sheriff fut a sarok felé, a leány beugrik egy kis ajtón . . . Bevágja maga után, rátolja a reteszt, gyorsan az övébe gyúri a szoknya alját, hogy mozogni tudjon. Látszik a csizmája és a lovaglónadrágja . . . Rohan tovább a homályos helyiségből és . . .

És ott áll a vendéglőben. Voltaképpen megkerülte a házat és az oldalajtón befutott az ivóba . . .

A helység üres. A vendégek kirohantak, csak a kocsmáros áli a polcnál. Most megfordul. A csapos éppen behúzza a lábánál fogva Robint, aki még mindég alélt, az iménti kecses kézmozdulat következtében.

A kocsmáros felkiált, a csapos a revolveréhez kap, az oldalajtót betörték közben és már jönnek az üldözők.

És kitör a földrengés. Bill jobbkezeből egy asztal mellbe találja a kocsmárost, baljából lövés dördül, a csapos felkiált, megsebesült; kiáltva öszszerogy, az első két benyomulót elsodorja egy kétméteres falitükör, amin whisky-reklám van . . . Asztalok, székek szállnak könnyedén az üldözőkhöz, ellenállhatatlanul . . . Bill, a bárpolcot fedezékül használva jobbra-balra lő, a két revolverrel, az oldal és főbejárat felé, olyan boszorkányos gyorsasággal, hogy egy másodpercre, visszahúzódnak, akiket nem ért találat . . .

Bill tudja, hogy helyzete itt tarthatatlan, a polcot felemeli, villámgyorsan az oldalajtóhoz vágja, négy befelúgró rémes ordítással zuhan ki. A polc többeket, maga alá temet . . . Rémes csörömpölés, hörgés, sebesültek, és a megvadult fenegyereket még célba sem vehették. Most Bill, a helyiség közepén, rejtélyes módon éppen maradt asztalra ugrik, megkapja a függőlámpát és elrúgja magát . . . Az ajtónál kettőnek talppal érkezik az arcába, ezek felbuknak . . . Bill elereszti a lámpát és az emberek feje felett az uccára pottyán. Egy szemközti hordóra ug-

rik, onnan egy háztetőre kapaszkodik és cafatokra szakadt női ruhában, rohan . . . Mindez villámgyorsan történik, úgy, hogy a dördülő lövések részint el-
késnek, részint a sietségben célt tévesztenek, Bill fut a háztetőkön . . .

A kocsma előtt az orvosnak sok dolga akad.

— Csodálatos, — mondja a kovácsnak. — Csupa könnyű seb, láb- és karlövés.

— Aszondom, hogy ez a fickó, épp így a fejükre is célozhatott volna . . .

— Sok ez egy napra . . . Sohasem hittem volna, hogy Denver-Hillbe, a vadászok városába is elmerészkednek, a banditák. És a *Lord* öt derék vadászt intézett el.

— Ez ráadásul elmenekült . . .

Most már állandó kiáltozás és sűrű lövöldözés hallatszott . . .

Billt nem találták. Az egész város talpon volt! Az üldözött ezalatt egy kémény mögött lapult. Óvatosan körülnézett. Hova bújhatna?

Távolabb egy elhagyatott, lezárt udvart lát. Szórmék hevernek mindenfelé. Ez a közös raktár... Az egyetlen elhagyatott hely a megbolygatott városban. A kapuja előtt bizonyára őr áll, de belül senki . . . Oda kell jutni . . .

Lassan, hason csúszva, igyekszik észrevétlenül célhoz jutni. Zűrzavaros lárma hallatszik.

A város külseje után ítélve, egy nagyobb csapat indián, gyilkos ostromát verték vissza. A háztetőket,

az uccákat, a házakat tüzetesen átkutatták. Hiába... Az üldözött kisiklott.

Bill ezalatt, szép lassan elérte a szőrmeraktár feletti ereszt . . . megkapaszkodva függött az udvar felett, majd elereszti a vasat és nagy lendülettel, pontosan egy magas rókabőr halom tetejére hupant.

Ezt jól csinálta! Egy kis szemtelenség, egy kis harc és a hagyományos nagy szerencse; ismét keresztülvágták a bajon . . . Most elbújni, legalább is estig . . .

Egy ablakon bemászott a pincébe. Irtózatossá váló bűz. A feldolgozatlan nyersbőrökben rothadó hús és vér fullasztó szaga nehezedett a helyiségre. Kint egyenletes léptek kopogtak az uccái ablak felől. Örök . . . Vigyázni kell, csak csendesen . . .

A lemenő nap ferde sugarai jól bevilágították a pincét. Megkerült egy embermagaságnyi szőrme halmot, hogy alkalmas búvóhelyet találjon . . .

Az egyik halom mögött valami mozdul . . .
Macska . . . ?

Hátralép. Óvatosan oldaltkerülve, a szőrmedomb mögé néz. Azután jéges rémület dermeszti meg:

A *Lord* állt ott, karbafont kezekkel és egyenesen szembenézett vele . . .

XXXVI.

— Nos? — szólalt meg azon az elviselhetetlen, hűvös, rekedt hangon. — Talán nem kellemes a találkozás? Jobb előbb, mint később.

Bill kényszeríti magát, hogy a halott, szemekbe nézzen. De nem tudja megállapítani, hogy ezek a szemek hová néznek. Két mázas gomb. Rideg és kegyetlen, lélektelen, okos tekintet.

— Itt nem lövöldözhetünk, — állapította meg némi sajnálattal. — Én is a héztetőkön át menekültem és nekem is ez az udvar tűnt fel, mint az egyetlen alkalmas búvóhely . . . Jőjjön kérem ide, a bőrök mögé, mert megláthatják az ablakon keresztül . . .

Zsibbadt, hideg, nehéz lábbal, két lépést közelített.

De a szemét . . . A szemét nézte, nagy erőfeszítéssel kényszerítve magát . . . Szinte fájt, ahogy félnie kellett ettől a szemtől . . .

— Hol hagyta a feleségemet . . . ?

Erre a szóra, hogy „feleségem” csodálatos dolog történt. Mintha egy roppant ököl arculesapta volna; Billnek forró, sajtó vérhullám tódult a szeme felé. Ahogy ott az ablakpárkányon, amikor elsütötte a fegyvert, visszatért karjába és lábába az élet, továbbra is egyenesen a két, fényes, jégszínű szemet nézte, de mintha megtört volna a varázs:

most nyugodtan tudná lelőni, torakonragadni . . .

— Miért nem felel.. Hol van a feleségem....?!

— Edith nem a maga felesége — mondta nyugodtan. — Ezt jól tudja. Egy banditával kényszerből házasságot köthet, de nem lesz a felesége . . .

A *Lord* kissé meghökkent a fiú nyugalmától. Azután elmosolyodott. És ez a mosoly lárvaszerű volt, antik, bronzfigurák arckifejezésére emlékeztetett.

— Régen tudom, hogy magával harcban kell végezni. Tudtam, hogy nem győzöm le, úgy, mint a többieket, akik meg sem kísérelték, hogy védekezzenek . . . Jobb így! Ostoba dolog, hogy az emberek úgy állnak a pisztolyom előtt, mint a taglózásra szánt marha.

— Nyugodt lehet öregem, — felelte Bill és már vigyorgott is, mert boldog diadalérzet fogta el, — velem küzdeni kell. Eleinte én is félttem magától, igen tisztelt gombszemű örült. De ez megszűnt és ha nem lennének itt rejtekhelyen, akkor máris felszólítanám, hogy védekezzenek . . .

— Érdekes, — mondta a *Lord* tünődve. — Csakugyan legyőzte a félelmét. Az első ember . . . Pedig, amikor megpillantott, jól láttam, hogy a kezét sem mozdítaná, ha lelőném . . .

Az ór léptei kopogtak. A két ember egymással szemben ült a földön és szinte nyájasan beszélgettek. Bill még cigarettára is gyújtott és elfedte tenyerével a parazsat.

— Igaza van, az első pillanatban még félttem... De most már van egy varázslatom; ha azt mondom magamban, hogy Edith ennek az élő-hullának a felesége, akkor nyomban, vidáman tudnám megölni...

Hallgattak . . .

— Maguk *Lordok* mind ilyen mumus arcúak?

A másik is rágyujtott. Nem sértette, amit Bill mondott, mert máson gondolkozott, csak fél füllel hallotta a fenegyerek szavait.

— Mi *Lordok* . . . furcsa emberek vagyunk. A család valmennyi tagjának, ijesztően alacsony a vérnyomása, anélkül, hogy ezt éreznék. Nem betegek, csak szinte élettelenek. Az én vérnyomásommal maga haldokolva feküdne és én biztos kézzel célzok, vagy ha kell, hosszú utat teszek meg nyargalva. — Fogja meg a kezem.

Kissé tétovázott, de azután megfogta!

Ijesztő volt a hűvös érintés. De Bill arra gondolt, hogy ez a kéz valaha megérintehetné Edith derekát és máris nyugodt volt és vidáman mondta.

— Ahá! Ez hát a *Lord* titka: Jégbehűtött idegrendszerrel jár . . .

— Azt hiszem, — mondta a *Lord*, — hogy most már nem szökik tovább előlem . . . Így abban a lelkiállapotban van, hogy találkát adhatok magának a Rio-Cocos mocsarainál a Cheney indiánok földjén. Bizonyára úgyis arra készült.

— Örömmel elmegyek. Legfőbb ideje, hogy befejezzük az ügyet.

- Ez az én véleményem is . . .
- De előbb innen kell kijutni
- Gyerekjáték
- Igaza van

Kitunoen megértették egymást. Később két vadász jött az udvarra. Behajtottak egy kocsit. Ejszaka volt. Egymásután feldobták a szorme-kötegeket az udvar földjéről és máris a raktár előtt álltak.

— Hajnalra Pomacban lehetünk — mondta az egyik.

— Ha sietünk.

Bill felállt. A *Lord* is elindult és odasúgta:

— Maga a jobboldalit.

Azután gyorsan kiléptek az udvarra

— Bocsánat . . . — szólt halkán Bill.

A jobboldalon álló vadász csodálkozva megfordult, de valaki torkon ragadta, hogy elnémult és suhanva egy ököl érkezett a magasból Könnyedén csapott az állára és a vadász elájult

Mire Bill megfordult, már a másik is ott hevert.

— Szép munka volt, — jegyezte meg Bill. — Hang nélkül, érzéstelenítéssel . . . gyorsan.

Ott álltak egymással szemben a néma udvaron. A két ellenfél. Az asszonyra gondoltak. A torkukban remegett a küzdelem ősi vágya

— Azt hiszem . . . — mondta a *Lord*, — ha nincs is fegyverünk Megkísérelhetnénk pusztakézrel

A tíz ujja közben ösztönösen karommá görbült...

— Ez nem rossz, — bölintott Bill.

— Előbb intézzük el ezt a két embert.

— Helyes.

Pillanatok alatt megkötözve, hevert a két vadász, betömött szájjal.

— Nem boxolni . . . az zajt csinál.

— Hát? — kérdezte Bill.

— Amelyik erősebb, az megfojtja a másikat.

— Hogy érti ezt?

— Délen ismert módja a párbajnak. Megfogjuk egymás torkát és szorítjuk. Az egyikünknek előbb lesz erőtlen a karja, enged a szorítása és a másik . . . győz.

— Értem. Mehet.

Felálltak egymással szemben.

— Maga forduljon kissé jobbra, — mondta Bill. Balkézzezel fogom meg és kereszteznénk egymást.

— Balkezes?

— Nem. De a jobb karomat megharapta egy farkaskutya.

Álltak.

— Akkor elhalasztjuk, — suttogta a *Lord*. — Nem indulok előnyel.

— Ahogy gondolja.

— Tehát a Rio-Cocosnál.

— Ugy van . . .

. . . A hold lenyugodott és a kapuőr csak futólag vette tudomásul, hogy a kocsni gyorsan elindul

az udvarról, végigtrappol az uccán és két sötét alak ül rajta; egyik a bakkon, másik a szörmealmokon végig dőlve.

Bezárta a kaput.

A kocsmá előtt Bill és a *Lord* leszálltak a kocsiról és gyorsan felpattantak egy-egy várakozó lóra. Itt egyik sem lőhetett, mert minden perc, amit észrevétlenül maradtak, egy eséllyel több a meneküléshez.

Egy pillanatig összenéztek.

— A Rio-Cocos deltájánál, — suttogta a *Lord* . . .

— Ott leszek . . .

Ellenkező irányban elvágattak . . .

XXXVII.

— San Franciscóban van egy nagybátyám, — mondta Teddy, a vadász, — talán rajtad is segít....

— Mindegy, csak siessünk, — felelte Austin, — minden perc a vesztünk lehet.

— Honnan tudja a *Lord* szerinted, hogy mi árultuk el?

— Tudja! Ő mindent tud! . . .

— Neked köszönhetem, hogy menekülnöm kell

— A te ötleted volt, hogy a *Lordot* szemtől-

szembe lepuffantsátok. A te hibádból kifolyólag menekült . . .

A Holdfénykő irányába nyargaltak, San-Franciskóba akartak jutni.

— Szerintem nem is törődik velünk, — mondta Teddy, — örül, ha a bőrét megmentheti . . .

— Nem ismered őt. A *Lord* egy halálgép. Irgalmatlan, pontos és legyőzhetetlen. Nem lepne meg, ha a sötétből máris felvillanna a lövése . . .

— Eh! . . . Ideges vénasszony . . . !

Bum! Bum! Bum!

Három lövés dörrent a sűrűből. Austin nagyot sikoltva, kibukott a nyeregből holtan, Teddyt egy lökés érte a vállán, de máris leugrott a lóról. Közben gyorsan tüzelt a fénycsík irányába. Hétszer lőtt oda. Egy famögött hasalt és érezte, amint a válláról, langyos buggyanással végig ömlik mellkasán a vér . . .

Távol zördül a bokor . . . Eltalálta a támadót?

Nem! Lódobogás. Kilövi a másik pisztolyt is... Ott menekül a gyilkos! Teddy érzi, hogy elgyengül, a fegyvert a kezéből elejti és a vágató ellenfél kiér a holdfényre . . .

Csodálkozó hörgéssel kiált fel!

. . . Egy nagyfejű, idomtalan suhanc nyargal a mezőn. Egy gyerek!

Azután Teddy lehanyatlik.

XXXVIII.

Görény Bobot két golyó érte Teddy pisztolyából. Egyik a karját horzsolta és kiszakított egy darab húst, a másik a vállába fúródott és a tüdejét is horzsolhatta, mert ahogy rázódik a nyeregben, a szája sarkából vércsík szívárog le . . .

— Siess . . . Boditor . . . — mondja a lónak. Egyre lazábban fogja a szárat. Monitor, a ló, már legelve bandukol . . . A gyerek lassan kiakasztja a jobb lábát és átemeli, de már nincs ideje leszállni; a lendülettel kibukik a nyeregből és elterül . . . Nem ájult, csak halálosan gyenge és a vállától kiindulva a gyomráig, fáj a mellkasa . . . Néha köhög és ilyenkor sós nedvesség tölti meg a száját . . . Fáradtan néz az égre. A csillagok elmosódnak haloványan. Hajnalodik, vagy a szemét homályosítja már el a halál . . . ?

— Boditor . . . Boditor . . . Gyere ide . . . Boditor . . . — motyogja szomorúan.

A nagy szürke kanca odalépett és szinte kérdően emelgeti a fejét, ahogy hátrarágja szájasarkába a zablát . . .

Az elvadult, nedves völgy felett végleg letűnnek a csillagok; hajnal van . . . Most egy tépett lovas közeleg nagyon lassan, fáradt, lógó fejjel . . .

Bob nagy erőlködéssel felül. Azután megismeri. Ó! A szörnyeteg, aki mindenkit megöl! Aki a *Lordot* kicsúfolta! Texas Bill, az átkozott!

Ki akarja húzni a revolverét . . . De visszahanyatlik . . . Rémulten látja, hogy a lovas felfigyelt... Észrevette . . . pisztolyt ránt és odaugrat . . .

Elájult.

. . . Bill lassan megy fel a hegyre, a barlang felé, karján az ájult gyerekekkel. A ló csendesen követi. Felér a forrás mellé, leteszi óvatosan Bobot, a lovat egy fához köti és bemegy a barlangba.

— Fel a kezeket, — dörgi egy hang.

Feltartott kézzel, kiegyenesedett. A fagyú láng világánál két embert lát meg szemben és meglepetten ereszti le karját.

— Na, mit bámulsz? — mondja az egyik, a Vad Tülok. — Tán úgy megszépültem, hogy nem győzől csodálkozni?

Buldog megnézi, a rongyos, sáros, véres embert, azután elismerően dünyögi.

— Szép kis szóváltásod lehetett . . .

— Hogy kerültök ide? . . .

— Vágtatva . . . Épp hogy a bőrünket megmentettük, — felelte Vad Tülok. — Még aznap reggel jöttek nyargalva . . . láthattad égni a Buldog házát.

— Még kétszáz tábla . . . így is bennégett . . . — dünyögte szomorúan az öreg.

— És jól jártunk, — folytatta Tülok. — A Juhfóorvost és a szegény Cashelt elintézték . . .

— Fiúk . . . ez nagyon fáj, hogy miattam . . .

— Hülyeség, — dörmögte Buldog.

— Hol van Edith . . . ?

Először nem feleltek. Bill nyugtalanul forgatta a fejét.

— Megnémultatok?

— Elment, — mondta végre a Tülök és a kör-mét rágta, sandán félrenézve.

— Mi? . . .

— Tegnap . . . Elment és . . . Itt a levél . . .

Bill fehér szájjal, remegő kézzel bontotta fel. Ez állt benne:

„Bill!

Én szeretlek, de ha megölnéd a férjemet sohasem tudnék boldog lenni Veled. És ha ő ölné meg téged, akkor is szerncsétlen lennék. Elszökni nem lehet, „Előle” és nem is lenne nyugtunk soha. Ha azt akarod, hogy megnyugodjak, valaha, menj el nagyon messzire, hogy a Te életed ne terhelje a lelkiismeretemet. Én visszamegyek „Hozzá”. A férjem. Nem tehetsz semmit. Mindenki vállalja a saját sorsát. „Ő” nem fog Téged üldözni többé. Menj, innen, messzire és feledj el. Áldjon meg az Isten, amiért olyan nagyon jó voltál hozzám.

Edith”.

Állt. Mozdulatlanul és kimeredt szemmel, kezében remegett a papír . . . Mit tegyen? . . . Utána-menjen és . . . Dehát Edith a férjével ment . . . És bizonyos, hogy a *Lord* nem jön el a találkozóra, ha

ez lesz Edith feltétele . . . Mit lehet tenni . . . Üldözheti ő a *Lordot*, azért mert a felesége követi?...

— Fiúk, — mondta rekedten, ijesztő mosollyal, — kint egy sebesült . . . Gyerek fekszik . . . hozzuk be . . .

— És . . . mit szándékozol?

— Meglátogatom az apámat . . . New-Yorkban . . . vagy nem is tudom . . . eh . . .

Elhalt a hangja.

XXXIX.

A gyerek mozdulatlanul feküdt.

— Érdekes, — mondta a Vad Tülok. — Gyuladt a seb és még sincs láza.

Bob felnyögött, kinyitotta a szemét és csodálkozva nézett körül . . .

— Baga . . . Baga . . .

— Csendesen fiú, — mondta Bill . . . — Csak feküdj nyugodtan. — Kicserélte a kötést és vizes borogatást tett rá.

— Az ördög látott ilyent, — dünyögte Bulldog, — egy ekkora kölyök, pisztollyal, lovon, egyedül, a prérin . . .

Bob csodálkozva nézte a sebével foglalkozó embert.

— Csunya egy alak lehetett, aki egy gyerekre fegyvert emel és még hozzá két lövést adott le . . .

hé! hiszen itt is húst szakított a golyó . . . — kiáltott Bill és megfogta a gyerek karját . . . Azután elcsodálkozott.

— Mi az? — kérdezte Bulldog.

— Hogy mondtad Tülök? — fordult Bill hosszabb barátjához. — Hogy gyulladt a sebe és nincs láza? . . .

— Igaz is . . . A csoda látott még ilyent.

— A karja meg hideg, mint a jég. Mintha . . . nem lenne vérnyomása, mint egy halott . . . — Szörnyü gondolat villant át az agyán, maga sem tudta hogyan és ijedten felkiáltott: — Hej fiú! Nem vagy te a *Lord* fia? — mi?

— Deb, deb! — kiáltott rémulten a gyerek.

— Hazudsz. Most látom a szemed is olyan. Az apád mesélte, hogy az ő fajtája ilyen halvérü . . .

— Debigaz . . . eresszed . . .

— Hát ki az apád, mi?

— Beghalt . . . és . . .

Elgyengülten, lehanyatlott a feje.

— Most hagyd békén, — mondta Bulldog. — A kis seb is veszélyes, ha megnyílik újra . . .

Bill megfogta a gyerek homlokát — mint a jég. És a szája körül egy kemény, gúnyos vonás.

— Ez a *Lord* fia, — mondta csendesen a másik kettőnek. — És meg kell tudnom . . . Igen, meg kell tudnom . . . Oh! . . .

. . . Reggelig ült maga elé meredve . . . Tülök és Bulldog aludtak. A sebesült hortyogott.

Hajnalban friss kötést tett fel, a seb szépen összezárult. Bob csak nézte, de nem szólt. Bill sem mondott semmit. Forró kávé adott a gyerekeknek. Amikor kiitta odaült melléje és nézte.

— Mond Bob . . . szereted az anyádat . . . ?

Réveteg, ide-odamozgó, bizalmatlan szemmel nézte az ápolóját.

— Iged . . . — felelte aztán csendesen.

— Hm . . . Akkor most őszintének kell lenned... Te a *Lord* fia vagy. Hallgass! . . . A *Lord* feleségül vett egy nőt, azt, akit üldöz. Érted, amit mondok?

— I . . . iged . . .

— De az édesanyád . . . ebbe belehal . . . Az is lehet, hogy a *Lord* megöli . . .

— Deb!

Kétségbeesett blöffel igyekezett valamit ki-
venni a gyerekből.

— Gyerek vagy, de talán megérted, hogy egy embernek csak egy szíve van. Nem szerethet két nőt. És az igazi, az mindég a feleség.

— Iged? De belyik? Az első vagy a második?...
Bi? — felelte diadalmasan.

— Hogy mondod?

— Az én anyáb az régebbed a felesége . . .

Bill szeme felvillant . . .

— Beszélj . . .

A gyerek megrémült.

— Bit . . . akar? . . .

— Beszélj, ha kedves az anyád élete, róla van szó! . . . — Ki a te anyád . . .

— A dagyapám leánya . . . Az én dagyapáb Jeff Bart volt . . . És az éd agyámat régen feleségül vette a *Lord*, hát ő az igazi . . . Begmondtam!

Nem is hallgatta tovább. Kirohant.

— Hej Tülök . . . Buldog!

A két csavargó éppen főzött valamit a sziklaplatón.

— Na mi van? . . .

— Én ellovagolok . . . Vigyázzatok a gyerekre és ha egészséges, akkor hozzátok Pomacba!

— Dehát . . . miért?

— Tízezer dollárt ér a fiú! . . . Isten veletek...

Lóraugott és úgy nyargalt el, hogy a két ember leesett állal nézett, a veszett iramban távolodó fegyverek után . . .

XXXX.

A pomaci kocsmában sok vendég tartózkodott, közöttük a lótenyésztő, a sheriff és történetesen a Gorilla is, aki ellen szintén nem volt semmi bizonyíték.

Valaki berúgta az ajtót. Egy porral lepett alak ugrott be és kint látszott, hogy egy ló áll, zihálva, gőzölögve, testéről patakokban szakad a tajték.

Honnan a pokolból lovagolhatott ide, ilyen gyorsasággal?

— Hé! — kiáltja érdesen. — Emlékszel-e rám Bulkin?

A lótenyésztő falfehéren feláll.

— Texas . . . Bill . . . !

Mindenki felugrik. A sheriff revolvvert rántana, de két pisztoly mered feléjük az új vendég kezében.

— Senkisé sem mozduljon! Gorilla! Ismerheted a revolveremet . .

A hatalmas rabló lassan, felfelé húzódó keze megmerevedett.

— Emberek. Egy percig akarok beszélni veletek. Azután átadom a két pisztolyt a sheriffnek. Rendben van?

— Ha egy percig akarsz beszélni, azt megteheted . . . De nem ajánlom, hogy új cirkusszal próbálkozz — mondta a sheriff.

— Helyes. Hát figyeljetek. Én itt kockán egy kis pisztolyt nyertem Austintól. A pisztolyt a kormányzó hűgától rabolta el az, aki megölte a négytagú autós társaságot . . . Ezért helyeztek törvényen kívül. Öt mentőtáncos van és egy sem jelentkezett. Beszélj Bulkin!

Csend volt.

— Bulkin az egyik tanu? — kérdezte a sheriff.

— Igen. Ő itt volt, amikor nyertem a pisztolyt. Ismét csend. Végül a lótenyésztő előrelépett.

— Hát mindegy. Ugy sem bírta a lelkiismeretem . . . Ezt most intézzük el. Én eddig is kértem Bulkint, meg a többit . . . Texas Bill ártatlan, Austin a gyilkos, ő ajánlotta itt megvétele a pisztolyt és Bill elnyerte tőle.

Moraj támadt, amibe Bill hangja süvöltött fel:

— Vigyázz Gorilla! Nem veszem le rólad a szememet . . .

— Bulkin . . . — mondta a sheriff.

— Igaz, — felelte a vendéglős. — Nem mertem szólani . . . És a többiek is . . . féltek a rablók bosszújától. Leöltek volna mindannyiunkat.

— Az egy perc elmúlt sheriff. Akarod-e a revolveremet?

— Nem. Aljasság volt, hogy Bulkin és a többiek a pácban hagytak . . . De most tisztulj innen Texas Bill. A nőrablásra nincs mentséged . . .

— Megyek. Csak még valamit Gorilla. Vigyél üzenetet a Pokolkőre. Mond meg a *Lordnak*, hogy én most a Rio-Cocos deltájához lovagolok és éjfélig várom őt. Lehetőleg sötétbe jöjjön, mielőtt a hold világít, mert nem akarok előnyt. Mond meg, hogy ha nem jön el, akkor én mindenfelé elmondom, hogy kicsoda Görény Bob és kicsoda Jeff Bart leánya. Ő ezt majd érti. Mond, hogy Bob nálam van, ő fog vallani és akkor a *Lordot* vérebekkel kergetik ki a hegyekből. De mond, hogy eljöjjön, mert ha én megyek érte, akkor velem

jön minden épkézláb tiszteséges ember a környékről . . .

A Gorilla bizonytalanul állt, azután szétnézett. Az emberek ismét hajlottak arra, hogy Texas-Billt rokonszenvesnek találják.

— Átadom az üzenetedet — felelte, azután végigment az ivón, kint nyeregbeült és elvágatott.

L.

Texas-Bill jól sejtette, hogy Edith és a rabló a Pokolkónél vannak. A nő a Rio-Cocos deltájánál utolérte a csapatot.

Nem félt. Nyugodtan ment a rablók közé. Erőt adott a tudat, hogy megment egy ember, akit szeret.

— A *Lordot* keresem, — mondta Gunnernek.

— Még nem ért utol bennünket.

— Megvárom itt, maguk között. Azt hiszem tudják, hogy a felesége vagyok.

A rablók mindent tudtak. Óvatosan, tiszteletteljesen bántak vele, de őrizték.

Másnap érkezett a *Lord*. Tépetten, megviselten leugrott a lováról, de amikor meglátta Edithet, kifogástalan, gentleman módjára hajolt meg.

— Asszonyom . . . Nem reméltem, hogy önként fog visszatérni.

— Azért jöttem vissza, hogy kövessen, mint a felesége . . .

— Ez természetes is . . . Gondom lesz rá, hogy ne legyen oka megbánni ezt a lépését.

— Egy feltételem van.

— És az?

— Texas Billt nem üldözi tovább.

— Szereti!?

— Igen.

— Nehéz feltétel . . .

— Ha nem teljesíti, akkor csak egy halott aszszonyt vihet magával.

A *Lord* habozott. Azután röviden mondta:

— Rendben van. Fiúk! Megyünk vissza a Pokolkőre. Texas-Billt ezentúl nem bánthatja senki.

Nem mondott többet, de ez éppen elég volt. Texas Bill biztonságban lehetett a rablók felől.

A két napos út alatt a *Lord* alig közeledett Edithez. Udvarias volt, szinte gyengéd, de nem adott okot rá, hogy a nő megriadjon . . . Majd . . . hiszen ráér. Előbb szokja meg kissé.

Amikor megérkeztek a hegytető sziklakolosszusai közé ékelt fensíkra, ahol erődítésszerű falak között bújt meg az emeletes épület, a *Lord* egy indiánleányka szolgálataira bízta Edithet és az épület másik szárnyába ment.

Edith lenézett az ablakon. Fegyveres rablók mindenfelé. Innen elszökni képtelenség. De nem is akart. Billt csak úgy mentheti meg, ha itt marad.

— Hogy hívnak téged? — kérdezte a kis indián leányt.

— Hijowa a nevem . . .

— Hozzál friss vizet Hijowa . . .

A leány vizet hozott. Edith megmosdott. Fáradtan csüggedten, elszoruló szívvel ült. Félelmetes volt . . . Itt a sziklavárban, kiszolgáltatta „Neki”.

Hijowa jött be ismét:

— A *Lord* kérdezi . . . Hogy beszélhet-e veled asszonyom . . .

— Mond . . . a . . . a *Lordnak*, hogy nagyon fáradt vagyok.

A kisleány kiment. Istenem . . . hiszen . . . előbb-utóbb . . . úgyis bele kell törődni . . .

Nem! Nem lehet . . . Érezte, hogy nem bírja... Szédelegve támaszkodott az ablakhoz. Meglátta lent a *Lordot*. Kifogástalan öltözékben. — Idegesen csapkodta egy vesszővel a csizmáját. Olykor felnéz . . .

Most egy lovas érkezik. A széles állú, óriás rabló: a Gorilla! Izgatottan beszél . . . A *Lord* hökken ten hátralép . . . Azután . . . kiált valamit . . . Majd lóra kap és elvágat . . .

Ó! Utánajött . . . Érzy . . . Tudja . . . Hát mégis . . . Lesiet a kapuba.

— Asszonyom! — A szakállas *Gunner* áll előtte.

— Mi történt?

— A *Lordnak* dolga van. Azt mondta, hogy nem hagyhatja el az épületet, amíg ő nem tér vissza!

— Hová ment . . . ?

— Nem tudom. Kérem menjen a szobájába.

Roskadozva megy vissza és sírva borul az asztalra, azután végleg elhagyja, az ereje és eszméletlenül zuhan a földre.

A kis indián leány rémülten térgyel mellette.

LI.

Bill ott ült a sás között, egy kövön és cigaretta sodort. Időnként körül nézett. De óvakodott attól, hogy megmozduljon.

A Rio-Cocos deltája félelmetesen kihalt, elhagyott, mocsaras vidék. Messze környéken csak indiánok lakják.

De errefelé azok is ritkán járnak. A hegyekről olykor rókák lopakodnak le, vadászni, vagy üzött rabló húzza meg magát, rövid időre.

A felhők alján már fehéres fények derengenek, rövidesen megjelenik a hold.

És ha nem jön el?

Nehéz szívvel ült ott és szívtá a cigarettaját... Millió béka kvartyogott és furcsán keveredett a friss növények szaga a mocsár bűzével... Itt-ott már a közalgó ősz hírnöke, lomhán terjengő, áttetsző köd vonult el a mocsár furcsa foszforos fényei előtt . . .

Távoli lódobogást hall. Azután csend . . .

Az érkező hold előrevetülő fénye már lesugárzik a felhők széléről.

Két lövés dörren.

Bill megérti. Bejelentette a *Lord*, hogy eljött.

Ő is a levegőbe lő és gyorsan elsurran a sás között, távolra az elárult helyről.

A cigarettát eldobja. Érkezik a hold! Furcsa élénkzöld lesz a dús növényzet. Bill mozdulatlanul ül, a fejét lassan forgatja jobbra-balra és végigsöpri tekintetével a mocsarat . . .

Semmi. Bizonyos, hogy a *Lord* is vigyáz . . . Már itt van a nádasban és nem mozdul. Majd a hold. Ha valamelyiküket eléri, az vesztett. Hasalni itt a vízben nem lehet, a piócák és siklók között.

Távolabb két madár röppen fel. Ott van . . . De ha odaló vaktában és tévedett, akkor vége.

A hold emelkedik . . . Ameddig elér a fénye, sehol sincs lenyomva a nád . . . semmi . . .

Rossz helyen van. Félórén belül eléri a fény . . . Szerencséje lenne a *Lordnak*? . . . A hold szinte mérőlegesen áll, a fehér fény kúszik feléje.

Elmozduljon! . . . Már késő. A másik bizonyosan figyel.

Egy nagy fekete madár ereszkedik le vijjogva . . . Hiába gúgol. A *Lord* látni fogja a nád között a sötét foltot, ahol megszakadt a folytonosság.

Ő is észrevenné . . . Keményen fogja a pisztolyt, hogy nyomban visszalőjön . . . mert esetleg . . . bár nincs sok remény . . .

Most furcsa zörgés. Emeli a pisztolyt. Valaki lopózik ott . . . De nem lehet . . . a *Lord*, hiszen recseg a letörő nád . . . Feszülten figyel . . . Most kibukkan . . .

A mocsár egy tiszta foltján, a fehér fénytől megvilágítva egy hatalmas, szürke farkas áll!

Mozdulatlanul . . . Most felemeli a fejét.

Ez lesz a döntőbíró!

Ez megérzi az embert, ez felhajtja majd valamelyiket, a másik pisztolya elé . . .

Bill szaglászik . . . Merről fúj a szellő?

Örömmel megdobban a szíve . . . Érzi a farkas átható szagát, tehát a másik irányból fúj a szél. Azt az embert érzi meg a farkas, amelyik arra van.

Az állat nyakbahúzott fejjel két lépést tesz . . . Morog . . . Lelapul a lábaira, olyan hangot hallat, mintha a föld dübörögne és ugrik . . .

Lövés dörren!

Ott van . . . Megvan.

De Bill nem lő. Miért? Nem tud egy emberre lőni, akit a farkas támad . . .

Az állatot nem érte halálos találat. A félreugró *Lord*, szinte öntudatlanul a tisztásra kerül, kitűnő célpont, fehér fényben, közelről . . .

És nem képes rá, hogy lelője, így . . . A második golyó végez a farkassal. A *Lord* áll a tisztáson . . . Nem mozdul.

— Texas Bill! Miért nem lősz?! — kiáltja vak-

tában. — Azt hiszed talán, hogy most kinlódom? Tévedsz. Nem félek a haláltól és ne várd, hogy futás közben lőjj rám . . . Itt állok és várok.

Bill cigarettát sodor.

— *Lord* — mondja. — Én így nem tudok párbajozni. Tedd vissza a pisztolyodat. Kilépek a tisz-
tásra és szemtől-szembe elintézzük az ügyünket.
Akarod így?

— Rendben van.

Bill megnyalazza a cigarettát. Azután feláll. Szép lassan elindul. Közben rágyujt. Végre ott áll egymással szemben a két ellenfél.

Egyik sem nyul még a revolveréhez. Tudják, hogy az a küzdelem kezdetét és végét jelenti, egy másodperc alatt.

— Beszélni akarok néhány szót veled! — kiáltja a *Lord*.

— Nincs mit beszélnünk egymással, — feleli minden indulat nélkül a fiú.

— Mit csináltál Bobbal?

— Ha tudni akarod: ápoltam. Megsebesült. De jól van. És mindent elmondott. Jeff Bart, leányát feleségül vetted. Így van?

— Így. Tudja ezt más is?

— Csak én. Ha megölsz, akkor folytatadhatod ezt az undorító játékot.

— Rendben van. Kész vagy?

— Kész vagyok *Lord*.

Két villanás, egy dörrenés . . . Tompa puffanással egy test zuhan végig . . . Sár freccsen fel.

Bill, mint a kilőtt nyíl vágta el a szörnyü helyről. A farkas és a *Lord* teteme mozdulatlanul fekszik . . .

LII.

Gorilla és a Púpos Henny kémlelik az utat. A többi egy csoportban áll hátul. Reggeledik . . .

— Aszondom, hogy ez a fiú bajt hozott . . . Nem olyan ember, mint a többi.

— Az asszony hozta a bajt . . . — dörmögte a púpos. — Ha rablók asszonyhistóriába fognak az a vég . . . A Véres Tucson is asszony miatt vitte el az ördög . . .

— És ránkúszítja az embereket, — lépett oda Gunner. — Nem szeretik errefelé, ha egy finom nőt fogva tartanak a Pokolkövön... És ha tudni akarják, nekem sem tetszik . . . Nincs itt keresete asszonynak . . .

A csendes estében idegesen lestek az útra.

Egyszerre Gunner kinyújtotta a karját . . .

— Odanézzetek!

Ahol a hajnal első fényei érték a hegyet, fegyveres alakok tüntek fel, sok-sok ember . . . A Pokolkő felé igyekeztek . . .

— Az asszonyért jönnek! — kiáltotta a Gorilla és szitkozódott.

— Na és? Lepuskázhatjuk valamennyit, mielőtt ideérnek. A szűk feljáron csak kettesével jöhetnek.

— De nem tesszük, — mondta a púpos. — Minek megdühíteni minden embert a vidéken...? Asszonyról van szó... Vigyék az asszonyt... Nemis való ide... Énrám ne mondják, hogy elrabolt nőért lelőttem valakit.

— A púposnak igaza van — mondta Gunner. — Elvonulunk Silver-City felé. Vigyék az asszonyt...

LIII.

Amikor Edith magához tért az indiánleány éppen a kezét dörzsölte.

— Hideg volt a kezed asszonyom, de már átmelegedett.

— Köszönöm Hijowa. — Az ablakhoz támo-lygott. Lent némaság volt. Ébredt a nap.

— Elmentek a rablók asszonyom.

— Hová?

— Nem mondták. —

Rémülten ült le. Egyedül vannak az indiánleánnyal a hegytetőn? . . . Mi történhetett? A *Lord* küldte el őket . . . ?

Furcsa zür-zavaros hangokat hallott. Felállt,

hogy lenézzen, de ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és . . .

Texas Bill állt a küszöbön . . . Sárosan, foszlányokban lógó ruhában, poros, véres, sebes arccal, de a szeme ragyog és tele szájjal nevet, hogy valamennyi fehér foga látszik.

— Bill! . . .

Hogy lement róla minden, minden, abban a pillanatban, amikor a férfi átölelte.

— Most velem jössz . . . — mondta a fiú, — Kansas Cityben lakik egy unokanővérem, ott megmosdunk és eszünk valamit . . .

Hirtelen kibontakozott és rémulten nézett a férfire.

— „Ő” hol . . . van . . . ?

— „Ő” nem volt a férjed. Görény Bob a fia és 16 év előtt elvette a rablóvezér leányát . . .

— És? . . .

— És . . . többet . . . most már . . . nem nőszül . . . — hebegte.

Fáklyafények lobogása és hangzavar közeledett . . .

— Jönnek! Az egész város elindult, amikor megtudták az igazat a *Lordról* . . . Derék emberek . . .

A leány szeme lehunyódott és megtántorodott, de egy jólismert kéz megfogta a csuklóját és ettől mint már annyiszor ismét erősnek érezte magát . . . Különösen most, amikor tudta, hogy ez a kéz nem engedi el többé soha . . .

LIV.

A Vad Tülök és Buldog, megérdemelték a tízezer dollárt. Mert Bill természetesen nem fogadta el a vérdíjat.

Hazament a menyasszonyával New-Yorkba és felkereste az apját.

Érdekes csak az volt, hogy a két gazdag gentleman, Tülök és Buldog ugyanúgy éltek ezután is, ahogy eddig.

Buldog újra felépítette a viskóját, csak bánta, hogy nem a régi düledező kisház ez, a korhadt bútorokkal.

Vad Tülök elfoglalta vagonját, ahol mint sürgönydrót-csősz működött és hogy Bill elvette Edithet azt csak sokkal később tudták meg, amikor távol, Keletről elhozott a posta egy szép zománcos táblát, Texas Bill küldte Buldognak és ez állt rajta:

ANYAKÖNYVI HIVATAL
A
FÖLDSZINTEN JOBBRA!

— VÉGE! —

A NOVA

KALANDOS REGÉNYEI

CIMŰ SOROZATUNK UJABB KÖTETEI:

65. *Roberts*: A halálvölgy titka. 66. *Latimer*: A végzet előszobája. 67. *Roberts*: Erdei farkasok. 68. *Howard*: A fehér folt. 69. *Baxter*: Az utolsó golyóig. 70. *Roberts*: Hoot Dee, az üldözött. 71. *Tobos*: A sánta koldus.
72. HOWARD: Az elveszett cirkáló.
73. ROBERTS: A nagy leszámolás.
74. A. TOBOS: A nagyváros árnyai.
75. RODRIGUEZ: A sugárzó holttest.
76. ROBERTS: A bosszú árnyékában.
77. G. VERNER: „Fekete koponya.“
78. TOBOS: A „Tizenhármak.“
79. ROBERTS: A bársony álarca.
80. G. VERNER: A rémületes Jolly Joker.
81. P. HOWARD: A szőke ciklon.
82. G. VERNER: A Themse kalózai.
83. ROBERTS: Lótolvajok a határon.
84. TRAIN: Félmillió dollár váltságdíj.
85. BAXTER: A Colorado aranya.
86. G. VERNER: A fekete zsöké.
87. ROBERTS: 20.000 dollár élve v. halva.
88. HOWARD: Bradley Tamás visszaüt.
89. LAVERY: A Nevada szelleme.
90. TOBOS: A pénz hiénái.
91. BENNET: A halálerdő árnyai.
92. G. VERNER: A hóhér.
93. HOWARD: Előretolt helyőrség.
94. LAVERY: Pokol a hegyek között.
95. ROBERTS: Bartlett, az ezüstkirály.
96. HOWARD: A láthatatlan légió.
97. ARDEN: Csendélet Huntonban.
98. RODRIGUEZ: Az úszó halál.

Minden hó 1-én és 15-én egy-egy új kötet.

Legkiselebb

MEGJELENIK

GERALD VERNER

*A remület
városa*

A NOVA
*Kalandos
regénye*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

